

Giới thiệu Thành Phố Học Viên Vocaloid

Thành Phố Học Viên Vocaloid thuộc truyện teen xoay quanh về những nhân vật chính sau đây:

Kagamine Rin: người có khuôn mặt hết sức dễ thương, nước da trắng như em bé, mái tóc cắt ngắn màu vàng óng rất đẹp. Tính tình thì khá là hoà đồng, vui vẻ, và rất là ngây thơ trong sáng. Có điều cô rất mê game, mê ngủ.

Kagamine Len: ngoại hình y chang như Rin, nhưng có điều Len là con trai. Khuôn mặt đẹp mê hồn, tóc cũng màu vàng óng nhưng phía sau gáy của anh cột một chùm tóc nhỏ, nước da cũng trắng như em bé. Tính tình thì khá là lạnh lùng, ít nói. Tật xấu của Len là rất mê ngủ và rất ghét bị làm phiền. Đặc biệt là anh không thích ai kêu mình bằng tên, từ khi sinh ra anh đã thích như vậy, chỉ có ba mẹ là được kêu bằng tên và sau này thì có thêm một người nữa. Anh chỉ cho phép người khác kêu mình bằng họ. Vì họ Kagamine quá dài nên bạn anh gọi tắt là Kaga.

Còn những nhân vật phụ thì các bạn theo dõi truyện sẽ rõ nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

MỞ ĐẦU

Năm 2017,

Trong một khu biệt thự cao tầng nằm ở trung tâm Tokyo, bây giờ là 5h chiều, có một người đàn ông trung niên đang nghe điện thoại, khuôn mặt khẽ nhăn lại, tay còn lại mát xa trán.

Sau khi nghe điện thoại xong, ông thở dài. Đứa con gái quý hóa của ông lại bị điểm kém, lại còn gây chuyện đánh nhau, chưa kể trong giờ học không chơi game thì cũng ngủ. Không giáo viên nào chịu cho nổi. Nhưng vì gia đình cô quá giàu nên không ai dám làm gì cô chỉ lâu lâu gọi điện thoại về nhắc nhở.

Ông hít một hơi dài, rồi quát lớn

_KAGAMINE RIN. XUỐNG ĐÂY MAU.

Từ trong phòng, Kagamine Rin đang chăm chú đánh Boss để kiểm kim cương thì bị giật mình làm rớt luôn cái máy chơi game Nintendo loại mới nhất thị trường hiện nay.

“Không lý nào! Theo thống kê của mình thì phải một tuần nữa mới gọi về mà! Sao hôm nay giáo viên ăn ở không thể. Đáng lẽ mình phải quậy nhiều hơn nữa để họ có việc làm. Haiz, khổ thân tui rồi!”

Trong lòng hoảng sợ, và đầu cô bắt đầu hoạt động để tìm ra lý do để nói cho ba mình nghe

“Phải nghĩ ra cách.phải nghĩ ra cách. Trời ơi Kagamine Rin, mày mau nghĩ ra cách đi nếu không thì hôm nay là ngày cuối cùng mày được sống trên cõi đời này đó. Nghĩ là cách đi mà, làm ơn—————”

Cắt đứt dòng suy nghĩ của Kagamine Rin, ba cô lại hét

_KAGAMINE RIN. TẠI SAO VẪN CHƯA CHỊU XUỐNG HẢ?

Kagamine Rin từ trên lầu từ từ bước xuống, dòng suy nghĩ vẫn không đứt

“Ngày tàn của mày đã đến rồi Rin ơi!”

Xuống tới phòng làm việc của ba mình, Kagamine Rin mở cửa hé hé rồi nhẹ nhàng bước vào.

Ba Rin ngồi trên ghế xoay, lưng đối diện với cái cửa nhưng vẫn biết Rin vào phòng

_Chịu xuống rồi sao, Kagamine Rin công chúa? – ba Rin nói với giọng khó chịu và mỉa mai

_Dạ, chẳng hay Kagamine ba đại nhân gọi tiểu đệ xuống có việc gì ạ? – Rin nói với giọng nhí nhảnh và có chút lo sợ

_ Việc gì sao? Rin công chúa, giáo viên ở trường mới vừa gọi điện thoại hỏi thăm công chúa kìa. Ăn ở sao để mà họ hỏi thăm hoài vậy, con gái THÂN YÊU. – ba Rin vừa nói vừa nghiêng răng

_ À, ha...ha. Có gì đâu ba chỉ là con học giỏi quá nên giáo viên mới hỏi thăm con hoài đó. Giáo viên ở trường ai cũng thương con hết, nên con vừa mới về nhà là họ nhớ con liền à. – Rin cố gắng nặn ra nụ cười

_ KA-GA-MI-NE RIN. – ba Rin nhấn mạnh từng chữ một

_ Ba. Huhu. Con biết lỗi rồi. Sau này con sẽ không————

Rin cố nặn ra nước mắt nhưng chưa được thì bị “chặn họng”

_ Bao nhiêu lần rồi con? – ba Rin lại mĩa mai

Rin thay đổi thái độ 180° luôn hay nói đúng hơn là cô đã quên rằng mình đang cố khóc

_ Dạ, để con đếm cho. Ừm...một.....hai.....năm.....mười.....mười lăm.....hai mươi.....hai lăm.....ba————

_ RIN, đủ rồi! Ba không chơi năm mười với con. Tóm lại là con hãy làm đúng lời hứa mà lần trước con hứa với ba đi. Hồ sơ của con ba đã nộp cho Thành phố Học viện Vocaloid rồi. Tuần sau, bắt đầu nhập học. Con chuẩn bị đi. – ba Rin nghiêm nghị nói

_ BA.....đừng làm vậy với Rin bé bỏng mà! Huhu. – Rin đã ra được nước mắt

_ Khỏi có mà nước mắt cá sấu với ba nữa. Ba chai rồi sẽ không bị con lừa nữa đâu. – ba Rin quay đi và lắc lắc tay

_ Ba.....ba.....ba một lần này nữa thôi...ba.....đi mà..... – Rin cố gắng nài nỉ

_ Không nói nữa. Con đi chuẩn bị đi. Tuần sau sẽ có xe trường đến đón con đi. Được rồi! Con ra ngoài đi ba có việc cần phải làm – ba Rin nói rồi mở tập hồ sơ ra tiếp tục làm

Rin âm ức đi ra ngoài. Rồi đi thẳng lên phòng soạn đồ.

_ Vocaloid cứ đợi đó. Chị mày sẽ lật tung cả mái nhà lên. – Rin vừa soạn đồ vừa nói

.....

Một tuần sau, Rin đã có trước cổng trường Vocaloid

_ Vocaloid chị mày đã đến rồi. Chuẩn bị tinh thần đi, chị sẽ cho mày biết thế nào là lợi hại. – Rin nói với giọng đều nhất có thể

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viện Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT.

*Nhân vật chính:

1) Kagamine Rin: người có khuôn mặt hết sức dễ thương, nước da trắng như em bé, mái tóc cắt ngắn màu vàng óng rất đẹp. Tính tình thì khá là hoà đồng, vui vẻ, và rất là ngây thơ trong sáng. Có điều cô rất mê game, mê ngủ.

2) Kagamine Len: ngoại hình y chang như Rin, nhưng có điều Len là con trai. Khuôn mặt đẹp mê hồn, tóc cũng màu vàng óng nhưng phía sau gáy của anh cột một chùm tóc nhỏ, nước da cũng trắng như em bé. Tính tình thì khá là lạnh lùng, ít nói. Tật xấu của Len là rất mê ngủ và rất ghét bị làm phiền. Đặc biệt là anh không thích ai kêu mình bằng tên, từ khi sinh ra anh đã thích như vậy, chỉ có ba mẹ là được kêu bằng tên và sau này thì có thêm một người nữa. Anh chỉ cho phép người khác kêu mình bằng họ. Vì họ Kagamine quá dài nên bạn anh gọi tắt là Kaga.

*Nhân vật phụ:

1) Shion Kaito: bạn Len, người có mái tóc xanh dương, nước da anh không được trắng như hai người kia. Khuôn mặt cũng rất đẹp nhưng thua Len. Tính

tình thì vui vẻ và hoà đồng. Đặc biệt là rất sát gái.

2) Hatsune Miku: bạn Len, người có mái tóc dài màu xanh lam tuyệt đẹp. Nước da rất trắng, khuôn mặt đẹp khôi ngô. Tính tình cũng rất vui vẻ và hoà đồng. Đặc biệt là thích giúp đỡ người khác.

3) Kamui Gakupo: bạn Len, người có mái tóc màu tím rất đẹp. Nước da ngăm ngăm đen, khuôn mặt cũng rất đẹp. Tính tình thì cũng hơi lạnh lùng và ít quan tâm đến người khác.

4) Megurine Luka: bạn Len, người có mái tóc dài màu hồng đậm nhìn rất duyên dáng. Nước da trắng, khuôn mặt thì rất xinh. Tính tình hiền lành, dễ gần.

3) IA: bạn Rin, người có mái dài tóc màu hồng nhạt. Nước da trắng, khuôn mặt xinh. Rất quan tâm Rin, coi Rin như người trong gia đình. Tính tình thì khá là nhút nhát.

Còn về siêu năng lực của các nhân vật thì sẽ nói sau.

《Lưu ý các từ viết tắt trong truyện:

_Thành phố Học viện Vocaloid là TPHV Vocaloid

_Siêu năng lực là Super capacity tức là S.C》

Vài nét về Thành phố Học viện Vocaloid

TPHV Vocaloid là nơi đào tạo nhân tài cho đất nước Nhật Bản. Không chỉ thế, họ còn có thể giúp học sinh phát hiện ra siêu năng lực của mình và học sinh rèn luyện nó.

Vocaloid được chia làm hai khu: khu A và khu B.

Khu A: là nơi đào tạo các thiên tài về siêu năng lực (S.C)

Khu B: là nơi đào tạo các nhân tài về kiến thức.

Có bốn loại siêu năng lực (S.C): Lửa, Nước, Gió và Băng.

Thang đo độ lớn nhỏ của siêu năng lực (S.C) là tùy thuộc vào cơ thể khi ra sinh ra của mỗi người.

0 – tức là không có sức mạnh siêu năng lực

100 – 1000 tức là mức độ sơ khảo

1000 – 5000 là mức độ trung bình

5000 – 10.000 là mức độ giỏi

Trên 10.000 là mức độ thiên tài

Nhưng với các học sinh lười học như Kagamine Rin thì TPHV Vocaloid là thành phố địa ngục. Học viện Vocaloid cái gì cũng nói tới nguyên tắc và kỉ luật. Nếu vi phạm thì sẽ bị bắt đầu chạy bộ hết trường tùy theo vi phạm nặng nhẹ mà quy định vòng chạy.

Và khi ở đây thì chỉ có học, học, học và học. Nhưng vẫn có các câu lạc bộ thể thao và các hoạt động riêng của trường.

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viện Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Kết Bạn Thành Công.

Hôm nay là thứ hai cũng là ngày mà Rin phải đi học. Nhưng bây giờ cô lại nằm ở trên giường và đang say giấc trong khi bây giờ là 8h sáng cũng là lúc mà người ta đi học.

Rin vẫn tiếp tục ngủ và không thèm để ý tới cái đồng hồ đang reng inh ỏi.

Đến 12h trưa, thì Rin mới dậy

_Haiz. Một quá! Ngủ chẳng được bao nhiêu. – Rin than thở khi vừa mới mở mắt sau đó thì đi vào nhà vệ sinh

Thật ra thì Rin chỉ ngủ được có 8h vì hôm qua Rin đánh nhau với Boss tới 4h sáng. Nên Rin vẫn còn mệt.

Căn phòng Rin ở là kí túc xá của khu B vì hôm qua Rin tới đây đã là 10h tối nên hiệu trưởng kêu Rin qua đây ở tạm. Chưa có ai biết đến sự tồn tại của Rin hết ngoại trừ ông tài xế và hiệu trưởng vì hôm qua lúc Rin tới thì mọi người đều ở trong phòng, còn hôm nay thì mọi người đều đang đi học.

Sau khi làm vệ sinh cá nhân xong thì Rin ra ngoài kiểm cái gì đó ở ăn và cô hoàn toàn quên mất việc mình vì sao lại ở đây.

Hôm nay cô mặc khá là đơn giản. Một cái áo thun trắng, quần Jean xanh và thêm cái áo khoác đỏ nhạt vì Rin rất sợ đen da. Trên đầu thì đội một cái nón in hình game mà Rin chơi. Mang theo một cái ba lô, trong đó chỉ có cái máy Nintendo và những thứ lặt vặt.

_Biết đi đâu bây giờ? – Rin vừa nói vừa nhìn bản đồ ở trong điện thoại

_À, đi ăn trước. – Rin lại tự nói với chính mình

Sau đó thì Rin vào một quán ăn nhanh ở gần đó.

Khi vừa kêu phục vụ thì người liền có vẻ hoảng sợ và cung kính Rin.

_Ka...Ka....Kagamine-sama, ngài dùng gì? – Người phục vụ lắp bắp

«-sama là cách gọi cung kính. Thường dùng để gọi những quý ông, quý bà, tiểu thư, cậu chủ hay những người có địa vị cao.»

Thật ra thì người phục vụ đã bị lộn người. Anh ta tưởng Rin là Kagamine Len người có S.C mạnh nhất thành phố vì hai người quá giống nhau từ khuôn mặt đến nước da và cả màu tóc. Và vì hôm nay Rin mặc áo khoác cộng vòng một của Rin không được lớn cho lắm nên anh ta không nhìn thấy vòng một của Rin với lại anh ta cũng không để ý đến.

_Hửm? Cậu biết tên tôi sao? – Rin thắc mắc vì đây là lần đầu tiên Rin gặp anh ta

_Hả? Ở đây ai mà không biết ngài. Cho hỏi ngài dùng gì? – anh phục vụ bàng hoàng vì nghe nói Kagamine Len không bao giờ nói quá ba từ và nhìn có vẻ thân thiện

_Hửm? Một phần com trứng. – Rin trả lời nhưng vẫn chưa hiểu cho lắm

“Mình nổi tiếng vậy sao? Mình mới ra đường có một tiếng đồng hồ thôi, mà mọi người đều biết mình. Haiz. Đúng là đẹp quá cũng khổ mà!”

Người phục vụ đem thức ăn lên cho Rin và Rin ăn một cách từ tốn.

Sau khi ăn thì Rin liền mở bản đồ ra và tìm đến quán game. Và khi vừa xác định được quán game thì Rin liền xách ba lô đi.

Khi gần đi ngang qua một con hẻm thì Rin nghe thấy

_CỨU. CỨU. CỨU TÔI VỚI. – một giọng nữ vang lên

Rin liền chạy vào bên trong hẻm, thì thấy ba tên con trai đang vây quanh một cô gái xinh đẹp với mái tóc màu hồng nhạt.

_Kêu đi. Bây giờ làm gì có đứa nào ở ngoài đường. Bây giờ chúng nó đang ở trong cái trường Vocaloid gì đó rồi. Haha. – tên con trai đứng đầu nói

_Các anh làm ơn tha cho tôi đi. Làm ơn....làm ơn đi mà. – cô gái tóc hồng nài nỉ

_Ê? Nếu như tha cho cô em thì tại anh bắt em vô đây làm cái gì nhĩ? – tên con trai đứng đầu nói

_HAHAHAHA. Đại ca nói đúng. – hai tên khác tán thưởng

Rin tính chạy vào thì

_Ting – tiếng máy chơi game của Rin vang lên

Mặc dù rất muốn cứu cô bạn đó nhưng Rin vẫn mở máy Nintendo ra xem coi có thông báo gì

“Bạn vừa nhận một tin nhắn mới.”

Rin nhấn nút đọc,

“Bạn vừa bị trừ 100 viên kim cương vì Boss mà bạn cá đã thua. Chúc bạn may mắn lần sau.”

Rin cầm cái máy mà tay rung rung

_ CÁI.....CÁI.....CÁI GÌ? KHÔNG THỂ NÀO THUA ĐƯỢC. – Rin hét toáng lên

Mặt Rin lúc này rất tức giận, cô quay qua thì thấy ba tên kia nhìn mình, còn cô bạn đã bị ba tên kia che mắt nên không thể nhìn thấy Rin. Và Rin nhớ ra là ba tên kia tính làm bậy với cô bạn đó.

Rin nhìn ba tên đó bằng ánh mắt căm hận như họ vừa làm mất 100 viên kim cương của Rin.

Rin xắn tay áo lên và hùng hổ bước vào, và Rin không thèm nói với bọn chúng câu nào. Thật ra thì khi vừa thấy Rin vào thì bọn chúng liền sợ hãi vì tưởng Rin là Kagamine Len. Vì vậy Rin chỉ cần

_ Bình.

_ Bóp.

_ Chát.

Thì bọn chúng liền nằm bẹp dưới đất. Trút được cơn giận Rin trả lại bình thường.

_ Nè, bạn có sao không? – Rin vừa nói vừa đưa tay kéo cô bạn lên

_ Minh không sao. Cảm ơn.....Ka.....Ka.....Kagamine-sama. Cậu.....cậu.....cậu————

_ Stop. Lại thêm một người nữa sao? Minh tên là Kagamine Rin. Cậu biết mình sao? – Rin hết sức thắc mắc

_ Kagamine Rin? Ủa chứ cậu không phải là Kagamine Len sao? – cô bạn ngạc nhiên

_ Kagamine Len? Là ai? Minh mới vừa tới đây nên không biết người này. – Rin nói

_ Cậu không phải là Kagamine Len thật sao? – cô bạn vẫn chưa hết nghi ngờ

_ THẬT. Minh tên là KA-GA-MI-NE R-I-N, RIN. Còn người kia thì mình không biết. Được rồi. Cậu không sao thì tốt rồi. Minh đi đây. – Rin vừa nói vừa quay người

_ Khoan đã. Cảm ơn cậu đã cứu mình. Minh tên là IA. Chúng.....chúng ta làm.....bạn với nhau.....được không, Kagamine? – IA rụt rè nói

_ Kêu mình là Rin được rồi. Ừm, được, dù sao mình cũng chưa có bạn. Vậy từ giờ chúng ta sẽ là bạn của nhau IA. – Rin vui vẻ đáp lại.

IA cười thật tươi, IA cũng chưa có bạn ở đây, vì IA mới đây vào tháng trước hơn nữa IA rất nhút nhát.

_ Ừm. Minh rất vui. – IA khoái chí

_ À, bây giờ mình đi quán game đây. Cậu có muốn đi chung không? – Rin chợt nhớ ra vấn đề chính

_ Quán game? Bộ cậu không đi học hả? – IA ngạc nhiên vì ít có học sinh nào ở đây mà thích chơi game

“Thôi chết. Quên mất. Làm sao bây giờ, lỡ ba mà biết được chắc mình đi tu sớm quá! Mà giờ cũng trễ rồi với lại nghỉ một ngày chắc ba cũng không biết đâu. Ừm. Quyết định vậy đi. Đi chơi game trước, rồi về tính sau.”

_ Nè, cậu không sao chứ? – IA hỏi khi thấy Rin thần thờ

_ Ừm. Mà thôi mai mình mới đi học. Ủa bây giờ trễ rồi làm sao cậu vô trường được? – Rin thắc mắc vì bây giờ đã hơn 1h trưa

_ À, mình mới vừa về quê lên nên ba mình đã xin trường cho mình vô trễ rồi. – IA giải thích

_ Ừm. Vậy cậu đi học đi. Còn mình đi chơi game đây. Ngày mai hẹn gặp cậu ở trường. – nói xong Rin chạy đi

_ Khoan đã. Cậu biết trường mình học————

_ VOCALOID. NGÀY MAI GẶP LẠI. BYE. – Rin vừa chạy vừa hét lớn vừa vẫy tay

Thật ra Rin biết IA học ở Vocaloid vì Rin thấy bộ đồng phục mà IA mặc giống với bộ Rin được phát hôm qua

IA đứng đó thắc mắc nhưng khi phát hiện đã trễ giờ thì cô liền chạy tới trường. Còn Rin thì chạy ra quán game để lấy lại 100 viên kim cương đã mất của mình.

.....

Tại thời điểm này ở một nơi khác, có một đám nữ sinh và nam sinh đang ngồi trong một căn phòng lớn nói chuyện với nhau,

_Nè, nè, biết tin gì chưa? – một nữ tên Taaka sinh lên tiếng hỏi

_Tin gì? Tin gì? – cả đám còn lại đồng thanh

_Ngày mai, Top 5 sẽ về đó. – Taaka nói với giọng hân hoan

_Thật sao? Thật sao? – lại đồng thanh

_Mà có chắc không? Ai nói cậu biết vậy? – một nam sinh khác hỏi

_Chắc chắn 100% luôn. Mình vừa nghe trộm ở phòng hiệu trưởng đó. – Taaka

_YEAHHHHH! VUI QUÁ. – cả phòng mừng rỡ

_CHÚNG TA MAU CHUẨN BỊ ĐI. – cả đám hô to

_Ừ. Chuẩn bị đi chắc Top 5 của chúng ta mệt lắm. – một nữ sinh nói

_Được rồi! Chúng ta sẽ làm như thế này... – Taaka nói nhỏ với mọi người

Thật ra thì Top 5 vừa được Tổng thống gọi đến có việc cần giúp đỡ, Top 5 đã đi cả tuần rồi. Và ngày mai bọn họ sẽ về. Nên tất cả mọi người trong nhóm hay đúng hơn là là Câu lạc bộ V-K (Vocaloid – Kagamine).

《Câu lạc bộ: CLB》

CLB V-K được lấy theo tên trường và họ người đứng đầu thành phố.

Sau khi nghe xong thì tất cả mọi người trong phòng hô to

_ĐƯỢC. LÀM NHƯ VẬY ĐI. CHÚNG TA BẮT ĐẦU THÔI.

Sau đó thì mỗi người một việc để chuẩn bị đón Top 5 thành phố về.

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Rin Chạm Mặt Top 5.

Ngày thứ ba cũng đã đến, bây giờ là 7h30 tại căn phòng của Rin,

_Rin, Rin xinh đẹp, dễ thương ơi! Dậy, dậy đi. Chúng ta sắp trễ giờ học rồi. Dậy, dậy đi chị Rin xinh————

Tiếng đồng hồ trong điện thoại đang reo thì bị Rin tắt đi.

_Oáp. Haiz. Mệt quá! Lại phải đi học nữa. Vocaloid chết tiệt. – Rin vừa than thở vừa chửi bậy khi vừa mới ngủ dậy

Sau đó, Rin làm vệ sinh cá nhân rồi mặc đồng phục vào và đi học.

Đồng phục nữ trường Vocaloid: Váy dài gần tới đầu gối, màu đỏ tươi, áo trắng tay dài, ở giữa có cái cà vạt màu đỏ. Bên tay áo trái có biểu tượng S.C nếu là học sinh khu A, G.B (G là Genius, B là khu B) nếu là học sinh khu B. Trên vai có ngôi sao màu vàng. Học sinh lớp 10 thì một ngôi sao, 11 thì hai ngôi sao, 12 thì ba ngôi sao.

《Genius: thiên tài》

Đồng phục nam trường Vocaloid: một cái quần dài màu đỏ tươi, áo màu trắng tay ngắn, biểu tượng, cà vạt và ngôi sao cũng giống như của nữ.

Còn một đoạn khá dài thì mới tới trường học. Nhưng Rin đã thấy IA đứng ở gốc cây to đó.

“IA đang chờ ai vậy ta?”

Rin bước tới và kêu

_IA, sao cậu không đi học đi. Đứng đây làm gì? – Rin hỏi

_A, cậu đây rồi! Mình đợi cậu đó. – IA vui mừng khi thấy Rin

_Đội mình? Đợi mình làm gì? – Rin thắc mắc và ngạc nhiên

_Vì mình biết cậu sẽ mặc như vậy mà. – IA

_Là sao? Bộ ở đây không cần mặc đồng phục sao? – Rin vẫn không hiểu

_Không phải. Bởi vì cậu có khuôn mặt rất giống Kagamine Len-sama. Nếu không trang điểm thì sẽ có chiến tranh mắt. Nên mình tới đứng đây đợi cậu nè. – IA giải thích cho Rin hiểu

_Ồ. Nhưng mình không muốn trang điểm đâu. Kệ bọn họ đi. Mình không sao đâu. – Rin nhăn mặt

_Không được. Cậu sẽ bị bầm dập cho coi. – IA quyết tâm

_Sao cậu biết mình ở đây hay vậy? – Rin cố tình đánh trống lảng

_Mình đoán. Được rồi! Chúng ta đi thôi. – sau đó IA kéo tay Rin đến nhà vệ sinh công cộng

Mặc dù đánh trống lảng nhưng Rin vẫn thua, nên Rin đành phải đi theo IA. Cũng may là còn 15 phút nữa mới vô học nếu không thì Rin và IA phải giăng mùng giải chiếu trước cổng trường.

Vì Rin không chịu trang điểm nên IA đành phải bắt Rin đội nón vào trường. Khi hai người vào trường thì còn khoảng 5 phút nữa mới đánh trống.

Rin và IA tìm một cái ghế đá và ngồi xuống, sau đó thì hai người ngồi nói chuyện với nhau.

Còn một phút thì,

_ÁÁÁÁÁ. TỐI RỒI. TỐI RỒI KÌA. – một nữ sinh la to

_TỐI RỒI. TOP 5 CỦA CHÚNG TA TỐI RỒI KÌA! – thêm một đám nữ sinh gần đó hét lên

Sau tiếng hét thì Top năm siêu sao của trường bước vào.

Đi chính giữa và cũng là người dẫn đầu chính là người có mái tóc ngắn, được cột một chùm tóc nhỏ ở sau đuôi màu vàng óng – Kagamine Len.

Bên tay trái đi thứ hai, người có mái tóc dài được xõa màu hồng đậm chính là Megurine Luka

Bên tay phải cũng đi thứ hai, người có mái tóc dài được cột hai bên màu xanh lam chính là Hatsune Miku

Đi bên trái cuối cùng là người có mái tóc ngắn màu xanh dương chính là Shion Kaito

Đi bên phải cuối cùng là người có mái tóc dài màu tím được cột cao nhưng không làm mất vẻ nam tính của mình chính là Kamui Gakupo.

Cộng thêm ánh nắng vào buổi sáng làm cho họ càng trở nên rực rỡ hơn.

Những tiếng hét của các học sinh vẫn không ngừng nghỉ mà ngày càng lớn hơn. Taaka và những người trong CLB nháy mắt với nhau. Sau đó thì

_BÙNG. BÙNG. BÙNG. – những tiếng pháo hoa được bắn vang lên để chào mừng họ quay về

Luka, Miku, Kaito thì cười rất tươi và vẫy tay chào lại các học sinh. Còn Len và Gakupo thì không có hứng thú và họ còn cảm thấy phiền phức. Rồi năm người bọn họ cứ từ từ bước vào.

Trở lại với Rin,

IA đã đi vệ sinh, chỉ còn Rin ngồi ở ghế vừa nghe nhạc vừa chơi game, vì vậy Rin không nghe được những tiếng hò hét đó. Nhưng Rin nghe thấy những tiếng bắn pháo hoa nhưng vì không có hứng thú nên Rin cũng không thèm ngước lên nhìn với lại cô đang tập trung cao độ để giết Boss.

Đang mải mê chơi thì một luồng gió mạnh thổi về phía Rin làm chiếc nón Rin đang đội trên đầu bị bay đi. Trớ trêu thay, chiếc nón bay tới trước mặt Top 5 nhưng vẫn còn một khoảng cách nhỏ. Đang đi thì Top 5 liền đứng lại và quan sát xem chủ nhân chiếc nón này là ai. Các học sinh cũng vậy, chăm chú nhìn và nhất thời im lặng.

Khi thấy chiếc nón bị gió thổi bay đi thì Rin liền chạy theo. Chạy tới nơi Rin ngồi xuống và nhặt chiếc nón lên. Khi vừa nhặt xong thì Rin nhìn lên và thấy Top 5.

Rin ngạc nhiên đến mức làm rớt luôn chiếc nón xuống đất, còn Top 5 và cả trường đều mở to mắt ra mà nhìn.

“Không thể nào. Làm sao mà cậu ta giống mình đến thế? Cậu ta là ai?”

Rin đứng khoảng một lúc nhưng sau đó thì,

“Phải xác định mới được.”

Rin vẫn không rời mắt khỏi Len nhưng chân thì đang từ từ tiến lại gần chỗ Top 5 đang đứng.

Càng ngày càng gần hơn, cả trường đều im lặng nhìn Rin và Top 5. Còn Len thì ngạc nhiên tới mức nói không nên lời và đứng chết chân tại chỗ.

_Này, cô bạn tóc vàng xinh đẹp. Tôi tên là Shion Kaito. Chúng ta làm quen nhé! – Kaito bước lên và vui vẻ nói

Rin vẫn nhìn Len và không thèm nhìn qua Kaito dù chỉ 1 giây. Mặc dù không nhìn nhưng Rin vẫn nghe thấy Kaito nói gì.

_Có ai hỏi tên đâu mà nói! – trả lời xong Rin bước qua Kaito

Kaito sốc toàn tập, còn Luka và Miku thì che miệng cười. Vì Rin nói khá nhỏ nên chỉ có Top 5 đứng đó là nghe được.

Bước tới trước mặt Len, Rin nhìn thật kĩ khuôn mặt của Len

“Quả thật cậu ta rất giống với mình. Phải nhéo thử mới biết được.”

_Cậu..... – Rin đưa tay lên gần tới khuôn mặt của Len

Cả trường như chết đứng tại chỗ vì mọi người đều biết Len rất ghét ai chạm vào mặt mình.

Ngón tay của Rin chỉ vừa mới đụng nhẹ vào khuôn mặt Len thì

_Ting – máy chơi game của Rin lại vang lên

Cho dù có như thế nào thì việc chơi game luôn là hàng đầu đối với Rin vì vậy cô bỏ tay xuống và xem thông báo của game

“Bạn có một tin nhắn mới.”

Rin nhấn nút đọc,

“Nhân ngày tri ân khách hàng bạn vừa được tặng thêm 500 viên kim cương vào tài khoản. Cảm ơn bạn đã ủng hộ và chúc bạn chơi game vui vẻ.”

Tay của Rin rung rung và Rin như không tin vào mắt của mình,

_5.....5.....5.....500 viên kim cương thật sao? YEAHHHH! Vậy là có đủ kim cương để mua súng rồi. YEAHHHH! – Rin nhảy cẫng lên

IA ơi, mình vừa được tặng 500 viên kim cương nè. – Rin vừa nói vừa chạy đi tìm IA và hoàn toàn quên mất cả trường vẫn đang nhìn mình

Vì quá chăm chú nhìn Rin nên mọi người không nhìn thấy Len đang nhếch môi cười mỉm. Sau đó thì mọi người cũng giải tán nhưng trong đầu mỗi người đều hiện lên một suy nghĩ

“Thật ra cô bạn đó là ai?”

.....

Sau khi tìm được IA thì Rin liền vui mừng hớn hở khoe,

_Nè, nè. Mình vừa được tặng 500 viên kim cương đó. – Rin rất vui

_Ồ, thật sao?! Chúc mừng cậu———ẤY, tại sao cậu không đội nón vào. – IA đang nói thì thấy Rin không đội nón, cô liền lấy cái nón Rin đang đội lên đầu Rin

_Hừm? Á. Mình nhớ rồi! Hồi nãy mình mới vừa gặp một người rất giống với mình luôn đó. – Rin chợt nhớ

_CÁI GÌ? – IA vô tình hét lớn

Khi thấy mình hơi quá và mọi người đều đang nhìn về hướng này thì IA không suy nghĩ kéo cái nón trên đầu Rin xuống thấp.

_Nè, cậu làm cái gì vậy? – Rin nói nhỏ

_Im lặng. Đứng lên tiếng. Mọi người đang nhìn cậu kìa. – IA đáp lại

_Thì có sao đâu chứ? – Rin

_Đương nhiên là có sao rồi. Được rồi! Đi theo mình. – sau đó thì IA kéo Rin đi.

IA kéo Rin tới phòng đo sức mạnh của trường. Khi vừa bước vào,

_Kagamine, em làm gì ở đây? Mà tại sao em lại hoá trang thành con gái thế này? Nhưng có vẻ hơi loli nhĩ? – The measured capacity nữ nhân mặt nói

《The measured capacity là người đo năng lực. Viết tắt là M.C

Loli là ám chỉ những người có vòng một nhỏ.》

_CÁI GÌ? TÔI TÊN LÀ KAGAMINE RIN. CÒN NỮA VÒNG MỘT NHƯ VẬY LÀ CHUẨN LẮM RỒI ĐÓ. LOLI CON KHỈ. – Rin tức giận đến đỏ mặt

_H.hả? – Saka-sensei hoảng hồn

《Saka – M.C nữ

Sensei: là từ dùng để thêm vào sau tên của các giáo viên.》

_Dạ.em.em xin lỗi ạ. Tại bạn em nóng quá nên mới như vậy thôi. Nhưng điều bạn ấy nói là sự thật ạ. – IA lễ phép nói

_Hửm? – Saka-sensei vẫn nghi ngờ

“À, phải rồi. Hiệu trưởng từng nói với mình về cô bé này.”

_À, cô xin lỗi. Cô vừa mới nhớ ra hiệu trưởng đã nói với cô về em – Saka-sensei nói với Rin

_Ồ. Vậy là cô tin rồi đúng không? – Rin hỏi nhưng thêm nghe Saka-sensei trả lời sau đó thì quay qua nói với IA _Cậu dẫn mình đến đây làm gì?

_Thì để đo năng lực. Khi biết được năng lực của cậu loại gì thì Saka-sensei mới sắp lớp cho cậu được. – IA giải thích

_Đo năng lực á? Không cần đâu. Mình chả có năng lực gì đâu. Cứ cho mình học bên khu B là được rồi. – Rin rất ghét rắc rối

_Không được. Cậu phải đo cho đảng hoàng mới được. – IA đẩy Rin tới một cái ghế

Rin ngồi xuống cái ghế và thấy trước mặt mình là một cái màn hình lớn có đo lớn khoảng cái tivi 40inch nhưng là một màn hình cảm ứng, có thể điều khiển bằng giọng nói và cử chỉ.

_Saka-sensei, làm phiền cô đo cho bạn ấy. – IA lịch sự

_Ừm. Để cho cô. – nói xong Saka-sensei đi lại gần chỗ Rin ngồi

Saka-sensei nhìn vào màn hình và ra lệnh

_Hoạt động.

Cái màn hình liền hiện lên rất nhiều con số làm Rin nhìn đến hoa cả mắt.

_Quét.

Sau từ “quét” cơ thể của Rin được hiện lên màn hình và có một tia sáng mỏng dài hết bề ngang màn hình liên tục chạy lên chạy xuống.

Sau khoảng một phút, cái màn hình kêu lên một tiếng

_Tít.

_Em có thể xuống. – Saka-sensei nói với Rin

Vừa nghe xong Rin liền nhảy bật xuống, bởi vì nếu còn ngồi nữa chắc Rin chết mất. Vì khi ngồi lên ghế Rin có cảm giác gì đó rất khó chịu và còn rất nóng nữa.

Saka-sensei đi tới gần cái màn hình hơn để xem kết quả vừa quét của Rin.

_Sao rồi cô? Rin điều khiển S.C gì vậy cô? – IA nóng lòng được biết

Còn Rin chỉ đứng đó nhìn Saka-sensei vì Rin có chút không hứng thú vì có S.C hay không cũng không quan trọng. Rin chỉ cần ngày nào cũng được ăn, ngủ, chơi game là được rồi.

Sau khi Saka-sensei nhìn kết quả thì cô liền hoảng hốt và giật mình kinh ngạc, Saka-sensei quay sang nhìn Rin nhưng không nói lời nào

“Cô bé này sở hữu S.C Invi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Rắc Rối Với Kagamine Len (1).

“Cô bé này sở hữu S.C Invi sao?”

《Invisible: là vô hình. Viết tắt là Invi》

Thấy Saka-sensei không nói gì mà cứ đứng đó nhìn Rin nên

_Saka-sensei, em biết em đẹp rồi nhưng cô có cần nhìn em nữa vậy hông? – Rin tỉnh bơ nói

_H.hả? Mức độ tự tin của em chắc MAX LEVEL rồi ha? – Saka-sensei cũng chẳng phải dạng vừa

_Humm? Sao cô biết hay vậy? Haiz. Đúng là đẹp quá cũng khổ mà. Cô biết không, hôm qua em mới vừa ra đường có một tiếng đồng hồ thôi mà cả cái thành phố này đều biết tên em luôn đó. Cô thấy em tài không? – Rin quyết định nhảy đến cùng, và khi nói Rin còn chống nạnh tỏ vẻ ta đây nữa

“Trời ơi! Biết tên em là vì nhìn em rất giống với Len-sama thôi. Haiz. Mình chộc lộn người rồi.” – Saka-sensei vừa nghĩ vừa vỗ nhẹ lên trán một cái

_Được rồi! Không giỡn nữa! Tạm thời em học ở bên khu B đi, lớp 11B6. Để cô đi nói chuyện với hiệu trưởng rồi mới tính tiếp. – Saka-sensei nghiêm mặt nói

_Vâng. Nhưng mà S.C của em là loại gì? – Rin dù không hứng thú nhưng vẫn muốn biết

Một phần nhỏ vì tò mò, phần lớn thì muốn đi khoe khoang đó mà.

_Bí mật. – Saka-sensei nháy mắt nói

_Hả? Tại sao chứ? – Rin há hốc miệng

_Được rồi! Hai em về lớp đi. Để cô nói chuyện với hiệu trưởng xong rồi mới biết được. – Saka-sensei vừa nói vừa nháy Rin và IA ra ngoài

_Thưa cô chúng em về lớp. – Rin và IA cùng nói

_Ừm. Chúc hai em có một ngày tốt lành. – Saka-sensei vui vẻ đáp lại

Sau khi Rin và IA đi thì Saka-sensei cũng đi ra ngoài.

Nhưng đâu đó, có một người con trai tóc vàng đã nghe được hết tất cả. Và trên khuôn mặt nở nụ cười bí hiểm, sau đó cũng bỏ đi.

.....

Rin và IA đang đi ngoài hành lang thì Rin thấy IA có vẻ gì đó rất buồn,

_Nè, có chuyện gì sao? Nhìn cậu có vẻ rất buồn. – Rin quan tâm

_Humm? Không. Không có gì. Mình cứ tưởng hai chúng ta sẽ được học chung với nhau ai dè..... – IA bỏ lửng câu nói

_À, thì ra là vậy. Ủa, mình tưởng cậu cũng học khu B chứ? – Rin

_Không. Mình học khu A. S.C của mình là Nước. – IA với vẻ hãnh diện

_Ủa? Vậy tại sao lần trước cậu không dùng S.C để đánh bọn chúng? – Rin ngạc nhiên vì với S.C Nước dư sức đánh bay cả bọn

_Um.....umm.....cái này thì..... – IA đỏ mặt, hai ngón trỏ chọt chọt vào nhau

_Humm? Thì..... – Rin chờ IA nói

_Thì.....mình mới ở mức độ sơ khảo à. Với lại mình vẫn chưa học cách điều khiển nó. Nhìn nè, chỉ số của mình có 240 à. – IA vừa nói vừa đưa mu bàn tay trái lên

«Trên mu bàn tay không thuận của mỗi S.C sẽ hiện lên chỉ số của mình, có nghĩa là người thuận tay phải thì chỉ số sẽ hiện lên tay trái và ngược lại. Nếu muốn tăng chỉ số thì phải đánh nhau với các S.C khác hoặc đánh với các Boss ảo do các giáo viên khu A đề ra»

_Ồ, ra là vậy. Mà học khác khu thì có sao đâu. Ra chơi tụi mình sẽ gặp nhau mà. – Rin an ủi IA

_Cậu không biết hả? – IA ngạc nhiên

_Biết gì? Rin ngây thơ

_Lớp mình và lớp cậu cách nhau gần 1000m lận đó. Làm sao ra chơi chúng ta gặp nhau được. – IA buồn hiu

_1000m? – Rin ngạc nhiên

“Humm? Quả nhiên là trường danh tiếng có khác.”

_Ừm – IA gật đầu

_Mà cậu yên tâm đi. Thứ hai tuần sau mình sẽ được chuyển sang khu A học chung với cậu. – Rin đánh nhẹ vai IA và nói với giọng quả quyết

_Thật sao? – IA mắt sáng rỡ

_Ừm. Mình nói được sẽ làm được. – Rin vỗ ngực tự hào nói

_Bằng cách nào? – IA tò mò

_Bí mật. – Rin nháy mắt

_Ể? – IA nhăn mặt

_Thôi mình đi học đây! Bye! – Rin vẫy tay

_Ừm. Bye! Nhớ thực hiện đó. – IA vẫy tay lại

Rin cười rồi chạy đi. Vì đây là khu A nên Rin phải chạy một khoảng xa mới tới được khu B.

.....

Ngày thứ tư, tại lớp học của Rin

_KAGAMINE RIN! TẠI SAO EM LẠI CHƠI GAME TRONG LỚP HẢ? – tiếng một ông thầy vang lên

_Dạ, tại vì thầy giảng bài chán quá nên em hồng có muốn nghe ạ! Em xin hết. – Rin đứng lên và cười tươi nói

_CÁI GÌ? EM RA NGOÀI CHẠY 10 VÒNG SÂN TRƯỜNG CHO TÔI. – ông thầy rít lên

_Dạ, cảm ơn thầy đã giải thoát cho em. – Rin chào kiểu quân ngũ rồi chạy ra ngoài

Cả lớp cười ầm lên, có đứa còn vỗ tay tán thưởng.

Ra khỏi lớp rồi nhưng Rin vẫn nghe thấy

_KAGAMINE RIN. EM HÃY ĐỢI ĐÓ. – tiếng nói thánh thót của ông thầy lại vang lên

Còn Rin ở ngoài hành lang thì khẽ cười,

“Hehe. Kế hoạch tiến triển rất tốt. Kêu mình chạy bộ à? Xì, còn lâu nghen mắt”

Sau đó thì Rin kiếm một chỗ nào đó chui vào chơi game xong thì ngủ.

Các học sinh ở trong trường đã không còn soi mói Rin nữa vì đây chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi. Họ có xu hướng thân thiện với Rin hơn.

Các giáo viên cũng vậy. Họ đã biết cách phân biệt giữa Rin và Len.

Tuy giống nhau về khuôn mặt nhưng họ lại có rất nhiều điểm khác nhau. Như là Len cao 1m8 còn Rin thì có 1m65, Rin thì có hai cái kẹp tóc trên tóc Len thì cột một chùm nhỏ ở phía sau, nhưng đặc biệt nhất là tính cách của hai người họ.

Rin thì khô khan, lúc nào cũng lạnh lùng chảnh chách, quậy phá, thích náo nhiệt, luôn vui vẻ và lúc nào cũng cầm máy game trên tay. Len thì chẳng màn thế sự ưu tiên ngủ là hàng đầu, ít nói, ít cười phải nói là không cười mới đúng.

.....

Ngày thứ năm,

_KAGAMINE RIN. TẠI SAO EM LẠI NGỦ Ở TRONG LỚP HẢ? – bà cô giáo la lên

“Ây da, tiếng cá la hán tốt thật, làm mình muốn nổ luôn cái màn nhì.”

Rin cô giáo là cá la hán vì trên đầu bà có một cục u nhỏ.

_Thưa cô, em nghĩ cô nên đi làm giáo viên mẫu giáo thì hơn. – Rin đứng lên, dụi mắt nói

_Ý em là sao? Em cho là tôi không đủ trình độ để dạy em à? – bà cô hạ giọng nhưng giận đỏ mặt

_Không, không. Em không có ý đó. Ý em là mỗi lần cô giảng bài giống như các bà mẹ đang ru con ngủ vậy. Nghe rất êm tai vì vậy em mới ngủ đó chứ. Chứ em cũng đâu muốn, tại cô hết đó. Cô còn đồ thừa cho em nữa. – Rin nói một cách tỉnh bơ

_KAGAMINE RIN. EM RA NGOÀI NGAY CHO TÔI. – bà cô tức điên lên

Rin nghe vậy liền chạy ra ngoài một cách không suy nghĩ.

Cả lớp ai cũng cười nhưng không dám cười lớn vì sợ bị liên lụy.

Sau đó Rin đi tìm chủ chủ thân cho mình. Và các ngày sau đó cũng tương tự như vậy.

Nhưng điều đặc biệt là thứ sáu, khi Rin vừa mới hoàn thành nhiệm vụ chọn thầy cô xong thì trở về thánh địa của mình thì Rin thấy một tên tóc vàng đang nằm ngủ ngon lành trên ghế của cô.

Rin đi lại gần và nhìn xem khuôn mặt ấy là ai.

“Ể? Là tên giống mình nè.”

Rin ngạc nhiên nhưng

“Mà khoan đã, nhìn kĩ có giống đâu. Mình xinh gái vậy mà giống với tên xí xầu này sao? Mà sao hán ta trắng quá vậy?”

Sau đó, Rin đưa khuôn mặt mình sát xuống chỗ Len đang nằm.

“Chắc là do đánh phấn.”

Rin đưa tay lên vuốt nhẹ mặt của Len,

“Ể? Mịn thế? Chắc là sai loại phấn đặc biệt. Phải chà thử mới biết được.”

Rin quyết tâm phủ nhận làn da trắng như sữa của Len. Sau đó, một tay Rin giữ đầu của Rin tay còn lại thì chà liên tục vào má của Len.

Khi bị phá giấc ngủ thì Len nhắm mắt và người anh tỏa ra hơi nóng của lửa. Đặc biệt là trên mặt.

_Nóng. Nóng quá. – Rin kêu lên khi bị hơi nóng từ người Len phả vào

Và cô bị té xuống đất. Len ngạc nhiên khi thấy người phá giấc ngủ của mình là Rin. Cô bạn có khuôn mặt giống y trang như Len.

_Cậu, đang làm trò gì? – mặt Len đờ đờ sát khí

“Ghê quá. Giống như ác quỷ hiện hình vậy? Mình chưa muốn chết.”

_A, ha ha thật ra thì hồi nãy có con muỗi định cắn cậu nên mình mới tốt bụng đuổi nó đi giùm cậu ha ha. – khuôn mặt Rin đỏ lên vì sợ nhưng vẫn ráng cười gượng và xưng hô ngọt ngào

_Ồ, vậy sao? Vậy tại sao cậu lại chài mặt tôi nhiều lần đến thế hả? – Len lạnh lùng nói

_À, cái đó thì..... – Rin ấp úng

Len nhìn Rin bằng con mắt hình viên đạn đỏ rực như muốn Rin nói sự thật tại sao lại làm như vậy.

_Thì tại mình.....mình thấy mặt cậu trắng quá nên mình tưởng cậu dùng phấn nên mình mới làm vậy chứ bộ. – Rin rụt rè nói nhỏ

Cũng may là ở đó có cái cây chứ không thì chắc Len té chết mất. Len còn suýt chút nữa thì bật cười thành tiếng. Nhưng vẫn cố nén và giữ vẻ lạnh lùng

_Vậy tôi có dùng phấn không? – Len cố tình hỏi ngược lại Rin

Không hiểu sao nhưng Len rất thích chọc Rin vì khi xấu hổ nhìn Rin rất dễ thương. Mặt Rin càng đỏ hơn, sau đó cô cúi mặt xuống đất

_Kh.....Không có. Mình.....MÌNH XIN LỖI. – sau câu đó thì Rin cao bay xa chạy

Còn Len đứng đó khó hiểu. Anh lắc đầu nhìn theo hướng Rin chạy và trên môi vẽ ra một nụ cười.

“Dễ thương thật!”

Sau đó thì Len cũng bước đi theo hướng Rin vừa chạy.

.....

Sáng thứ hai tuần sau, Rin nhận được thông báo là chuyển sang khu A học. Vì vậy cô cũng phải chuyển đồ sang khu A ở.

Rin phải dậy từ sáng sớm để xe trường đón Rin sang kí túc xá của khu A.

Kí túc xá bên khu A được chia theo SC lửa, nước, gió và băng. Tức là ai điều khiển SC lửa thì sẽ ở khu lửa và các SC khác cũng vậy.

A1: khu dành cho SC lửa

A2: khu dành cho SC nước

A3: khu dành cho SC gió

A4: khu dành cho SC băng

Rin nhận được thông báo là sẽ ở khu A1, phòng 131. Là trên lầu ba của kí túc xá. Nhưng khi vừa đi đến phòng 130 thì Rin thấy họ của mình được treo trước cửa.

“Kagamine? Là họ của mình mà! Không phải là 131 sao?”

Rin vừa nhìn vừa suy nghĩ, và cuối cùng là,

“Chắc là thông báo lộn. 130 thì 130. Có sao đâu.”

Sau đó thì Rin bước vào. Nhưng vừa mới đặt chân vào phòng thì một hơi nóng liền phả vào người Rin. Rin đặt ba lô xuống, lấy tay quạt quạt

“Không phải là trường danh tiếng sao? Sao mà nóng thế. Vẫn chưa đến mùa đông mà, có cần phải tiết kiệm điện đến thế không?”

Rin nhìn ngó xung quanh đến kiểm cái điều khiển máy lạnh. Sau khi tìm được thì Rin liền vui mừng giảm nhiệt độ phòng xuống để cho bớt nóng, thì sau lưng Rin liền vang lên một câu nói,

_Cậu đang làm gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Rắc Rối Với Kagamine Len (2).

_ Cậu đang làm gì vậy? – tiếng nói lạnh lùng và mang theo cả phần tức giận vang lên

Rin hoảng hồn quay lại và làm rớt luôn cả cái điều khiển xuống đất. Người Rin nhìn thấy là Kagamine Len. Cậu đang mặc bộ đồ đi học nhìn rất đẹp trai. Nhưng Rin lại không có đủ nhận thức để chiêm ngưỡng. Sau đó, thì lùi về sau mấy bước

_ Cậu.....cậu.....sao cậu.....lại.....lại ở đây. – Rin run rẩy nói

“Mà khoan đã. Tại sao mình phải sợ cậu ta chứ? Đây là phòng của mình mà.”

_ Hừm? Đây là phòng của tôi, tôi không ở đây thì ở đâu? – Len trả lời một cách lạnh lùng và có phần thách thức

_ Cái gì? Ai nói phòng này là phòng của cậu hả? Cậu không biết đọc chữ à? Là KAGAMINE đó. – Rin lấy lại được phong cách của mình

“Đúng. Đúng. Đây mới là phong cách của Kagamine Rin này. Mà giỏi lắm! Ha ha!”

_ Ê? Vậy cậu không biết tôi tên gì sao? – Len nói một cách tự tin

_ HẢ? Level tự tin của cậu chắc cũng cao lắm ha? Cậu nghĩ cậu là ai mà tôi phải biết tên cậu chứ. – Rin ngạc nhiên và mỉa mai

Vì đến cả mấy nam ca sĩ diễn viên Hàn Quốc cô còn không biết thì làm sao biết Len là ai được cũng một phần là do trí nhớ của Rin hơi kém vì hay thức khuya chơi game

_ Ô! Vậy là cậu không biết tôi là ai thật sao? Vậy để tôi nói cho cậu biết nhé! Tôi là KAGAMINE LEN và cũng là CHỦ NHÂN căn phòng này. – Len ép sát Rin vô tường rồi đưa mặt mình sát vào mặt Rin

“Có cần đứng sát vậy không? Tim oi, đừng đập nhanh như vậy.”

_ Vậy.....vậy sao? – mặt Rin đỏ lên vì xấu hổ

“Trời ơi! Vậy là mình nhầm phòng rồi sao?! Trời ơi, thật là xấu hổ mà! Chắc phải kiểm cái lỗ chui xuống thôi. Hu hu.”

_ Ừm – Len khẳng định

_ Xin.....xin lỗi. Tôi không cố ý. – sau đó thì Rin chạy nhanh ra khỏi phòng

“Mặt cô ấy lại đỏ lên, nhìn đáng yêu quá! Nhưng tại sao mình lại có cảm giác quen thuộc với cô ấy nhỉ?”

Một lát sau,

_ RENG. RENG. RENG. – tiếng chuông thông báo cho các học sinh biết đến giờ đi học. Vì vậy các học sinh chạy nhanh xuống dưới lầu để lên xe buýt đưa đến trường.

Tất cả học sinh khu A1 đều có mặt và đã lên xe. Len là người bước tới sau cùng, anh quan sát một hồi nhưng vẫn không thấy Rin đâu. Vì Kagamine Len chưa lên nên chiếc xe không dám chạy.

Len quay lại nhìn vào trong kí túc xá thì thấy Rin đang hót ha hót hải chạy ra. Anh nở nụ cười đều và Rin cũng đã thấy nụ cười đó. Rin cảm thấy lạnh sống lưng và có cảm giác chẳng lành.

Len từ tốn bước lên xe, sau đó thì ra lệnh

_ Chạy đi.

_ Nhưng mà cậu Kagamine-sama vẫn còn một học sinh chưa lên xe. – ông tài xế e dè nói

_ Tôi nói là CHẠY đi. – Len găng giọng

_ Vâng. – ông tài xế run rẩy

Khi Rin vừa chạy ra tới cổng thì thấy chiếc xe chạy đi. Rin liền chạy theo chạy chiếc xe và la lớn

_ NÀY, KHOAN ĐÃ. TÔI VẪN CHƯA LÊN XE MÀ. NÀY, ĐỪNG LẠI ĐI.

Ông tài xế nhìn vào kính chiếu hậu thì thấy thương cho Rin. Sau đó, ông vào chiếc gương ở trong xe thì thấy Len đang nhìn mình bằng cặp mắt sát nhọn

và lạnh như băng. Như thể Len đang muốn nói với ông tài xế là nếu ông dừng lại thì ngày này năm sau sẽ là giỗ của ông.

Len quay lại nhìn Rin, vì Len là người ngồi ghế sau cùng nên có thể nhìn ra phía sau. Thì thấy cô đang chạy mồ hôi, thở dốc, còn khuôn mặt thì đỏ lên vì mệt. Rin vẫn nhìn theo chiếc xe đó thì vô tình thấy Len nhìn mình.

Rin nhìn Len bằng ánh mắt căm hận như muốn ăn tươi nuốt sống Len ngay bây giờ.

Còn Len thì đang hả hê với thành tích của mình.

“Khuôn mặt đó nhìn thật tức cười.”

Sau đó thì Len cười mỉm. Nhưng chưa được bao lâu thì nghe thấy

_KAGAMINE LEN, CẬU HÃY ĐỢI ĐÓ.

Sau đó thì Rin phải chạy bộ tới trường, vì nếu tới trễ một phút sẽ bị phạt vì tội trốn học.

Tới trường,

Len bước vào trong nụ cười mỉm làm cả trường và Kaito đều suýt bật ngửa. Còn ba người kia thì mắc bận lo công việc của hội học sinh.

_Kaga, có chuyện gì vui hả? – Kaito khoát vai Len hỏi

_Không có. – Len thu lại nụ cười và trả lời lạnh lùng

_Ờ? Trở lại bình thường rồi sao? – Kaito hất hăng

Bác bảo vệ đang tính đóng cửa trường thì

_Khoan đã. Đợi một chút. – tiếng nói của Len vang lên làm cả trường im lặng

_Nhưng..... – bác bảo vệ tính nói lại nhưng không dám

Len cứ đứng nhìn ra ngoài cửa trường, các học sinh cũng vậy. Bọn họ tò mò xem coi Len đang đợi ai.

IA ở khu A2 đã đến trường từ lâu, cô vẫn đang tìm Rin vì đã trễ giờ học rồi mà Rin vẫn chưa thấy đâu. Sau đó, vô tình IA nhìn ra ngoài thì thấy Rin đang chạy vào.

Còn về phần Len thì vừa thấy Rin thì liền ra lệnh

_Đóng cửa đi.

Bác bảo vệ không dám cãi lại nên đành nhấn nút để cửa tự động chạy qua.

Đang chạy thì Rin thấy cánh cửa đang từ từ đóng lại, cô còn nhìn thấy được trên khuôn mặt Len lại nở nụ cười đều.

“Được lắm. Cậu chơi tôi hai lần, cứ đợi đó rồi tôi sẽ trả cho cậu cả vốn lẫn lời.”

Đang suy nghĩ thì Rin chợt nhớ ra

“Chết cha rồi! Cửa đang đóng lại làm sao mình vô được đây? Phải nghĩ cách thôi. Nghĩ cách.....nghĩ.....a có rồi!”

Còn một đoạn ngắn thì tới trường, Rin tăng tốc thật nhanh, sau đó lấy hết can đảm để phi tới cánh cửa của trường rồi từ từ leo vào.

Rin tự cổ vũ mình,

“Mình làm được. Mình làm được.”

Nhưng không đơn giản là Rin nhảy tới để leo qua cánh cửa, mà là Rin nhảy qua cánh cửa.

Cả trường ngạc nhiên tới mức muốn rút luôn cả hàm, bao gồm cả Len. Cánh cổng cao 2m50 để phòng trống các học sinh đi trễ leo vào, chỉ trừ các S.C. giờ có thể nhảy qua vậy mà Rin có thể dễ dàng nhảy qua hơn nữa còn đáp đất một cách an toàn nữa. Và ngạc nhiên hơn hết đó là một học sinh khu B vừa chuyển qua.

_Yeah. Mình qua được rồi! Yeah. – Rin nhảy lên trong vui sướng và nhất thời quên luôn là mình vừa nhảy qua cánh cửa

_Cậu————— – IA tính chạy lại thì thấy Saka-sensei bước tới

_Kagamine Rin, em đã bị bắt vì tội đi trễ. Theo cô lên gặp hiệu trưởng mau. – Saka-sensei nghiêm nghị nói

_Hả? Đi trễ thôi mà cũng phải gặp hiệu trưởng sao? – Rin ngạc nhiên

_Không nói nhiều. Theo cô mau. – Saka-sensei bước tới nắm lấy tay Rin kéo đi

_Nhưng mà em có làm gì đâu chứ? Tất cả là tại tên Len chết tiết ấy. Cậu hãy đợi đấy, tôi sẽ giết cậu sau. – Rin nắm chặt một mình

Sau đó, thì mọi người đều về lớp của mình. Nhưng các học sinh luôn thắc mắc về Rin. Chỉ còn một mình Len đứng đó và mãi nhìn cái cổng.

“Vây là SC của cậu ta là gió sao? Nhưng cậu ta vẫn chưa được học cách sử dụng mà, làm sao có thể bay qua độ cao 2m50 được. Rốt cuộc cậu là ai?”

Len vẫn luôn thắc mắc về cô gái này. Và có một suy nghĩ đã loé sáng lên trong đầu anh.

.....

Trước cửa phòng hiệu trưởng,

_Saka-sensei, em chỉ đi học trễ thôi mà. Có cần phải gặp hiệu trưởng để nhận hình phạt không? – Rin nói với vẻ mặt ủ rũ

_Cô không biết. Em tự đi mà nói với hiệu trưởng ấy. – Saka-sensei nói

_Saka-sensei.-sensei. ...em không muốn vào đâu. – Rin nài nỉ

_Không sao đâu em cứ vào đi. – sau đó thì Saka-sensei đi gõ cửa

_Cộc. Cộc. – tiếng gõ cửa vang lên

_Mời vào. – tiếng hiệu trưởng

_Được rồi! Em vào đi. – Saka-sensei đẩy Rin vào

_Xin phép ạ! – Rin nói rồi mới đẩy cửa bước vào

“Tối quá! Sao không bật đèn nh? Cái trường này đúng là tiết kiệm điện mà!”

Căn phòng của hiệu trưởng khá tối. Đây là một căn phòng kín và không bật đèn. Chỉ có những tia nắng buổi sáng chiếu vào qua một cửa sổ nhỏ.

Bàn của hiệu trưởng được đặt ngay cửa sổ đó. Rin không thể nhìn thấy khuôn mặt của hiệu trưởng vì ở đây khá tối. Cô chỉ biết đó là một người phụ nữ với mái tóc dài.

_À.um.cô gọi em có chuyện gì không ạ? Không phải vì em đi học trễ chứ? – Rin đứng khép nép nói

_Không. Không phải chuyện đó. Em ngồi xuống đó đi. – cô hiệu trưởng chỉ tay về bộ bàn ghế trước mặt Rin

_Vây chuyện gì ạ? – Rin lễ phép

_Về SC của em SC của em rất đặc biệt. – hiệu trưởng vẫn ngồi trên bàn làm việc

_Humm? Vây SC của em là nước lửa gió hay băng? – Rin nghiêng đầu hỏi

_Không. Tất cả đều không phải. SC của em là INVISIBLE. – hiệu trưởng nhấn mạnh

_Là sao ạ? – Rin không hiểu

_Là em có thể dùng được cả bốn SC, nước, gió, băng và lửa. – hiệu trưởng vừa nói vừa nhìn Rin

_Hả? Là sao? Em có sử dụng được gì đâu. – Rin vẫn không hiểu

_Mới hồi nãy em đã dùng được SC gió để nhảy qua cánh cổng cao 2m50 đó mặc dù em vẫn chưa học cách sử dụng, có thể là do may mắn. – hiệu trưởng

_Hả? Nhưng tại sao lại gọi là Invi ạ? “Phải rồi ha. Hồi nãy mình chỉ tính nhảy lên để leo qua cửa thôi, ai ngờ mình nhảy qua một cái lều lùn.” – ngạc nhiên rồi ngẫm nghĩ

_S.C Invi là một S.C mà em không thể điều khiển theo ý muốn của mình được. Ví dụ như em gặp một đối thủ sử dụng S.C lửa thì em có thể ra một trong bốn đòn S.C. – Hiệu trưởng giải thích

_ Em vẫn chưa hiểu? – Rin lắc đầu

_ Tức là em sở hữu cả bốn SC nhưng em sẽ không biết mình sẽ ra SC nào khi tấn công đối thủ. Hay có thể hiểu một cách đơn giản là tùy hứng mà ra đòn. Vì vậy mà nó mới có tên là SC Invi, vì không ai có thể kiểm soát được SC này. – hiệu trưởng

_ Tùy hứng mà ra đòn sao? – Rin ngẫm nghĩ

_ Là vậy đó. Rồi từ từ em sẽ biết cách sử dụng và điều khiển hết các SC còn lại. Tạm thời em học lớp 11A1 đi. Em sẽ được dạy cách sử dụng lửa trước. Được rồi! Em có thể về lớp học. – Hiệu trưởng

_ Vâng. Vậy em xin phép. – Rin lễ phép

Sau đó thì Rin bước ra. Còn lại một mình cô hiệu trưởng thì

_ Càng lớn con bé càng giống cậu ấy nhỉ? – hiệu trưởng vừa nói vừa nhìn vào góc khuất sau cái tủ lớn

Sau đó, một người mặc áo đen bước ra,

_ Vâng. Giống như hai giọt nước. – người đó gật đầu

Sau đó, hiệu trưởng nhìn vào tấm hình đang để trên bàn. Trong tấm hình là người phụ nữ tóc dài màu vàng đang cười tươi và ôm một đứa bé sơ sinh trên tay.

_ Có thấy không? Con bé rất giống cậu? – hiệu trưởng buồn bã nói

.....

Rin tung tăng đi về lớp, nhưng trong lòng thì vô cùng vô cùng bức bối. Cô vẫn còn hận Len chuyện vừa rồi.

“Tên Len chó chết ấy. Chơi quê mình tới hai lần. Phải nghĩ cách chơi lại cậu ta mới được. Nhưng cách gì bây giờ, um.....”

Đang bận suy nghĩ thì Rin thấy lớp của mình đang hiện ra trước mắt. Rin tự tin đẩy cửa bước vào,

_ Chào thầy, em là học sinh từ khu B chuyển qua ạ. Em tên là Kagamine Rin, mong thầy và các bạn giúp đỡ. – Rin vui vẻ nói, nói xong thì cúi đầu

Cả lớp đều xì xầm to nhỏ với nhau. Người tỏ ra thích thú, người tỏ ra chán ghét.

_ Ê? Nhìn em thật sự rất giống với Kagamine nhỉ? – ông thầy nheo mắt nhìn

“Lại là câu này. Rõ ràng là mình đẹp hơn hẳn ta mà! Thật bức bối.”

_ Được rồi! Vậy em ngồi chỗ cuối lớp gần ngay cửa sổ nha. – ông thầy chỉ tay về hướng cửa sổ

_ Dạ. – Rin vui vẻ đi xuống

Vừa nghe xong các học sinh liền to nhỏ với nhau,

_ Nè, nè sao con nhỏ đó lại được ngồi gần Kagamine-sama vậy? – học sinh A nói nhỏ với học sinh B

_ Ủ, thật vô lý. Hồng lẽ vì giống với Kagamine-sama nên nhỏ được ưu tiên hơn sao? – học sinh B

_ Nhưng mà————— – học sinh A đang tính nói thêm thì

_ THƯA THẦY, thầy cũng biết là Kagamine-sama không thích có người ngồi gần mà. Tại sao thầy lại để nó ngồi đó, lẽ Kagamine-sama nổi giận thì làm sao? – lớp trưởng Toko nói lớn

Rin vừa nghe xong thì

“Nó sao? Nhỏ này ngang tàng thật. Nói năng cũng thật thô lỗ. Thật bức lịch sự mà. Vậy là mình với tên kia sẽ học chung lớp sao? Hehe như vậy sẽ trả thù dễ hơn. Mà sao tên kia lúc nào cũng được ưu đãi thế nhỉ? Công bằng nằm ở cái xó nào rồi?”

Rin nghe xong hết sức bức bối nhưng vẫn không làm gì rồi chậm rãi bước về chỗ.

_ Nhưng lớp chúng ta đã hết chỗ rồi! Nếu không ngồi đó thì em ấy sẽ ngồi ở đâu? – ông thầy trả lời

Rin đã an tọa trên chiếc ghế của mình và đang hể hả ngồi xem kịch giữa thầy và học sinh

_ Nhưng————— – Toko chưa kịp nói hết câu

_RẦM! – cánh cửa bị đẩy mạnh vào tường

Len bước vào lớp, khuôn mặt lạnh như thường ngày, khi vừa thấy Len vào lớp thì Rin hớn hờ

_Thưa thầy, bạn Kagamine Len đi học trễ. – Rin nói

Cả lớp như chết lặng, Len thì không nói gì nhưng nhìn về hướng Rin thì thấy Rin kênh mặt lên đầy thách thức, sau đó thì Len bước về chỗ ngay bên cạnh Rin ngồi xuống và ngủ.

Khuôn mặt Rin đầy tức giận vì không làm gì được Len.

_Thầy, tại sao thầy————— – Rin

_Được rồi! Em ngồi xuống đi. Chúng ta học tiếp thôi. – rồi ông thầy quay lên viết bài

Riêng đối với thầy cô thì có thể kêu họ Kagamine của Len thôi, không cần phải đệm thêm -sama vào. Nhưng ai muốn đệm thêm vào thì cũng được.

Rin tức giận ngồi xuống mà không để ý là Len đang nhìn mình,

“Tức giận rồi sao? Nhưng mà nhìn đáng yêu thật. Chắc mình phải chọc cho cô ấy tức giận hàng ngày luôn quá. Rin ơi, cậu chuẩn bị tinh thần đi.”

Khi nhìn thấy Rin quay qua thì Len giả bộ nhắm mắt. Còn Rin thì tưởng là Len đã ngủ nên không thèm để ý tới nữa. Sau đó cô cũng nằm xuống ngủ.

Chưa đầy 20 phút thì,

_KAGAMINE, TẠI SAO EM KHÔNG NGHE GIẢNG BÀI HẢ? – ông thầy tức giận quát lớn

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lạnh Lùng Hay Dễ Thương?

_KAGAMINE, TẠI SAO EM KHÔNG NGHE GIẢNG BÀI HẢ? – ông thầy tức giận quát lớn

Cả lớp đứng tim và nhất thời im lặng. Vì từ trước đến giờ chưa ai dám kêu Len dậy khi cậu đang ngủ trong lớp. Tất cả mọi ánh nhìn đều đổ dồn về chỗ Len. Và cũng nhất thời quên rằng có tới hai Kagamine ở trong lớp.

Sau tiếng quát thì Len chả có động tĩnh gì. Vẫn nằm im bất động ở trên bàn, còn Rin thì khẽ cựa quậy.

Rin dụi nhẹ mắt, lấy chân mình đá vào chân Len mấy cái.

_LenLen, thầy kêu cậu kia! – Rin nói với giọng ngái ngủ

Sau khi bị đá vào chân thì Len đã tỉnh ngủ. Sau đó anh nghe được một giọng nói rất dễ thương vang lên hơn nửa còn gọi tên anh một cách thân mật nữa.

“LenLen?”

Vì kêu khá nhỏ nên chỉ có mình Len nghe thôi. Rồi Len quay qua nhìn Rin.

“Lại là cái khuôn mặt dễ thương đó!”

Mặc dù khuôn mặt Rin và Len khá giống nhau, nhưng trên khuôn mặt của Len vẫn có nét gì đó nam tính và có chút lạnh lùng, còn trên khuôn mặt Rin thì có nét gì đó nữ tính và nhí nhảnh. Nhìn chung thì khuôn mặt Rin thì dễ thương còn khuôn mặt Len khá lạnh lùng.

Sau đó, cậu quay lại nhìn ông thầy. Khuôn mặt lạnh tanh

_Chuyện gì?

_À,.....thật ra.....thầy kêu Kagamine Rin chứ không phải kêu em. – người ông thầy toát hết mồ hôi

_Thầy————— RENG! RENG! RENG!

_À, hết tiết rồi! Các em nghỉ. – nói xong ông thầy xách cặp chạy ra khỏi lớp

Sau khi nghe tiếng reng thì Rin liền tỉnh ngủ vui mừng chạy ra khỏi lớp.

_Yeah. Ra chơi rồi! Đi chơi thôi. Haha. – Rin vui vẻ

Nhìn thấy thái độ của Rin thay đổi làm Len phải lắc đầu bó tay.

“Đúng là đồ trẻ con.”

Sau đó các học sinh đều đi ra khỏi lớp, người thì gặp bạn, người thì đi ăn, nhưng riêng cậu là đi tìm chỗ để ngủ.

.....

Hiện tại bây giờ Rin và IA đang ngồi ăn sáng cùng với nhau trong căn tin. Hai bạn trẻ đều vui vẻ nói chuyện với nhau

_Nè, cậu đã quen với lớp học chưa? – IA hỏi

_Um... mình cũng không biết nữa, mình toàn ngủ không à. À, lúc mà mình được xếp chỗ gần tên Len gì đó thì mọi người có vẻ không hài lòng thì phải? – Rin ngâm đầu nói

_Rin, cậu không được kêu Kagamine-sama bằng tên đầu. Nếu không Kagamine-sama sẽ nổi giận đó. – IA giạt mình khi nghe Rin nói

_Sao thế? Mình đã gọi tên cậu ta trước mặt cậu ta luôn đó. Mình có bị gì đâu. Thậm chí cậu ta còn không nói gì mình nữa mà. – Rin ngây thơ trả lời

IA đang uống nước,

_PHỤT! A, mình xin lỗi. – nghe Rin nói xong làm IA phun hết nước trong miệng ra, cũng may mà Rin né được chứ nếu không thì Rin không cần tắm cũng được ướt tự nhiên.

_Nè, cậu có cần làm quá vậy không? – Rin nhăn mặt

_Gi chứ? Cái này là sự thật mà. Lần trước có một học sinh vô tình gọi tên của Kagamine-sama, thì liền bị đuổi học đó. – IA giải thích

_Gi? Ghê vậy! Chỉ là tên thôi mà. – Rin lại nhăn mặt

_Đây là sự thật 100% luôn đó. Mình nghe mọi người đồn rằng là có một lý do đặc biệt gì đó nên Kagamine-sama mới làm. Nhưng đến bây giờ thì chẳng ai biết lý do đó là gì. – IA nói liên tục

_Ồ. Vậy khi nào biết nhớ nói mình nha. – Rin nhiều chuyện không kém

_Ừm. À, mà tại sao cậu lại gọi tên của Kagamine-sama vậy? – IA thắc mắc

_Tại vì họ của hai tụi giống nhau quá. Nên khi kêu Kagamine chẳng khác gì đang tự gọi mình với lại cũng rất dài nữa. Vì vậy mình kêu tên luôn cho lẹ. Hihi. – Rin cười

_Ồ, vậy hả. À, phải rồi. Lát nữa hai lớp chúng ta sẽ được học chung với nhau môn thể dục đó. – IA vui vẻ nói

_Thật sao? Vui quá! Vậy là chúng ta có thể nói chuyện với nhau rồi. Hihi. – Rin cũng vui không kém

_À, phải rồi trong thời khóa biểu của mình tại sao lại không có môn nào nói về cách sử dụng lửa vậy? Tất cả các môn mình sẽ học đều là mấy môn như là: sinh, sử, địa, văn, toán, noi chung là những môn học bình thường đó. – Rin chợt nhớ ra vấn đề cần hỏi IA

_À, cái này sẽ do Top 5 quyết định nên sẽ không có trong thời khóa biểu đâu. – IA vui vẻ nói

_Là sao? – Rin làm mặt ngu

_Tức là trong một tuần chúng ta sẽ có một ngày học về SC của riêng mình. Và ngày đó thì do Top 5 quyết định vì họ chính là người dạy chúng ta. – IA uống một ngụm nước rồi nói

_Ra là vậy. Nhưng mà tại sao các giáo viên lại không dạy chúng ta? Bọn họ không có SC à? – Rin hỏi

_Không. Tất cả giáo viên khu A đều có SC. Nhưng họ nhường lại quyền hướng dẫn cho Top 5 là vì tất cả học sinh trong trường này đều ái mộ Top 5 nên khi được Top 5 trực tiếp giảng dạy ai mà không muốn chứ, hơn nữa như vậy sẽ rất nhanh tiến bộ đó. – IA vừa nói vừa mơ mộng

_Nè, đừng nói với mình là cậu cũng thích một người trong Top 5 nha. – Rin nghi ngờ

_Đúng. Đúng vậy. Mình thật sự rất thích anh Kaito đó. – IA mơ mộng đến Kaito và cười vui vẻ

_Hả? “Là thật sao trời? Mà tên đó là ai chứ?” – Rin suy nghĩ rồi vuốt cằm

Vì hay thức khuya chơi game nên trí nhớ của Rin hơi kém. Không nhớ rằng mình đã gặp Kaito ngay ngày đầu tiên đi học.

_RENG! RENG! RENG! – tiếng chuông vào lớp vang lên

_Thôi, mình vô lớp nha. Bye-bye. – Rin nói rồi chạy đi

_Ừm. By————— – IA chưa nói hết câu thì

_TẤT CẢ HỌC SINH KHỐI 11 KHU A CHÚ Ý! SAU KHI CÁC EM HỌC THỂ DỤC XONG THÌ TẬP TRUNG TẠI HỘI TRƯỜNG, HÔM NAY TOP 5 SẼ DẠY CHO CÁC EM VỀ S.C. KHÔNG ĐƯỢC TỐI TRỄ, NẾU ĐẾN TRỄ SẼ TRỪ 100 CHỈ SỐ. – tiếng loa thông báo vang lên

.....

Sân thể dục,

Lớp Rin và lớp IA được gộp chung lại với nhau. Khi vừa thấy Len xuất hiện thì,

_Á, Kagamine-sama kia.

_Trời ơi. Chúng ta sẽ được học chung với anh đó.

_Hạnh phúc quá.

_Kagamine-sama, em yêu anh.

Những tiếng ca ngợi cộng với lời tỏ tình vang lên, mặc dù họ đã được học chung thể dục với Len nhiều lần nhưng lần nào cũng vậy.

Còn Len thì ngán ngẩm. Vì ngày nào cậu cũng phải nghe những lời này. Nó thật giả tạo. Thử hỏi, nếu như cậu không phải là người có SC mạnh nhất thành phố thì họ có còn thích cậu không? Thử hỏi, nếu như cậu không có khuôn mặt đẹp đến mê hồn thì họ có ca ngợi cậu không? Thử hỏi, nếu như nhà cậu không giàu thì có còn hâm mộ cậu không?

Phải. Tất cả đều giả dối. Và Len thì không cần sự giả dối này. Cái cậu cần là sự chân thật đến từ trái tim.

_ĐƯỢC RỒI. TẤT CẢ CÁC EM TẬP TRUNG. – Kuga – thầy thể dục hét lớn

Sau đó các học sinh nhanh chóng xếp vào hàng. Tuy hai lớp học chung với nhau nhưng nam ngồi với nam, nữ ngồi với nữ. Nên Rin và IA ngồi chung với nhau. Còn Len thì ngồi ở phía cuối của hàng nam, lâu lâu cậu lại nhìn về phía Rin.

_Các em nghe đây. Vì lát nữa các em sẽ phải học SC nên hôm nay thầy sẽ cho các em tập ít thôi. – Kuga-sensei nói

_YEAHHHHH! – hai lớp hét lên

_ĐƯỢC RỒI. Hôm nay chúng ta sẽ chỉ chạy 3 vòng sân trường thôi.

“Cái gì? Vậy mà kêu ít à? Ông thầy này có bị gì không ta?” – Rin

_YEAHHHHHHH. – tiếng hét của hai lớp lại vang lên nhưng lần này thì không có Rin. Còn Len thì chẳng nói lời nào

_Vậy các em tản ra để khởi động đi. – Kuga-sensei ra hiệu

Sau đó thì các học sinh liền làm theo, chia hàng rồi cử một người lên để chỉ huy lớp, rồi làm theo.

_Các bạn, chúng ta bắt đầu khởi động nào. 1 , 2 , 3 , 4 , 5 , 6 , 7 , 8. 2 , 2 , 3 , 4 , 5 , 6 , 7 thôi. Chuyển động tác. – người được cử lên hô to

“Ba vòng lận đó. Tại sao lại yeah nhỉ? Học sinh trong đây đúng là không phải là người mà. Ba ơi, ba cho con vào cái động gì đây? Huhu.” – Rin vừa làm vừa khóc trong suy nghĩ

Thấy mặt Rin ủ rũ không vui thì IA liền hỏi

_Rin, cậu sao vậy? Có chuyện gì sao? – IA quan tâm

_Câu này mình hỏi cậu mới đúng đó. – Rin nói

_Hả? Là sao? – IA ngó người ra

_Thì tại mình bị bắt chạy tới ba vòng lận đó. Mà sao cậu vui vậy? Bộ cậu thích chạy lắm à? – Rin hơi giận chút

_Như vậy là ít đó. Bình thường thì cậu phải chạy tới 5 vòng luôn. Cậu còn than thở gì nữa. – IA nói

“Ồ. Giảm được nhiều ghê. Hic. Cảm động quá.”

_Trời ơi. Thầy thật tốt. Mình cảm động muốn khóc luôn rồi nè. Hic. Huhu. – Rin mĩa mai và làm mặt cảm động. Đôi mắt thì giả bộ rung rung như sắp khóc

Thấy vậy, IA liền bịt miệng cười. Vì nếu cười lớn sẽ bị phạt.

Sau khi khởi động xong thì bọn họ xếp hàng rồi bắt đầu chạy. Hàng nam chạy trước nên Rin và IA có thể nghỉ một chút.

Thời gian qua nhanh như một con gió. Đã đến lúc Rin phải chạy.

“Trời ơi. Một vòng chưa chắc mình đã chạy được nữa. Bây giờ tới ba vòng chắc mình sớm gặp lại ông bà thôi. Hic. Ông bà ơi đợi con!”

《Ông bà của Rin đã qua đời》

Chạy xong ba vòng thì đa số các học sinh đều bình thường vì họ đã quen với việc phải chạy 5 vòng. Còn Rin thì đang chết lên chết xuống.

_ĐƯỢC RỒI. CÁC EM CÓ 10 PHÚT ĐỂ NGHỈ. SAU ĐÓ, THÌ HÃY QUA BÊN HỘI TRƯỜNG ĐÓ. TỚI TRỄ THÌ SẼ BỊ TRỪ CHỈ SỐ. – Kuga-sensei hét lớn

_VÀNG. – tất cả học sinh

“Trời ơi. Bây giờ còn phải học cái SC, SSéc gì đó nữa, chắc mình chết quá. Sức đâu mà chịu cho nổi chứ.”

Rin nằm sải lai xuống đất rồi suy nghĩ vớ vẩn. IA thì chạy đi lấy nước uống. Len thì biến mất tiêu luôn.

.....

10 phút sau, tại hội trường

Kuga-sensei, điểm danh và nói lớn

_CÁC EM ĐÃ CÓ MẶT ĐẦY ĐỦ. BÂY GIỜ THẦY SẼ GIAO LỚP LẠI CHO TOP 5. CÁC EM THUỘC SC NÀO THÌ SẼ VỀ SC ĐÓ. HIẾU CHƯA?

_DẠ, HIẾU. – tất cả học sinh khối 11 trường Vocaloid

Hội trường là nơi rộng nhất của học viện Vocaloid này. Nó có thể chứa tất cả các học sinh khu A, khu B và giáo viên cùng một lúc. Hơn nữa, khi luyện tập SC thì chỉ cần nhấn nút gần đó thì tự động sẽ có các bức tường ngăn cách hiện ra để bảo đảm an toàn cho các học sinh ở bên ngoài.

Kaito có SC là nước, Gakupo có SC là băng. Miku và Luka là SC gió, hai người này sẽ đảm nhiệm chung với nhau về phần dạy SC gió cho các học sinh.

Trong Top 5 thì, Kagamine Len là đứng đầu, Kaito thứ hai, Gakupo thứ ba, Miku thứ tư, Luka thứ năm.

Trở lại với Rin, Rin đang loay hoay tìm Len vì nghe IA nói Len sẽ là người dạy SC cho cô.

“A, thấy rồi!”

Rin mừng rỡ khi nhìn thấy Len. Cô liền chạy tới đứng chung với mọi người.

Khi Len thấy Rin chạy tới thì trong lòng cậu có cảm giác gì đó rất lạ. Vì vậy Len cứ đứng nhìn Rin hoài, còn Rin thì thấy Len nhìn mình hoài nên có chút ngại.

“Tên đó bị sao vậy chứ? Mình biết mình đẹp rồi nhưng có cần nhìn mình đến vậy không? Mà cũng tại mình thôi. Ai kêu mình đẹp quá làm chi! Hìhì!”

Nhưng chưa được bao lâu thì Rin thấy Len tự nhiên tròn mắt và mở to. Rin khó hiểu. Và ngay sau đó Rin nghe thấy tiếng IA vang lên

_RIN COI CHỪNG.

Sau khi nghe thì Rin liền quay lại và thấy một tảng băng sắt và nhọn bay thẳng về hướng mình.

Lúc này người Rin hoảng hốt và toát mồ hôi, cô trợn mắt nhìn tảng băng, đôi chân thì run cầm cập

“Làm sao bây giờ.....”

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Một Chút Về Quá Khứ.

“Làm sao bây giờ.....”

Cơ thể Rin khẽ rung lên, đôi chân thì cứng đờ không tài nào di chuyển được. Trên khuôn mặt Rin đã xuất hiện những giọt mồ hôi. Rin cứ mãi đứng nhìn tảng băng ấy mà không biết phải làm gì.

Và tảng băng sắt nhọn ấy thì cứ vô tình ngày càng gần hơn. Khi nó chỉ còn cách khuôn mặt Rin chừng 10cm thì

_Phùng!

Đột nhiên nó biến mất và “bốc hơi” trong không khí. Rin hoảng hốt té ngã xuống đất.

Len và IA liền chạy tới.

_Rin, Rin, cậu không sao chứ? – IA lo lắng hỏi

Khuôn mặt Rin ngày càng tái mét hơn và cô hoàn toàn không nghe thấy IA nói gì. Mắt Rin cứ mãi nhìn về phía mà tảng băng bay qua.

Và sau đó thì cô ngất xỉu. Thấy vậy, Len liền bế Rin chạy vào phòng y tế. IA thì lo lắng chạy theo.

Cả hội trường đều xôn xao vì đột nhiên tảng băng sắt nhọn ấy lại xuất hiện, và tại sao nó lại nhắm về phía của Rin. Hơn nữa, tại sao nó lại biến mất giữa chừng.

Nhưng nếu tinh ý thì chúng ta có thể biết được người làm tảng băng ấy biết mắt là Len. Vì khi tảng băng sắp đến chỗ Rin thì mắt Len liền loé sáng màu đỏ của lửa lên, sau đó thì tảng băng bốc hơi.

Vì Len có thể làm bốc hơi tất cả sự vật, kể cả nước chỉ trong thời gian ngắn bằng cách nhìn thẳng vào nó. Vì vậy sức mạnh lửa của Len là rất lớn.

.....

Ở ngoài trường

_Ê? Hựt rồi kìa. – người có áo choàng màu đen (Black) nói

_Bộ người không nhìn thấy hay sao? Ta bắn như vậy là chính xác lắm rồi. Không biết tên nào chơi bẻ phá hỏng. Chết tiệt. – người cầm cây súng (White) nói

Cây súng mà cậu ta cầm không phải cây súng bình thường. Đó là cây súng được thiết kế riêng cho SC. Là một công cụ hỗ trợ cho việc bắn tỉa. Người thuộc SC nào sẽ bắn ra SC đó. Nó rất có lợi trong việc tiêu diệt đối thủ ở khoảng cách xa.

_Cũng đúng. Mà không biết tên nào phá đám nhỉ? Black nói

_Kệ đi. Dù sao chúng ta cũng chỉ đi do thám thôi. Nhưng liệu có đúng người hay không? Chứ ta thấy tên đó yếu xìu à. – White vừa nói vừa xếp cây súng lại

_Đúng mà! Nè, người nhìn đi. – Black vừa nói vừa đưa cho White tấm hình

_Um.....Da trắng, mắt xanh, tóc vàng.....đúng mà ta. Nhưng không lý nào người có SC mạnh nhất thành phố lại hoảng sợ trước một đòn đơn giản như vậy được. – White soi mới

_Ừm, người nói cũng đúng. Vậy chúng ta quay về hỏi lại tổ chức xem sao. – Black đề nghị

_Ừ. – Black

Sau đó thì cả hai phóng đi.

.....

Trong phòng y tế,

Len thì kêu IA quay lại hội trường vì ở đây đã có cậu lo cho Rin. Phải mất gần 20 phút sau thì Rin mới tỉnh lại.

_A. – Rin khẽ kêu lên

Len đang đọc báo thì nghe thấy tiếng Rin, cậu liền bỏ tờ báo xuống và chạy lại, đỡ Rin ngồi dậy

_Nè, cậu có sao không? – Len hỏi

_Đương nhiên là có sao rồi. Không sao thì nằm đây làm gì? – Rin đáp

“Bị thương mà hổng hách thấy ớn.” – Len

_Ồ. Vậy cậu đau ở đâu? – Len hỏi với vẻ quan tâm

_Không. Hết đau rồi. Hihi. Hừ cậu thôi. Mà sao cậu quan tâm dữ vậy? – Rin cười

_Ai.ai.ai quan tâm chứ? – Len có hơi đỏ mặt

_Ồ. Không quan tâm sao nói cà lăm hà? Haha. Mặt còn đỏ nữa chứ! – Rin lại cười

_Thôi. Không giỡn nữa. Mà hồi nãy cậu nhìn thấy gì à? Mặt cứ ngu ra. – Len đánh trống lảng và trở lại khuôn mặt lạnh

Rin giật mình và có phần hoảng sợ khi nghe câu hỏi của Len. Và Rin nhớ lại cảnh lúc đó Rin nhìn thấy.

Thật ra lúc này Rin đã nhìn thấy một vết sẫm trên tay của người cầm súng lúc cô ngã xuống. Vì vết sẫm rất đặc biệt nên khi nhìn từ khoảng cách xa cũng có thể thấy.

Rồi trong đầu Rin đột nhiên hiện lên những hình ảnh rất đáng sợ.

Đầu tiên là cô nhìn thấy tay của người đàn ông có vết sẫm giống y như vậy đang túm lấy cổ của một người phụ nữ rồi bóp chặt.

Sau đó thì Rin thấy người đàn ông đó đẩy người phụ nữ xuống sàn rồi lấy dao ra và liên tục đâm vào bụng của người phụ nữ đó, máu thì chảy khắp sàn rồi lan đến chỗ một cô bé đang đứng gần đó. Và sau đó thì cô ngất đi.

Nhưng điều đáng tiếc là Rin lại không nhìn thấy mặt của người phụ nữ cũng như người đàn ông đó.

Thấy Rin ngồi thẫn thờ một lúc, khuôn mặt thì có mấy giọt mồ hôi chảy xuống. Bất giác Len đưa tay lên và lau giọt mồ hôi đó cho Rin. Và cậu hoàn toàn quên đi câu hỏi vừa nãy.

Cảm nhận được bàn tay của một ai đó đang chạm vào mặt mình thì Rin liền ngước lên, và đó thì ánh mắt của Len và Rin giao nhau.

“Bàn tay này, làm sao có thể ấm tới vậy?” – Rin

Hai đôi mắt xanh sâu thẳm mãi nhìn nhau cho đến khi

_Rin, em tỉnh————— – Saka-sensei bước vào nhìn thấy cảnh Len đang đặt tay trên má Rin thì

_A, cô xin lỗi, hai em cứ tiếp tục đi. – sau đó thì Saka-sensei chạy nhanh ra khỏi phòng

Khi Saka-sensei bước ra thì Len liền rút tay ra khỏi mặt của Rin. Cả hai đều ngại ngùng không dám nhìn nhau. Khuôn mặt đều đỏ cả lên.

_Chúng. chúng ta.vào.à không.về lớp thôi. – Rin vừa nói vấp vừa nói sai nhưng Rin lại không hiểu vì sao lại như vậy

_À, ờ. Về lớp thôi. – Len đáp nhưng không quay qua nhìn Rin vì khuôn mặt cậu vẫn còn rất đỏ

Sau đó thì Rin chạy nhanh ra khỏi lớp. Thấy vậy, Len khẽ cười rồi bước theo sau.

Saka-sensei đứng ngoài đã thấy hết tất cả, và nở nụ cười bí hiểm

“Hừm? Một cậu bé rất ghét người khác đụng vào người mình, nay lại chủ động chạm vào người cô bé mới quen? Quả nhiên cô bé này rất đặc biệt mà!”

.....

Trong phòng của hiệu trưởng,

_ Có vẻ như bọn chúng đã bắt đầu hành động rồi nhỉ? – hiệu trưởng ngồi trên chiếc ghế, khuôn mặt lạnh tanh

_ Vâng. Và mục tiêu là em Kagamine. – Saka-sensei uống ngụm trà rồi đáp

_ Bọn chúng cũng thật liều mạng đó. Dám tấn công vào học viện Vocaloid này. – hiệu trưởng

_ Vâng. Có lẽ chúng ta cũng nên hành động thôi. – Saka-sensei nói một cách nghiêm túc

_ Đương nhiên rồi. Và tính mạng của học sinh là trên hết. Nhất là cô bé đó. – hiệu trưởng thoáng buồn khi nói câu cuối

_ Tôi biết rồi! Dù sao chúng ta cũng nợ người đó một ân tình. – Saka-sensei nói với giọng buồn

Sau đó cả hai đều không nói gì nữa. Hiệu trưởng nhớ lại lần cuối cùng khi nói chuyện với người phụ nữ ấy.

Đó là cuộc nói chuyện giữa hai người phụ nữ tóc vàng xinh đẹp. Bọn họ đang ngồi trên bộ bàn ghế được làm bằng đá, ở trong một khu vườn thoáng mát với chút gió.

Trên bàn có một ly trà và một ly nước cam cùng với mấy cái bánh nhỏ xinh.

Người phụ nữ có mái tóc vàng được cắt ngắn ngang mặt, đang cầm ly nước cam ở trên tay, khuôn mặt nở nụ cười nhẹ, người này có nước da rất trắng và mặc một cái đầm màu trắng đơn giản.

Người phụ nữ còn lại thì có mái tóc màu vàng rất dài, mặc một bộ đồ vest màu xanh đen, khuôn mặt thì rất buồn. Người này chính là Hiệu trưởng. Và hai người họ là bạn thân với nhau.

_ Cậu chắc chứ? – hiệu trưởng uống trà rồi nói

_ Ừm. Mình chắc mà. – người phụ nữ nói

_ Chồng cậu có biết không? – hiệu trưởng hỏi

_ Anh ấy rất đau lòng khi nghe mình nói. Nhưng cũng không thể làm khác được. – người phụ nữ thoáng buồn

_ Nhưng tại sao? Tại sao cậu biết trước tương lai nhưng cậu lại không dùng nó để thay đổi chứ? – hiệu trưởng tức giận

_ Vậy cậu hãy định nghĩa từ “tương lai” cho mình xem – người phụ nữ cười nhẹ

_ Há? – hiệu trưởng

_ Nhanh nào. – người phụ nữ hối thúc

_ Tương lai là điều chắc chắn sẽ đến. Không ai có thể thay đổi được, dù muốn hay không. – hiệu trưởng

_ Đó. Thấy chưa? Cậu cũng biết là nó chắc chắn sẽ đến mà. Làm sao mình có thể thay đổi được chứ? – người phụ nữ nói với giọng buồn

_ Nhưng mà cậu có thể thấy trước tương lai thì cậu có quyền thay đổi nó chứ? – hiệu trưởng nói giọng thất vọng

_ Mình sẽ không làm vậy đâu. – người phụ nữ nói với giọng chắc chắn

_ TẠI SAO CHỨ? – hiệu trưởng quát lớn

_ Bởi vì sẽ không công bằng cho những người không thấy trước tương lai như mình. Nhưng hơn hết, nếu mình thay đổi tương lai thì cuộc sống của con bé sẽ rất khổ. Nếu mình tiếp tục sống thì con bé sẽ cũng sẽ trở thành mục tiêu của bọn chúng. Nó sẽ bị truy đuổi, bị lạm dụng, và nó.....hic.....hic.....sẽ bị giết một cách rất thảm – người phụ nữ đó nói rồi khước mắt rưng rưng

_ Rin..... – hiệu trưởng đau lòng khi nghe người phụ nữ đó nói

_ Mình có một việc muốn nhờ cậu. – lau đi những giọt nước mắt ấy người phụ nữ lấy lại bình tĩnh

_ Cậu cứ nói. Mình chắc chắn sẽ làm – hiệu trưởng quả quyết

_ Hana, lúc mình ra đi thì xin cậu hãy chăm sóc cho con bé. Cho nó tình yêu của một người mẹ và hãy bảo vệ nó. – người phụ nữ thành khẩn

_ Ừm. Mình chắc chắn sẽ làm vậy. – hiệu trưởng khẳng định

Sau đó thì hai người ôm nhau. Vì họ biết đây là cái ôm sau cùng và cũng như lần cuối cùng họ được nói chuyện với nhau.

Vì không ai có thể thay đổi được tương lai. Tương lai là một thứ vô hình, dù muốn hay không thì nó cũng sẽ đến. Vì vậy thay vì chúng ta chối bỏ nó, thì hãy học cách chấp nhận. Nó sẽ giúp chúng ta trưởng thành hơn trong cuộc sống.

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Rớt Rồi Sao?

Tại lớp học của Rin,

Bây giờ là tiết văn và cô giáo cho thời gian ôn bài sau đó thì khảo bài. Tất cả học sinh đều đang chăm chú vào quyển sách giáo khoa và học bài.

Chỉ có Rin và Len là đang làm việc riêng. Len thì khỏi nói rồi, lúc nào trong lớp thì cậu cũng ngủ với lại nếu cậu có thức thì cũng chẳng có giáo viên nào gọi cậu. Vì Len quá thông minh mà, không cần học cũng biết.

Rin thì đang hí hoáy với các máy game của mình và coi lời nói của bà cô thì gió thoảng mây bay mà thôi.

_Được rồi! Đã hết giờ ôn bài. Bây giờ cô sẽ khảo bài các em – cô ngữ văn nói

Nói xong bà cô ngồi vào bàn giáo viên rồi mở cuốn sổ ghi điểm ra.

(Cái này là do mình chế thêm thôi nha. Còn ở Nhật Bản có hay không thì mình không biết.)

_Tuần trước, các em đã được học bài Qua Đèo Ngang. Vậy em là đứng lên nói cho cô biết bài thơ này là do ai sáng tác. – bà cô đặt câu hỏi

Vừa dứt câu, cả lớp đồng loạt giơ tay vì đây là câu hỏi dễ nhưng đương nhiên là trừ hai người họ.

Bà cô đảo mắt hết cả lớp. Thấy ai cũng giơ tay vì ngồi phía sau nên bà cô không thấy Rin đang làm việc riêng sau đó thì mời đại một học sinh ngồi đầu.

_Mời em – bà cô vui vẻ

_Thưa cô là Bà Huyện Thanh Quan ạ. – học sinh đáp

_Tốt. Vậy em có thể cho biết được bài thơ này được sáng tác ở quốc gia nào không? – bà cô hỏi thêm

_Dạ, là Việt Nam ạ. – học sinh vui vẻ đáp

_Tốt. Em ngồi xuống đi. – bà cô

_Được rồi! Ai có thể đứng lên đọc cho cô nghe bài thơ nào? – bà cô

Vừa nghe xong câu hỏi cả lớp không ai bảo ai đều bỏ hết tay xuống và cúi mặt xuống bàn. Làm bà cô mất hết cả hứng khảo bài.

Tự nhiên trong một không gian im lặng phát ra những âm thanh nhỏ

_Bùm. Đùng. Phẳng.

Vừa nghe được, thì bà cô giáo liền biết là âm thanh phát ra từ đâu.

_Kagamine Rin. Đứng lên và đọc cho cô nghe bài Qua đèo ngang nhanh. – bà cô cố gắng kìm nén

Rin đang chơi thì hốt hoảng

“Chết cha! Mình có thuộc bài đâu. A, phải rồi! Google-sama, Google-sama,.....”

Rin chợt nhớ ra thì liền lấy cái máy game đang cầm trên tay vào Google để tra.

“Chết cha! Nhiều quá! Biết bài nào đây. Thôi nhân đại vậy.”

_Rin. Em có thuộc bài không hả? – bà cô thấy lâu quá nên hỏi

Rin cầm cái máy dẩu dưới bàn, lâu lâu lấy ra coi.

_Dạ, dạ, em thuộc. Thưa cô là

Bước tới đèo ngang...ờ...bỗng mất đà

Đập đầu vào đá máu tuôn ra

Lom khom dưới núi tìm y tá

Y tá theo trai hồng có nhà

Đi về nhà đầu chảy máu

Không cầm được máu phải ra đi

Khắc lên bia mộ dòng thông báo

Bước tới đèo ngang nhớ lấy đà.

“Bài thơ này lạ nhỉ? Hình như—————.”

_KAGAMINE RIN. EM HỌC HÀNH VẬY ĐÓ HẢ? EM LÀM SAO MÀ DÁM CHẾ THƠ NGƯỜI TA HẢ? – bà cô điên tiết quát lên

“Giờ mình đọc đúng mà. Không lý nào.”

_Chết cha! – Rin vô tình thốt lên khi nhìn vào màn hình và thấy từ “THƠ CHẾ” được ghi in

“Tiêu mình rồi.”

_Kagamine Rin, em có biết gần thi rồi không? Em học như vậy thì lên lớp bằng niềm tin à? – bà cô bình tĩnh hơn chút

_Thưa cô, em xin lỗi ạ! – Rin cuối gằm nói nhỏ

_À, lớp sẵn đây cô nói luôn. Sắp tới chúng ta sẽ thi cuối kỳ 2, em nào thi đậu thì sẽ có một chuyến 3 ngày 2 đêm cùng với Top 5 và sẽ có một kỳ nghỉ hè sáng khoái với nhiều trò chơi hấp dẫn. Còn em nào rớt thì sẽ CẤM TỨC TẠI TRƯỜNG CÙNG VỚI GIÁO VIÊN HẾT CẢ MÙA HÈ NÀY. – khi nói đến câu cuối thì bà cô nhìn về phía Rin, nghiêng răng nghiêng lợi nhấn mạnh từng chữ một

Vừa nghe xong thì người Rin toát hết mồ hôi. Vì Rin ghét nhất là hai từ “cấm tức”.

_RENG! RENG! RENG! – tiếng chuông vang lên giải cứu

_Rin, em lo học hành cho đảng hoàng đi. Nếu em không muốn gặp tội trong mùa hè này. – câu nói “sau cùng” của cô giáo thân yêu dành cho Rin trước khi ra khỏi lớp

Rin ảo não ngồi xuống, gục mặt xuống bàn suy ngẫm.

“Làm sao đây? Mình không muốn cấm tức đâu. Huhu. Ba ơi, cứu con với.”

Sau đó thì Rin quyết định đi chơi trước rồi mấy cái kia tính sau.

Và tất cả những hành động của Rin đều đã lọt vào mắt của Len và trong đầu cậu đã có những suy tính.

.....

Và cuối cùng thì ngày thi cũng đã đến. Trong đầu Rin lúc này chẳng có chữ gì cả.

Chúng ta hãy quay lại quá khứ để xem Rin làm gì.

Một tuần trước khi thi,

Rin đang ngồi chơi game thì chợt nhớ ra,

“A, hình như tuần sau mình phải thi thì phải. Ờ, đúng rồi.”

Nhưng Rin vẫn không buồn mấy game xuống

“Tuần sau lận mà. Lo gì. Bây giờ người ta theo chủ trương học sớm quên sớm, học trễ quên trễ. Vậy để đến lúc đó rồi học cũng chưa muộn mà. Haha.”

Sau đó thì Rin lại bấm khí thế trên cái máy game của mình.

Và điều đáng buồn là trong suốt tuần đó Rin hoàn toàn quên đi việc mình phải học để thi. Cho đến 10h ngày cuối cùng của tuần

“Chết cha. Hình như mai mình thi cuối kỳ 2. Chết rồi. Làm sao bây giờ. Mình chẳng có chữ nào hết.”

Rin đang hoảng hốt thì cái máy chơi game lại vang lên. Rồi Rin chạy tới cầm lên và.....chơi.

Và như thế ngày hôm đó của Rin kết thúc. Bây giờ Rin đang làm bài thi trong run sợ.

Tuy là học khu A nhưng tất cả học sinh đều phải trải qua các kỳ thi học kỳ như khu B. Bao gồm các môn chính như: Văn, Toán, Lý, Anh, Hoá, Sinh, Sử, Địa.

Tám môn chính được thi trong ba ngày liên tiếp. Và hôm nay là ngày đầu tiên thi môn Văn và Sử. Và đương nhiên thì Rin chẳng làm được câu nào.

Bốn ngày sau,

_Ê, nghe tin gì chưa?

_Tin gì?

_Có điểm thi cuối kỳ rồi đó.

_Thật hả? Nhanh ra xem đi.

_Ừ. Đi thôi.

Thế là một đám học sinh kéo nhau ra bảng thông báo của trường để coi điểm.

Nghe tin, Rin và IA cũng chạy tới coi.

_Yeah. Mình đậu rồi. – IA hét lên khi thấy mình có tên trong danh sách đậu

Còn Rin mặt méo mó cười nميم, sau đó thì Rin tiếp tục nhìn và thất vọng nảo nề khi thấy tên mình nằm trong danh sách thi lại của trường.

“Hic. Rớt rồi sao?”

Không có từ buồn nào có thể thể hiện khuôn mặt của Rin lúc này.

_Thôi. Đừng buồn mà. Cùng lắm thì mình sẽ không đi chơi với Top 5 nữa. Mình ở lại luyện thi với cậu ha? – IA thấy Rin ủ rũ nên cũng không đành lòng đi chơi.

_Hic. Cậu đúng là bạn bè tốt mà. – Rin nắm lấy tay IA lên

_Nhưng thôi. Cậu cứ đi chơi đi. Mình không sao đâu. Hihi. – Rin ráng cười

Vì một năm chỉ có một lần trường tổ chức đi chơi. Hơn nữa còn đi chung với Top 5. IA thì lại thích Kaito nữa. Nên Rin không đành lòng giữ IA ở lại.

_Nhưng mà————— – IA tính nói thêm

_Được rồi. Không sao đâu mà. – Rin cười

.....

Trong phòng hiệu trưởng,

_CÁI GÌ? RIN THI RỚT SAO? – hiệu trưởng bức xúc hét lớn

_Vâng. – Saka-sensei

_Haiz. Tổ chức chuyến đi này cho nó vậy mà.....haiz – hiệu trưởng ngồi xuống, tay vỗ nhẹ trán

_Vậy bây giờ sao ạ? – Saka-sensei

_ Haiz. Tổ chức một cuộc thi lại chứ sao! 7 ngày sau sẽ cho các học sinh rút thi lại. Học sinh nào đậu thi sẽ được đi chơi với Top 5, còn rút thi cảm tức.
– hiệu trưởng nói

_ Vâng. – nói xong Saka-sensei bước ra ngoài

.....

Rin đang ngồi trên ghế ủ rũ với IA thì,

_ TẤT CẢ HỌC SINH THI LẠI NGHE ĐÂY. HIỆU TRƯỞNG CHO CÁC EM 7 NGÀY ĐỂ ÔN THI SAU ĐÓ SẼ TỔ CHỨC MỘT CUỘC THI LẠI. EM NÀO ĐẬU THI SẼ ĐƯỢC ĐI CHƠI VỚI CÁC BẠN NHƯ BÌNH THƯỜNG, CÒN EM NÀO RÚT THI SẼ CẢM TỨC TẠI TRƯỜNG HẾT MÙA HÈ NÀY. – Saka-sensei

Vừa nghe xong tất cả học sinh trong đều nhảy căng lên

_ YAEHHHHHHHHHH.

Vì thông thường khi thi rút thi phải cảm tức đến hết hè rồi mới được thi lại. Lần này là ngoại lệ.

_ Yaehhhh. Nếu lần này thi đậu mình sẽ không bị cảm tức. – Rin vui mừng không kém

_ Ừm. Cố gắng lên. Nhưng ai sẽ là người kèm thêm cho cậu? Cậu bị mất căn bản mà phải không? – IA vô tình đánh trúng tim đen của Rin

_ Ồ, ha. Ai đây ta. Hum. – Rin ủ rũ

_ Mình ở khu A2 nên không được phép qua A1. Giờ làm sao đây? – IA vuốt cằm suy nghĩ

Rin cũng trầm lặng không nói, rồi tự nhiên khuôn mặt của Len hiện lên trong đầu Rin.

“Không lẽ mình nhờ tên đó? Mà không biết hắn có chịu không nữa. Haiz.”

_ Rin đừng buồn nữa. Hay là để tôi khui mình qua khu cậu ha?! Xong rồi mình sẽ kèm cho cậu. Chắc lúc đó giám thị ngủ rồi đó. – IA thấy Rin im lặng nên cố gắng động viên

_ À, như vậy thì bất tiện cho cậu lắm. Mình có cách rồi. Mình sẽ nhờ tên LenLen đó. – Rin vừa nói vừa xua tay

_ Được không đó? Kagamine-sama trước giờ rất ghét rắc rối. Không biết cậu ấy có chịu không nữa. Hay là cứ để mình————— – IA quan tâm Rin như em của mình

_ Được mà. Không sao đâu. Hihi. Thôi mình về ký túc xá nha. Bye. – Rin nói xong thì chạy đi

_ Nhưng mà————— – IA lo lắng nhìn theo

.....

Tại khu A1, trước cửa phòng của Kagamine Len,

“Mình sẽ bước vô thực sao?”

Rin đi tới,

“Nhưng lỡ cậu ta từ chối thì sao?”

Rin đi lui,

“Lúc đó thì què lắm. IA cũng nói là cậu ta rất ghét rắc rối mà!”

Rin lại đi tới,

“Nhưng nếu rút lần nữa thì sẽ toi luôn mùa hè của mình.”

Rin lại đi lui,

“Làm sao đây?”

_ Cách. – tiếng mở cửa phòng Len phát ra

Len thoáng giật mình khi nhìn thấy Rin đứng trước cửa phòng mình, hơn nữa khuôn mặt thì nhăn lại, nhìn rất khó coi.

Vậy sao? – Len hỏi lại, mắt thì cười đều.

_Ồ.....ừm – mặt Rin đỏ ửng sau đó thì quay mặt đi chỗ khác

_Ồ. Nhưng tôi thích làm người xấu hơn. Vậy nhé. – để lại cho Rin nụ cười sau đó thì Len bước đi

Rin đứng đơ ra vài giây. Sau đó thì tỉnh ngộ. Gương mặt méo mó, ủ rũ nhìn theo hướng Len đi. Không còn cách nào khác Rin phải cất giọng gọi lại.

_Nè, khoan đi đã. Vậy điều kiện của cậu là gì? – Rin nói với giọng buồn bã

_Biết ngay là sẽ kêu lại mà. – Len nói nhỏ với chính mình

_Về phòng chuẩn bị sách vở đi. Khi nào về tôi sẽ qua kèm cho cậu. – Len nói

_Vậy hứa nhé, cậu sẽ kèm cho tôi. – Rin nói to

_Ừ. Chuẩn bị đi. Và tôi sẽ nói tôi muốn gì. – Len nói với giọng đều rồi bất chợt nhìn từ đầu đến chân Rin

Khi thấy Len nói và nhìn như vậy, Rin có cảm giác chằng lảnh rồi bất giác đưa tay bắt chéo che ngực lại. Gương mặt có chút sợ.

Thấy vậy Len không nói gì, chỉ cười nhẹ rồi bỏ đi. Sau đó thì Rin làm như Len nói.

.....

Trên đường đi tới Hội học sinh, Len luôn nghĩ về lúc nói chuyện với Rin. Thật ra thì cậu cũng chưa có điều kiện gì hết.

Len đang suy nghĩ điều kiện nào thật hóc búa để chơi Rin. Vì khi Rin giận, khuôn mặt sẽ đỏ lên nhìn rất dễ thương, nhưng điều quan trọng là Len rất thích khuôn mặt đỏ của Rin. Vì vậy Rin sẽ khổ dài dài với Len.

Đi được một lúc thì Len thấy tấm bảng “Hội Học sinh” hiện ra trước mắt. Vừa nhìn thấy thì Len thì thay đổi thái độ một cách đột ngột.

Khuôn mặt cậu trầm xuống, có chút khó chịu và đặc biệt là rất lạnh.

Đẩy cửa bước vào thì thấy đây là một căn phòng bình thường như mọi lớp học. Có điều là nó ít bàn ghế hơn. Và điều đặc biệt là căn phòng được thiết kế kín. Ngoài cửa chính để bước vào ra thì căn phòng này không có bất kỳ cửa sổ nào. Nó chỉ có hai lỗ thông gió nhỏ được xây trên cao.

Sẽ là như vậy nếu là một học sinh bình thường bước vào. Còn riêng với Top 5 thì hoàn toàn khác.

Khi Len bước vào thì cậu liền dùng đầu vân tay của mình để khóa cửa từ bên trong. Đó là một miếng dán hình bông hoa nhỏ được đặt ngang vai của Len ở trên tường, gần ngay cái cửa chính.

Đối với các học sinh bình thường thì khi bước vào phòng thì chỉ tưởng nó là một vật trang trí. Vì cho dù có chạm lên nó thì cũng chẳng có gì xảy ra. Nó chỉ phản ứng với vân tay của Top 5, ngoài ra còn có hiệu trưởng và Saka-sensei.

Sau đó thì Len xuống cuối lớp. Ở cuối lớp cũng có một cái bông hoa tương tự như vậy. Nhưng khi cậu vừa chạm vào thì

_Cách.

Bức tường đột nhiên mở ra. Bên trong nó thì đã có mặt bốn người kia. Len bình thản bước vào.

Trong căn phòng này thì chỉ có đúng năm cái ghế đặt xung quanh cái bàn ở giữa phòng. Chung quanh là những kệ sách cũ. Ở đây chỉ có duy nhất một cái đèn sáng mập mờ được đặt phía trên cái bàn.

Chạm vào bông hoa đặt gần đó thì cánh cửa liền đóng lại. Rồi Len đi tới cái ghế chính giữa và ngồi xuống.

_Trề quá đó, Kaga. – Kaito phàn nàn

_Bận. Bắt đầu đi. – Len nói một cách thờ ơ

_Ừm – Luka đáp

_Bóp. Bóp.

Sau đó hai tiếng vỗ tay của Luka thì mặt bàn liền sáng lên. Những con chữ, hình ảnh lần lượt hiện lên không trung một cách ngay ngắn và trình tự.

_Gần đây đã xảy ra ba vụ bắt cóc học sinh. Trong đó thì hai học sinh là nữ còn lại là nam. Và ba học sinh đó đều là học sinh trường VocaloidD. – Luka nói

Trường VocaloidD là trường từ tiểu học đến đại học. VocaloidD và Vocaloid là hai trường đều do Hiệu trưởng sáng lập ra. Nhưng vì một số hiểu lầm thì hai trường đã trở thành đối thủ với nhau.

Hiệu trưởng thấy vậy cũng hay nên đã không đứng ra giải quyết. Vì như vậy mà học sinh cố gắng học để thi với nhau hơn.

Thật ra thì học sinh trường VocaloidD

thấp hơn học sinh ở Học viện Vocaloid một chút về học lực cũng như SC nên VocaloidD ít được nhắc đến. Và cũng ít người biết.

Khi nói đến Thành phố Học viện Vocaloid thì người ta chỉ biết đến Học viện Vocaloid. Còn trường VocaloidD thì chỉ có người trong thành phố là biết.

_Ba học sinh đó đều đã được tìm thấy. Nhưng khi được trả về nhà thì ba người họ đều bị mất trí nhớ hoàn toàn. – Miku tiếp lời

_Vậy đã biết được nguyên nhân chưa? – Len hỏi

_Vẫn đang điều tra. Nhưng theo lời các bác sĩ đã khám cho họ thì có lẽ họ đã trải qua một chuyện gì đó rất kinh khủng. – Kaito nói

_Hiệu trưởng và Saka-sensei cũng đã vào cuộc. Chắc sẽ sớm có kết quả thôi. – Gakupo nói

_Vậy tại sao học sinh ở VocaloidD lại bị bắt? Ai là người bảo vệ VocaloidD trong tuần này? – Len vừa nói vừa nhìn bốn người kia bằng cặp mắt sắc lạnh

Len vừa nói xong thì Kaito liền toát mồ hôi. Vì anh là người bảo vệ VocaloidD trong tuần này. Nhưng vì lo chơi với “gái” nên anh đã quên mất.

Kaito đưa mắt nhìn ba người còn lại với hy vọng rằng họ sẽ cứu mình. Nhưng vô dụng, vừa nhìn thấy ánh mắt Kaito nhìn về hướng của mình thì ba người kia liền kiếm việc khác để làm. Và coi như không thấy.

“Hic. Bạn bè tốt là vậy!” – khuôn mặt Kaito khóc mà không ra nước mắt

Nhìn biểu hiện của bốn người họ thì Len đã biết ai là người bảo vệ VocaloidD trong tuần này.

Cậu đưa mắt nhìn vào Kaito. Cảm nhận có ai đó nhìn mình và kèm theo là một sức nóng muốn giết người thì

_À, ha.....ha. Là mình. – nụ cười của Kaito méo sệ

_Ồ, vậy sao? Vậy cậu tính sao đây? – Len nói và nhìn Kaito với con hình ngọn lửa

_Mình sẽ chịu hình phạt. – Kaito nói nhỏ

Len khẽ cười đều. Khi nhìn thấy nụ cười đó thì Kaito càng toát mồ hôi hơn. Vì anh biết rằng Len sẽ cho ra những hình phạt oái ăm nhất.

_Sắp tới trường chúng ta sẽ tổ chức đi chơi nhì? – Len vừa nói vừa đưa mắt nhìn Kaito với vẻ thách thức

_Kho.....khoan đã. Đừng nói với mình là.....cậu sẽ cho mình ở nhà. – Kaito toát mồ hôi nhìn Len

_Đâu có. Mình đâu có ác như vậy. Hihi. – Len nói với giọng ngọt ngào

_Vậy cậu muốn gì? – Kaito hỏi

_Hình như hôm đó chúng ta ngủ lều thì phải? Rồi phải tự nấu ăn nữa. – Len nói

Kaito nuốt nước bọt khi nghe Len nói. Khuôn mặt Kaito càng ngày càng khó coi, anh đưa mắt nhìn ba người còn lại. Với hy vọng họ sẽ nói giúp mình.

Vừa nhìn thấy ánh mắt của Kaito thì

_Miku à, bản báo cáo đó em làm xong chưa? – Luka quay sang hỏi Miku

Thật ra lúc hỏi Miku thì Luka liền nháy mắt với Miku một cái. Hiểu ý, Miku liền nói

_À, à, em làm xong rồi. Mà em để quên ở phòng Gakupo rồi. – Miku nói nhưng quên nháy mắt với Gakupo

_Hả? – Gakupo chưa hiểu ý

_Trời ơi, cái bản báo cáo lần trước hai đứa mình làm chung đó nhớ không? Làm xong rồi, mà mình để quên ở phòng cậu. – Miku nháy mắt

_À, mình nhớ rồi. – Gakupo hiểu ý, sau đó thì quay sang nói với Luka _Bây giờ chị cần liền phải không?

_Ừm. Chị đang cần gấp. – Luka liền gật đầu

_Vậy bây giờ chúng ta đi lấy thôi. – Miku nói

Nghe vậy Kaito liền lên tiếng kéo ba người họ lại.

_Nè, đi lấy bản báo cáo thôi mà. Có cần nhiều người vậy không? – Kaito nhăn nhó

_Ừ thì, chỉ có mình biết chỗ để, chỉ có Gakupo là có chìa khóa vì phòng của cậu ấy mà. Còn chị Luka đang cần gấp nên đi chung cho tiện. – Miku trả lời một cách rất là ngay thơ

_Thôi tụi mình đi nhanh lên cho tiện. – Luka hồi thúc

Sau đó, cả ba người kéo nhau ra. Căn phòng trở nên u ám. Không một tiếng động. Ngay cả hơi thở của hai người cũng có thể nghe thấy.

_Vậy, cậu biết mình phải làm gì rồi chứ? – Len hỏi với giọng đầy thách thức

_Biết rồi. Nấu ăn và dựng lều chứ gì?! – Kaito nói trong thất vọng

Len khẽ gật đầu. Rồi đứng lên bước ra khỏi phòng. Nhưng khi vừa đặt chân ra khỏi phòng thì Len liền quay lại và nói

_À, quên mất. Cậu phải bảo vệ VocaloidD thêm một tuần nữa. – sau đó thì Len bước đi và không thèm nghe Kaito trả lời

Ở trong căn phòng, Kaito ngồi xuống ghế rồi gục đầu xuống bàn. Trong lòng anh vô cùng buồn bã và thất vọng. Rồi sau đó, Kaito cũng ra khỏi phòng vì còn cả khối công việc đang chờ anh ở phía trước.

.....

Rin ở trong phòng chán nản. Lúc thì nằm lẩn tới lẩn lui, lúc thì cầm máy lên chơi game, sau đó là nghịch tóc. Rồi làm đủ thứ chuyện mà Rin có thể làm trong phòng.

“Tên LenLen chết tiệt. Làm gì mà lâu thế không biết. Hay là chết ở cái xó nào rồi. Trời ơi, chán quá!”

Hiện tại Rin đang nằm trên giường, bắt tay lên trán suy nghĩ. Chưa đầy một phút thì Rin đứng lên, rồi đi qua đi lại.

Trong khi đó, cùng thời điểm tại phòng của IA,

IA đang chuẩn bị cho chuyến đi chơi sắp tới của trường. Cô đang sắp quần áo vào vali, rồi những vật dụng cần thiết.

Vừa soạn IA vừa hát một bài hát, trên khuôn mặt nở nụ cười hạnh phúc.

Khi chuẩn bị đến phần kem chống nắng thì

_A, hết kem rồi. Hình như leo núi phải hông ta? – IA tự nói với mình

Cầm chai kem chống nắng trên tay, IA lắc qua lắc lại, rồi cười

_Ngày mai mình sẽ đi mua kem.

Sau đó thì IA tiếp tục soạn đồ. Rồi leo lên giường nằm và nghe những bài hát. Rồi chìm vào giấc ngủ.

.....

Cùng lúc đó, Len không trở về ký túc xá mà đi thẳng đến một khu vườn phía sau trong trường học. Và Len đã vô tình quên đi lời nói với Rin.

Khu vườn này có một thiết kế rất đặc biệt, nhìn từ ngoài vào thì chỉ đó là một bức tường bình thường. Nhưng khi bàn tay của Len đặt vào viên gạch có thiết kế lạ với những viên gạch khác thì bức tường được chia làm đôi. Và nó chỉ hoạt động duy nhất với bàn tay của Len.

Khi bức tường được chia làm đôi thì một không gian tuyệt đẹp được mở ra.

Ở chính giữa là một cây hoa anh đào đang nở rộ. Với những tán lá xum xuê làm cho cây trở nên thật hùng vĩ. Cây hoa anh đào này rất đặc biệt là quanh năm đều nở hoa. Và cũng là cây duy nhất ở Nhật Bản.

Khu vườn không được lát bằng gạch, mà là lát bằng “cỏ”. Cỏ trải dài khắp khu vườn.

Đối diện với cây hoa anh đào là một bộ bàn ghế được làm bằng đá. Để cho Len khi bước vào khu vườn có thể vừa ngắm hoa và uống trà.

Xung quanh là những cây cổ thụ cao nhưng không có hoa. Bước vào khu vườn của Len, bạn sẽ cảm thấy như mình đang lạc vào thế giới màu xanh lá. Vì vậy, cây hoa anh đào càng nổi bật hơn.

Len bước vào và ngồi xuống. Ở phía dưới mặt bàn có một nút. Len thò tay vào và nhấn cái nút đó thì mái nhà phía trên liền mở ra.

Hôm nay bầu trời rất đẹp. Vàng trắng rất tròn và sáng. Chung quanh có rất nhiều ngôi sao. Không gian rất yên tĩnh, lâu lâu có làn gió nhẹ thổi qua làm cho Len có cảm thấy thoải mái. Len ngồi đó, và nhìn lên bầu trời, xong rồi nhìn cây anh đào nở rộ.

Hôm nay là một ngày rất đặc biệt đối với Len. Là ngày mà cậu đã thất hứa với với một cô bé. Và sau ngày đó cậu đã mất cô bé ấy hoàn toàn.

Nhìn cây hoa anh đào, Len nhớ về cô bé ấy.

Bảy năm trước, trong một lần Len được cả ba lần mẹ dẫn về quê chơi.

Thật sự lúc đầu cậu không thích một chút nào. Vì ở quê thì có gì mà chơi. Không có mạng, đường xá dưới quê thì gập ghềnh khó đi. Hơn nữa, những người dưới quê thì rất lạc hậu. Và Len còn có cảm giác là các món ăn ở quê thì làm không được sạch sẽ. Vì nói thẳng ra Len công tử bột mà. Nhưng mọi thứ đều thay đổi khi mà cậu được gặp cô bé đó.

Phải. Nó đã trở nên tốt hơn rất nhiều. Cô bé có khuôn mặt, mái tóc và cả đôi mắt đều giống y chang Len.

Và cô bé đó có tên là Orenji-chan.

(Orenji: quả cam

-chan: từ thêm vào sau tên của các bé gái.)

Lần đầu tiên, Len được gặp Orenji-chan là ở dưới cây hoa anh đào cổ thụ ở giữa khu rừng.

Thật ra là do Len mãi đuổi theo để bắt con thỏ nên không biết mình đã lạc vào rừng. Và khi nhận ra thì cậu đã ở dưới cây anh đào đó.

Len hoảng sợ, nhìn xung quanh nhưng Len chỉ thấy cây và cây. Len ngồi xuống, gập người lại và bật khóc thành tiếng.

Còn về Orenji-chan thì cô đang đi bắt đom đóm thì đột nhiên nghe thấy tiếng khóc. Vừa nghe thấy thì Orenji-chan liền chạy tới nơi phát ra tiếng khóc.

Khi vừa chạy tới thì cô nhìn thấy một cậu bé có mái tóc màu vàng, ngồi gập người dưới cây anh đào và khóc nức nở, bước tới thật nhẹ nhàng, Orenji-chan cất giọng hỏi

_Nè, tại sao cậu lại khóc vậy?

Orenji-chan nói với giọng dễ thương và đôi mắt thì cứ nhìn Len chăm chăm.

Vừa nghe có tiếng nói, Len liền ngước lên. Đập vào mắt Len là một cô bé có khuôn mặt giống cậu, làm Len ngưng cả khóc.

Hai cặp mắt nhìn nhau. Như không tin vào mắt mình, Len đưa tay nhéo cả hai má của Orenji-chan.

_Nè, làm sao mà cậu có thể giống tớ đến vậy?

Giọng nói có vẻ tức giận, vì Orenji-chan đã vô tình trở thành người trút giận cho Len. Cậu đang rất bực mình vì không biết đường ra ngoài.

Len nhéo với lực khá mạnh nên Orenji-chan không chịu nổi đã đẩy Len ra. Len mất thế và ngã xuống đất.

_Ui da. Đau quá. – Len kêu lên khi cái mông đập thẳng xuống đất

_A. Mình xin lỗi. Mình không cố ý. – Orenji-chan chạy lại đỡ Len dậy

Sau khi đứng dậy thì Len quay qua nói với Orenji-chan

_Không là mình có lỗi trước. À, vậy coi như huề nha. – Len nói với Orenji-chan bằng một nụ cười, rồi đưa tay ra trước mặt cô

Không hiểu sao khi nhìn thấy cô bé, Len lại không muốn khóc nữa. Có lẽ Len muốn tỏ vẻ nam nhi trước mặt Orenji-chan.

Khi thấy Len cười, Orenji-chan đã an tâm được phần nào. Vì cô bé rất sợ thấy người khác khóc.

Orenji-chan đáp lại nụ cười và đưa tay ra nắm lấy tay Len coi như huề.

Len và Orenji-chan ngồi xuống tán cây anh đào. Và nói chuyện với nhau,

_Oa, công nhận cậu giống tớ thiệt nha! – Orenji-chan nói một cách cảm thán

_Không hiểu sao lại giống dữ vậy! – Len nói mà cứ nhìn chăm chăm vào Orenji-chan

Đột nhiên nhớ lại vấn đề chính. Orenji-chan quay qua hỏi Len,

_À, mà tại sao cậu lại khóc vậy? – Orenji-chan hỏi với giọng tò mò

_A, tại.....tại mình lạc đường. – Len đỏ mặt vì cậu cảm thấy xấu hổ

_À, thì ra là vậy! Yên tâm đi. Lát nữa mình sẽ dẫn cậu về nhà. – Orenji-chan nói với giọng chắc nịch

_Thật không? – mắt Len sáng rỡ

_Ừm. Thật mà. – Orenji-chan gật đầu và cười tươi

_Cảm ơn cậu nhiều lắm – Len gãi đầu nói

_Ừm, không có gì. Mình tên là Orenji-chan. Còn cậu tên gì vậy? – Orenji-chan chợt nhớ ra khi chưa biết tên của Len

_Orenji-chan? Quả cam sao? Tên gì ngộ vậy? – Len nghiêng đầu hỏi

_À, đó chỉ là tên ở nhà thôi. Tại mình rất thích ăn cam, nên ba mẹ đã kêu mình là Orenji-chan. Hihi. – Orenji-chan vừa nói vừa gãi đầu

_À, thì ra là vậy. Còn mình tên là Kagamine Len. Rất vui được làm quen với cậu. – Len vui vẻ nói

_Ừm, rất vui được làm quen với cậu. Um.....vậy mình gọi cậu là LenLen được không? – Orenji-chan cũng vui vẻ đáp lại

_Hừm? LenLen? – Len có chút ngạc nhiên

_Ừm, nếu gọi họ thì phiền quá. Tại nó quá dài, hơn nữa gọi LenLen cũng hay mà. Được không? – Orenji-chan nghiêng đầu hỏi

Len đưa tay lên cảm gãi nhẹ, đầu thì lắc lắc, khuôn mặt hơi nhăn lại. Thấy vậy Orenji-chan liền nói

_À, nếu cậu thấy không được thì thôi vậy. – Orenji-chan xua tay nói

_À, không phải. Mình rất thích là đằng khác. – Len nói

_Vậy sao cậu lại nhăn mặt? – Orenji-chan thắc mắc

_À, tại vì từ trước đến giờ mọi người đều gọi mình bằng họ không à. Orenji-chan cậu là người đầu tiên gọi mình bằng tên đấy. – Len mỉm cười nói

_Vậy hả!? Vậy từ nay mình sẽ gọi cậu là LenLen nha. – Orenji-chan vui vẻ nói

_Ừm. Mà sao cậu lại vào rừng vậy? – Len hỏi khi nhìn thấy một cái cây dùng để bắt cái gì đó

_A, để bắt đom đóm đó. – Orenji-chan cầm cái cây lên

_Cho mình bắt với. – Len vui vẻ nói

_Ừm. Vậy chúng ta cùng nhau bắt. – Orenji-chan nói

Nói xong đột nhiên Orenji-chan chạy tới nắm lấy tay Len và kéo đi.

Khi Orenji-chan nắm tay Len, đột nhiên Len có cảm thấy gì rất lạ và có cảm giác thích thú nữa. Vì vậy, Len nắm lại tay Orenji-chan và chạy theo cô.

Rất tiếc là hai cô cậu không bắt được con đom đóm nào. Nhưng bù lại, Len đã có một kỳ nghỉ thật vui vẻ, còn Orenji-chan thì có thêm một người bạn mới.

Trong suốt hai tuần đi nghỉ mát thì Len đều đi chơi với Orenji-chan và họ đã trở thành đôi bạn thân.

Có lúc Len qua nhà Orenji-chan chơi và ngược lại. Hai bên gia đình rất quý mến hai cô cậu.

Cho tới một ngày,

Len và Orenji-chan đang ngồi chơi ở gốc cây anh đào trong rừng thì

_Orenji-chan, ngày mốt tớ phải về Vocaloid rồi. – Len buồn bã nói

_Vậy sao! – Orenji-chan cũng buồn không kém

Cả hai đều im lặng. Được một lúc thì

_A, hay là 6h tối ngày mai chúng ta đi bắt đom đóm ha? – Orenji-chan reo lên

_Chi vậy? – Len hỏi

_Minh sẽ bắt đom đóm tặng cậu, LenLen. – Orenji-chan vui vẻ nói

_Liệu chúng ta có bắt được không? Lần trước chúng ta có bắt được con nào đâu! – Len nói với giọng buồn

_Được mà! Chắc chắn được. – Orenji-chan khẳng định

_Nhưng nếu vẫn không được thì sao? – Len vẫn chẳng thấy tia hy vọng nào có thể bắt được đom đóm vì đom đóm ở đây rất hiếm

_Thì mình sẽ ở lại đây cho đến khi nào bắt được thì thôi. Hihi – Orenji-chan cười nói

_Nhưng nếu vẫn vẫn không được! – Len tiếp tục

_Mồ.....sao cậu bi quan thế. Nếu vẫn vẫn không được thì.....um.....vậy cậu cầm lấy cái này đi. – Orenji-chan nói rồi tháo dây chuyền trên cổ mình và đưa cho Len

Mặt dây chuyền là một ổ khóa có màu xanh dương rất đẹp. Thân ổ khóa lá hình cỏ bốn lá, ở giữa là chỗ để đút chìa vào.

_Cái này..... – Len cầm sợi dây chuyền đưa về phía Orenji-chan

_Cậu cứ cầm đi. Nếu như mình bắt được đom đóm thì cậu sẽ trả mặt dây chuyền lại cho mình. Còn nếu không được thì mình tặng cậu cho như quà chia tay. – Orenji-chan lấy tay mình gấp tay Len lại rồi đẩy về phía Len

_Nhưng Orenji-chan đang đeo mà. Mình lấy liệu có được không? – Len nói vậy vì sợ đây là sợi dây chuyền quý báu của Orenji-chan

_Yên tâm đi. Thật ra mình vẫn còn một sợi dây nữa. Có hình chiếc chìa khoá đó. Nên LenLen cứ giữ lấy. – Orenji-chan nói rồi mò trong túi ra thêm một sợi dây chuyền hình chiếc chìa khoá có màu vàng

_Đây nè. – Orenji-chan chìa ra trước mặt Len

Lúc đầu, Len có hơi ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên Len nhìn thấy cặp dây chuyền này. Nhưng lúc sau lại tỏ ra rất vui.

_Vậy là khi lớn lên mình có thể tìm thấy cậu rồi. Hihi. – Len reo lên trong vui mừng

_Cậu sẽ tìm mình thật sao? – Orenji-chan cũng vui mừng

_Ừm, chắc chắn mà. – Len nói với giọng chắc nịch

_Vậy khi lớn lên mình sẽ tới Vocaloid học. Để cậu có thể tìm mình dễ hơn. – Orenji-chan vui vẻ nói

_Thật không? – mắt Len sáng rỡ

_Ừm. Thật mà. – Orenji-chan gật đầu

_Minh chắc chắn sẽ tìm ra được cậu. Bởi vì.....mình rất thích cậu. – khi nói ra câu này thì mặt hơi đỏ, vì đây là lời tỏ tình đầu tiên của cậu

Khi Len nói “mình rất thích cậu” thì có một làn gió thổi nhẹ qua, làm cho tóc Orenji-chan bay lên. Lúc đó, nhìn Orenji-chan rất dễ thương, thấy vậy Len càng thêm đỏ mặt.

Khi nghe Len nói như vậy thì khuôn mặt Orenji-chan cũng đỏ không kém.

_Thật ra mình cũng thích cậu. – Orenji-chan nhẹ nhàng nói

Lời nói bay vào trong gió rồi đến tai của Len. Len thật sự rất vui khi nghe Orenji-chan nói. Cậu vui đến nỗi chạy lại cầm tay Orenji-chan lên và hỏi lại

_Thật không? – đôi mắt Len sáng long lanh, giọng nói thì rất vui

_Thật. – Orenji-chan nói và khẽ gật đầu

Sau đó cả hai tiếp tục nói chuyện với nhau cho đến khi thấy trời chuyển cơn mưa.

Rồi trời bắt đầu mưa lớn, cả hai cùng núp ở trước cửa nhà người ta vì ở đó có mái hiên. Vì trời mưa nên nhà đó đã đóng cửa.

Đột nhiên chợt nhớ lời nói lúc nãy, Orenji-chan quay sang nói với Len

_LenLen, ngày mai lúc 6h tối cậu nhớ ra chỗ đó nha. – Orenji-chan nói

Vì đó có thể là lần cuối cùng mà cả hai có thể gặp nhau. Nên Orenji-chan rất mong được gặp Len.

_Ừm, mình hứa mà. Hihi. – Len nói với nụ cười trên môi

_Vậy chúng ta móc ngoéo đi. – Orenji-chan đưa ngón út của mình lên trước mặt Len

_Ừm. – Len cũng đưa ngón tay mình lên

Rồi cả hai ngón tay móc vào nhau.

_Hứa là phải giữ lời. Thắt hứa là nuốt một ngàn cây đinh. – Orenji-chan vừa nói vừa kéo tay lên xuống để tạo ra nhịp

Sau đó cả hai cùng cười với nhau.

Khi thấy trời không có dấu hiệu là sẽ hết mưa nên,

_Orenji-chan, chúng ta cùng về thôi. – Len đề nghị

_Nhưng trời đang mưa rất to. Nếu chúng ta về sẽ bệnh mất. – Orenji-chan nói với giọng lo lắng

_Không sao đâu. Cậu lấy áo của mình che đầu nè. Nó sẽ đỡ lạnh hơn đó. – Len vừa nói vừa cởi cái áo khoác ra

_Không được. Như vậy cậu sẽ bệnh đó. – Orenji-chan từ chối

_Không sao đâu mà. – Len nói rồi tự ý lấy áo trùm lên đầu Orenji-chan và kéo cô chạy dưới trời mưa.

Cả hai cùng chạy dưới mưa, nhưng Orenji-chan thì không bị bệnh vì cô mặc cái áo khá dày cộng thêm cái áo khoác của Len trên đầu, còn Len thì sốt khá cao vì khi cởi áo khoác ra thì Len chỉ còn cái áo mỏng bên trong.

Len vừa sốt cao vừa hắt hơi lại còn ớn lạnh. Vì vậy ngày hôm sau Len đã không tới được điểm hẹn với Orenji-chan.

Còn về Orenji-chan thì cô rất buồn và nghĩ Len đã quên lời hứa với mình. Cô đứng đó và đợi Len suốt hai tiếng đồng hồ. Vì thấy trời tối nên Orenji-chan phải về.

Vừa về tới nhà, thì trời đổ cơn mưa lớn, gió thổi rất mạnh, sấm thì đánh rầm rầm.

Vừa bước vào nhà thì Orenji-chan nhìn thấy một cảnh rất kinh khủng. Rồi sau đó cô liền chạy ra ngoài, mặc dù hôm đó trời mưa rất to.

Còn Len đang trên giường bệnh, cậu rất ray rứt vì không thể đến được điểm hẹn với Orenji-chan. Mặc dù bệnh nhưng cậu đã cố gắng xuống giường và mở cửa phòng để đi ra ngoài. Nhưng chưa được mấy bước thì ngã xuống, thấy vậy, ba mẹ Len liền đóng cửa và nhốt Len lại trong phòng.

Len nằm trong phòng chán nản rồi cậu vô tình nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy dáng một cô bé tóc vàng chạy dưới mưa. Khi vừa nhìn thấy Len liền biết đó là Rin. Cậu hoảng hốt. Vì sợ Orenji-chan sẽ bệnh. Nhưng khi nhìn thêm chút nữa thì Len nhìn thấy một người đàn ông đang đuổi theo Orenji-chan.

Không hiểu sao khi nhìn thấy cảnh đó thì cậu lại có cảm giác rằng Orenji-chan đang gặp nguy hiểm. Vì thế, Len vội vàng nhảy xuống giường, nhưng không may là cậu bị té vì cậu đang bệnh. Nhưng vẫn chưa bỏ cuộc. Len ra cửa, đập mạnh cửa,

_RẦM! RẦM!

_MỞ CỬA. MỞ CHO CON. – Len gào lên

_RẦM. RẦM.

_NHANH LÊN. ORENJI ĐANG GẶP NGUY HIỂM ĐÓ. CON PHẢI CỨU ORENJI.

Cứ như vậy hết 15 phút trôi qua nhưng Len vẫn không bỏ cuộc

_MỞ CỬA. HUHUHU. MỞ.....HIC.....CỬA ĐI MÀ. HUHU. – Len nói trong tuyệt vọng

_Con.....phải.....cứu.....cô ấy. – Len nói rồi ngất xỉu

Khi thấy không còn tiếng la hét nữa thì ba mẹ Len liền chạy vào thì thấy con mình đang nằm ngất ngay cửa, trên tay vẫn nắm chặt cái dây chuyền mà Orenji-chan tặng. Sau đó thì ba mẹ Len liền đưa cậu vào bệnh viện.

Kể từ đó, Len đã không còn gặp lại Orenji-chan nữa. Trong suốt những năm qua Len đều cho người tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không thấy cô bé đó.

Cậu cho người bảo vệ tất cả các học sinh trong thành phố Vocaloid này, chỉ với mục đích là bảo vệ cô bé khỏi nguy hiểm. Vì cậu không biết cô bé ấy là ai nên cậu sẽ bảo vệ tất cả cho đến khi nào tìm được cô bé ấy mới thôi.

Thật ra thì khi nhìn thấy Rin thì Len đã cho người điều tra. Vì Rin rất giống với cô bé ấy, cả ngoại hình và tính cách. Nhưng vẫn chưa có kết quả.

Mặc dù chưa có kết quả nhưng mỗi lần Rin kêu cậu là “LenLen” thì tự nhiên có một cảm xúc gì đó dâng lên trong Len. Và khiến Len không thể nào nổi giận được.

Len đã suy nghĩ rất nhiều về việc này. Có thể cậu đã thay đổi, cũng có thể là Rin là cô bé đó – Orenji-chan.

Trở lại với hiện tại,

Len vẫn ngồi đó và suy nghĩ về Orenji-chan, mà cậu không biết rằng ở nơi nào đó có một người đang đợi cậu.

.....

Ở trong phòng, Rin đã chìm vào giấc ngủ. Nhưng không biết trong giấc mơ Rin thấy gì, rồi đột nhiên một giọt nước mắt từ khóe mắt rơi xuống. Vô thức Rin nói trong tuyệt vọng, một giọng nói đầy yếu đuối và tổn thương.

_ Cũng như ngày đó, cậu đã không thực hiện lời hứa của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tên Thất Hứa!

8h sáng, ngày hôm sau,

Len vừa mới bước ra từ phòng tắm. Trên tay cậu là một cái khăn và cậu đang dùng nó để lau đầu. Lau đầu xong thì vô tình Len quay qua và nhìn thấy chồng sách vở đặt trên bàn

” _ Về phòng chuẩn bị sách vở đi. Khi nào về tôi sẽ qua kèm cho cậu.

_ Vậy hứa nhé, cậu sẽ kèm cho tôi.

_ Ừ. Chuẩn bị đi.....”

Len khẽ nhăn mặt. Thật sự là cậu đã vô tình quên đi lời hứa đó. Hèn gì, hôm qua khi cậu đi tới chỗ đó thì đột nhiên có một cảm giác ray rứt và khó chịu, giống như là cậu đã quên đi một việc gì đó rất quan trọng vậy, nhưng cho dù nghĩ thế nào thì cậu vẫn không nghĩ ra mình đã quên gì.

Len quay lại, nhìn qua bức tường bên kia. Và bên kia bức tường chính là phòng của Rin. Không hiểu sao khi nhận ra mình vừa thất hứa với Rin thì cảm giác có lỗi của bảy năm trước lại quay về. Nó ray rứt và khó chịu.

Len thay đồ và dự định là sẽ qua phòng Rin nói lời xin lỗi hay làm một cái gì đó để chuộc tội. Rất đơn giản là cậu không muốn nhìn thấy khuôn mặt méo mó của Rin vì cậu luôn hy vọng rằng Rin chính là cô bé năm xưa.

Len bước ra khỏi phòng rồi đi đến trước cửa phòng Rin. Cậu nắm thành cửa định kéo xuống thì

_ Reng. Reng. Reng.

Sau khi tiếng chuông điện thoại thì Len liền nhấc máy nhưng tay vẫn còn để trên thành cửa

_ Sao rồi? – giọng Len có chút hồi hộp

_ – đầu dây bên kia

_ Có chắc không? – lần này thì giọng Len chuyển sang thất vọng

_ – đầu dây bên kia

_ Vậy sao. – và lần này thì Len rất rất thất vọng

Len cất điện thoại vào trong túi quần rồi cậu buông thành cửa ra, chần chờ một chút rồi cậu quyết định đi về phòng.

Còn Rin ngồi trong phòng cầm sợi dây chuyền ngân ngơ lắc qua lắc lại, rồi vô tình thốt lên

_Sợi dây chuyền này..... là sao?

Hai người họ, lại một lần nữa bỏ lỡ cơ hội gặp lại nhau. Một người ngoài cánh cửa thì quay lưng bỏ đi, người còn lại thì đôi mắt vô hồn nhìn vào sợi dây chuyền.

Phải chỉ lúc đó Len đẩy cửa bước vào thì Len đã có thể gặp lại cô bé đó, dù cho cô bé đã không còn nhớ đến cậu. Phải chăng cô bé đã vô tình quên đi lời hứa lúc đó hay là vì một lý do nào khác?

.....

Nhà bếp trường Vocaloid,

Các đầu bếp chuyên nghiệp đang chuẩn bị đồ ăn cho bữa trưa thì có một chàng trai tóc xanh tích cực chạy đi chạy lại để “phụ giúp”.

Anh vừa đến chỗ đầu bếp này đang đứng thì liền bị ông tích cực đuổi đi không thương tiếc. Vẫn chưa bỏ cuộc, anh qua chỗ đầu bếp kia, nọ,.....nhưng tất cả đều xua đuổi anh.

Mệt mỏi và tức giận, anh đứng giữa nhà bếp hết lớn,

_TẠI SAO KHÔNG CÓ AI GIÚP TÔI HẾT VẬY?

Sau tiếng hét thì chú Taken – bếp trưởng của Vocaloid lên tiếng.

_Cậu Kaito à, chúng tôi cũng muốn giúp cậu lắm. Nhưng lỡ việc này đến tai của cậu Kagamine thì chúng tôi tiêu mất. Nên cậu thông—————

Chưa để chú Taken nói hết, Kaito liền nhảy vào,

_Chú giúp cháu đi mà. Chú chỉ cần viết cho cháu nguyên liệu và công thức thôi. Còn mọi việc còn lại cứ để cháu lo. Cậu ấy sẽ không biết đâu mà. – Kaito cười tươi

_Nhưng cậu Kagamine đã có lệnh nếu ai giúp cậu nấu ăn thì sẽ bị chạy 10 vòng. Chúng tôi già rồi, làm sao có thể chạy tới 10 vòng lận chứ?! – chú Taken thở dài

_Nhưng chú chỉ ghi nguyên liệu và công thức thôi mà. Chứ chú có nấu đâu mà sợ, với lại không ai nói thì Kaga sẽ không biết đâu mà. – Kaito làm mặt tội nghiệp

_Nhưng mà—————

_Bếp trưởng, hay là chúng ta giúp cậu Kaito đi. Dù sao cũng chỉ là nguyên liệu và công thức thôi mà. – một phụ bếp nữ lên tiếng

_Ngay cả cô cũng—————

_Cháu thấy cậu Kaito cũng tội nghiệp. Hay là chúng ta giúp cậu ấy đi bếp trưởng. – một phụ bếp nam trẻ nói thêm

_Cháu cũng—————

_Taken, giúp cậu nhỏ này đi. Mọi người ở đây không ai nói lại với cậu Kagamine đâu. – một đầu bếp ngang tuổi chú Taken nói

Kaito khi vừa nghe ba người này nói giúp mình thì liền gạt đầu lia lịa và cười rất tươi. Rồi chạy tới nắm tay và cảm ơn ba người họ rối rít.

Còn riêng chú Taken thì đang rất tức giận vì ba lần chú nói đều bị chặn họng.

_Đủ rồi. Ba người có để cho tôi nói không hả?

Tuy giọng nói vừa đủ nghe nhưng đầy uy lực. Chú Taken vừa nói xong thì cái “xóm nhà lá” bên Kaito liền im bật. Rồi mọi người liền quay sang nhìn chú Taken, riêng Kaito thì tiếp tục làm mặt tội nghiệp để chú Taken thương hại.

Khi nhìn thấy mặt Kaito như vậy thì chú Taken liền lắc đầu thở dài. Một bên là lệnh, một bên là chỗ thân tình. Chú thật tình là không biết theo bên nào. Nhưng nói thật là nhìn Kaito như vậy thì chú không thể nào bỏ mặt được.

_Được rồi. Chỉ lần này thôi đó. – chú Taken cười hiền nói

_DẠ. – Kaito “dạ” một cái rồi to rồi chạy lại đưa cho chú Taken giấy bút

Ghi xong thì chú Taken đưa lại cho Kaito. Kaito vui mừng, anh gấp người 90° rồi nói to

_CHÁU CÁM ƠN MỌI NGƯỜI NHIỀU LẮM. -sau đó Kaito cười rất tươi rồi mới bước ra

Mọi người trong phòng ai cũng cười tỏ vẻ hài lòng. Còn riêng chú Taken thì vừa cười vừa lắc đầu

_Cái thằng nhóc này. – chú Taken nói nhỏ

Sau đó chú Taken liền trở lại khuôn mặt nghiêm túc rồi nói to

_CHÚNG TA TIẾP TỤC LÀM VIỆC THÔI.

Sau câu nói thì mọi người trở lại làm việc một cách nghiêm túc.

.....

Hôm nay IA sẽ đi ra ngoài để mua thêm một số vật dụng để chuẩn bị cho chuyến đi chơi sắp tới.

Thay vì tới cửa hàng một thì IA lại tới thẳng Trung tâm Thương mại Vocaloid ở ngay trung tâm thành phố. IA có rủ Rin đi cùng nhưng Rin lại nói là không có hứng thú nên không đi, và Rin còn nhờ IA giúp mình một chuyện. Đi một mình thì buồn thiệt nhưng khi vừa vào Trung tâm Thương mại Vocaloid thì mắt IA liền sáng rõ.

Ở đây cái gì cũng có. Từ thức ăn tươi sống đến kim cương hột soàn đều có tất. Hoà vào dòng người rộn rã, IA cảm thấy vui hơn được một chút.

Đầu tiên IA đến cửa hàng bán bán những thứ như là kem chống nắng, nón,.....ở tầng hai. Mua xong IA đi xuống mua nguyên liệu để nấu ăn, vì nhà cô đã hết đồ ăn.

Đang tí ta tí tòn đi mua đồ ăn thì IA vô tình va phải một thanh niên, làm đồ cậu ta rơi khắp sàn.

IA liền cúi xuống nhặt, miệng thì riu rít xin lỗi

_Xin lỗi. Xin lỗi. Mình không cố ý.

Nhặt hết lên thì IA mới phát hiện người mình đụng phải chính là Kaito. Đột nhiên mặt IA đỏ lên.

Đưa cho Kaito túi thức ăn vừa làm rồi hồi nãy rồi IA gấp người 90° nói

_Kaito-sama, xin lỗi cậu. Mình thật sự không cố ý.

Không có gì lạ khi ai cũng biết Kaito vì anh ở trong Top 5 mà. Kaito nhẩn mặt khi thấy hành động của IA. Anh nhìn xung quanh thì thấy mọi người đang nhìn mình với vẻ mặt không mấy thiện cảm. Anh bỏ mấy túi thức ăn xuống rồi đỡ người IA lên

_Được rồi. Không sao đâu. – Kaito cười tươi

Khi thấy nụ cười đó thì IA càng đỏ mặt hơn. Tay chân cô lúng túng không biết phải làm gì.

Còn riêng Kaito thì khi vừa nhìn thấy khuôn mặt của IA thì trong đầu anh liền hiện lên hình ảnh người con gái tóc hồng, đứng giữa trời mưa lớn trao cho bà cụ cây dù của mình rồi chạy đi.

Ráng nhớ lại khuôn mặt người đó. Rồi Kaito liền nhìn chằm chằm vào mặt IA. Hành động đó càng làm mặt IA đỏ hơn.

_Cậu.....mình.....ummm.....

_Bốp.

Đang tính nói thì IA bị tiếng vỗ tay của Kaito làm cho giật mình. Rồi anh đặt tay lên vai IA vui vẻ nói

_Cậu là cô gái tốt bụng đó phải không? – mắt Kaito sáng long lanh

IA nghe nhưng không hiểu. Rồi vô tình IA nghiêng đầu nói

_Cô gái tốt bụng?

Khi nhìn thấy IA như vậy thì tim Kaito như muốn rút ra ngoài luôn. Thật sự rất dễ thương. Mặt Kaito cũng đỏ lên đôi chút, nhưng anh nhanh chóng trấn tĩnh lại và nói

_À, tớ không nhớ là ngày nào, nhưng tớ chắc chắn hôm đó là buổi tối. Hôm đó, gia đình tớ có việc nên ba mẹ đã gọi tớ về nhà gấp, trời thì mưa lớn,

chạy tới ngay ngã tư đèn xanh đèn đỏ thì tớ thấy một bà cụ đi dưới mưa, tay chân run rẩy vì bà ấy không có dù. Gặp đúng lúc đó tớ lại không mang theo dù nên chẳng thể làm gì hơn ngoài việc ngồi nhìn bà ấy. – Kaito cảm thấy thất vọng về mình

Thật ra thì Kaito rất muốn giúp bà ấy nhưng gia đình cậu lại có việc gấp, nếu đưa bà ấy về thì lỡ gia đình cậu xảy ra chuyện gì rồi sao.

_ Ngay sau đó thì tớ thấy một người có dáng vóc giống cậu cầm cây dù đưa cho bà ấy. Rồi chạy nhanh dưới trời mưa. – Kaito cảm thấy nhẹ lòng hơn

_ Vậy là cậu đã thấy hết rồi sao? – IA ngạc nhiên

_ Vậy cậu đúng là cô gái tốt bụng đó. – Kaito vui mừng như vừa bắt được vàng

_ Um.cái này.mình chỉ vô tình đi ngang qua thấy người gặp nạn nên mình giúp thôi.um.chứ không có tốt bụng gì đâu. – IA ngại ngùng đáp

_ Không phải ai cũng làm được như cậu đâu. Mình rất phục cậu đó. – Kaito nói với ánh mắt kiên quyết

_ Minh.mình.à phải rồi, cậu đi đâu mà mua nhiều đồ thế? – IA cố tình đáng trọng lãnh

_ À, mình bị Kaga phạt đó. Cậu ta bắt mình phải nấu ăn và dọn dẹp cho chuyển đi chơi sắp tới. – Kaito mặt ảo não

_ Ra là vậy. Mình giúp cậu được không? – IA đề nghị

_ Thật không? – mắt Kaito sáng rỡ

IA gật đầu một cái chắc nịch rồi mỉm cười. Lúc này nhìn IA cứ như một thiên thần vậy và đó là IA trong mắt Kaito.

Vui mừng được một tí thì Kaito chợt nhớ ra lời hăm dọa của Kagamine Len. Mặt Kaito khẽ nhăn lại

“Không thể để cô gái tốt bụng này bị liên lụy được.”

_ Nè, cậu sao thế? – IA hỏi khi thấy đang nói chuyện thì tự nhiên Kaito lại im lặng

_ Không có gì. Chi là nếu giúp mình cậu cũng sẽ bị Kaga phạt luôn đó. – Kaito mặt buồn phiền nói

_ Um.vậy đừng để cậu ấy biết là được rồi. Hihi. – IA nói rồi cười tươi

Kaito cảm động vô cùng. Chạy lại cầm tay IA kéo lên kéo xuống, miệng thì liên tục nói

_ Cô gái tốt bụng cảm ơn, cảm ơn cậu nhiều lắm. – Kaito vừa nói vừa cười rất tươi

_ À, không có gì đâu. Hihi. À, cậu đừng kêu mình là cô gái tốt bụng nữa được không? – IA hơi đỏ mặt khi Kaito nắm tay mình

IA vừa nói xong thì Kaito chợt nhận ra mình nắm tay IA khá lâu thì Kaito liền buông ra. Khuôn mặt anh đỏ lên đôi chút, tay gãi đầu

_ Xin lỗi. Tại mình vui quá nên. À mà cậu tên gì vậy? – Kaito ấp úng rồi bỏ lửng câu nói

_ Mình tên là IA. – IA ái ngại trả lời

_ Còn mình là Kaito. Cứ kêu tên được rồi, cậu không cần phải đệm thêm -sama vào đâu. Rất vui được làm quen với cậu. – Kaito vui vẻ rồi chìa tay ra trước mặt IA

_ Ừm. Rất vui được làm quen với cậu. – IA cũng đưa tay ra bắt lại

Thế rồi IA đã làm quen được với thân tượng của mình, cô thực sự rất vui. Còn Kaito thì đã tìm được người có thể giúp mình trong việc nấu ăn, và khi nói chuyện với cô gái này anh cảm thấy rất thoải mái.

Rồi bọn họ cùng nhau mua thêm nguyên liệu cũng như dụng cụ để nấu ăn và dọn dẹp.

.....

NewYork,

Trong phòng 147, có một cậu thanh niên tóc hồng đang nằm trên giường, tay thì bấm máy game liên tục. Khi thấy người phụ nữ bước ra từ phòng tắm thì cậu liền bỏ máy game xuống và nói chuyện với người phụ nữ đó. Trong suốt cuộc nói chuyện thì người phụ nữ rất nghiêm túc,

_ Mẹ, con muốn về Nhật.

_ Công việc bên đây còn chưa xong thì con đừng hòng đi đâu.

_ Nhưng mà ở bên đây chán quá à. Vội lại con cũng nhớ Rin nữa.

_ Làm xong việc bên đây đi, rồi con muốn đi đâu thì đi. À mà con nên nhớ, con với Rin là anh em đó.

_ Nhưng tại con—————

_ LÀ ANH EM RUỘT. Nếu con còn muốn gặp lại con bé.

Nói rồi người phụ nữ bước ra ngoài để lại cậu thanh niên tóc hồng ngồi trong đây uất ức và tức giận. Cậu ném tất cả ra ngoài cửa rồi tức giận đi về phòng của mình.

“Tại sao lại như vậy? Rin, anh phải làm sao đây?”

.....

Buổi tối ngày hôm đó,

Rin cột trên đầu mình một cái khăn để hất hết mái lên cho dễ học. Rin kéo bàn, kéo ghế, tập vở chất đầy bàn. Sau đó Rin đặt trước mặt mình Ipad, rồi nhấn nút gọi cho IA.

“Tôi không cần cậu giúp nữa, tên thất hứa.”

Vừa reng được một tiếng thì IA đã bắt máy. Nguyên cả khuôn mặt IA được hiện rõ nét trên Ipad

_ Yo, vậy bây giờ chúng ta bắt đầu học nhé. – IA cười tươi nói

_ Ừm. Bắt đầu từ môn Toán nhé. Chỗ này nè, làm sao để tính xxxxx vậy? – Rin dơ cuốn tập lên rồi chỉ tay vào bài 1, khuôn mặt thì vô cùng ngây ngô

_ À, ban đầu là vậy nè.....rồi sau đó là.....rồi vậy là xong rồi đó. – IA nói chậm rãi

_ À, mình hiểu rồi. Vậy còn bài này? – Rin lại chỉ tay vào một bài Toán khác

_ Là vậy nè..... – IA vui vẻ nói tiếp

Thế là mỗi buổi tối IA và Rin đều chơi trò gia sư trực tuyến. Cứ như vậy cho tới ngày thi.

Và trong suốt tuần đó Rin và Len không gặp nhau lấy một lần. Trong tiềm thức của hai người đều có một nỗi buồn không ai có thể giải thích được, nhưng cả hai đều cố gấn xua đi nỗi buồn đó và phủ nhận nó.

Vào ngày thi, Rin thức dậy từ sáng sớm, lấy những bài mà IA đã chỉ cho mình coi lại hết. Rồi mới tới trường.

IA cũng tới trường mặc dù cô không phải thi. Nhưng cô muốn tới để cổ vũ cho Rin.

Kỳ thi kéo dài 3 ngày. Và sau ba ngày đó thì có điểm. Rin và IA hồi hộp tới xem bảng điểm.

1 phút sau,

_ Yeah. Đậu rồi! – Rin reo lên

_ Chúc mừng cậu, Rin. Chúc mừng. – IA cũng vui mừng không kém

_ Tất cả là nhờ có cậu đó. Cảm ơn cậu nhiều lắm IA. – Rin quay sang nắm lấy tay IA lên, khuôn mặt Rin rung rung

_ Không là do cậu đã cố gắng rất nhiều trong những ngày qua. – IA nói

_ Không tất cả là do cậu giúp mình mà. – Rin khẳng định

IA nhần mặt, vì cô không thích nói về vấn đề ơn nghĩa với Rin. Vì khi nói như vậy thì cả hai giống như người xa lạ chứ không phải là bạn bè. Biết vậy nên Rin cũng không nói nữa

_ Thôi ai cũng được. Chúng ta đi ăn mừng nhé. – Rin nháy mắt

_ Ừm. Đi nào. – rồi IA kéo tay Rin đi

Rồi cả dắt nhau vô một quán kem, sau đó là mấy quán ăn bình dân. Cả hai cùng nói chuyện với nhau.

IA kể cho Rin nghe về cuộc gặp gỡ với Kaito, Rin nghe xong thì thấy mừng cho IA, đôi lúc thì chọc IA. Rồi Rin cũng kể cho IA biết về Len đã thất hứa

với mình như thế nào. Nghe xong thì IA rất bức xúc và buồn cho Rin.

Nhưng tuyệt nhiên, Rin không kể cho IA biết cảm xúc lúc đó của mình như thế nào.

.....

Và ngày đi chơi cuối cùng cũng đã đến,

Nguyên một hàng dài xe buýt đứng trước cổng. Các học sinh có quyền chọn chỗ ngồi cho mình mà không cần ngồi theo lớp.

Nhưng vì xuống trễ nên Rin và IA phải ngồi hàng ghế sau cùng của chiếc xe cuối cùng. Hàng ghế sau cùng thì có bốn chỗ. Vừa vào thì Rin và IA ngồi vào hai cái ghế ở giữa.

Chưa được bao lâu thì IA thấy Kaito bước lên xe. IA hỏi hộp không biết Kaito có thấy mình không. Vì cô muốn được ngồi chung với Kaito và Rin. Và dĩ nhiên ông trời đã đáp lại lòng mong muốn của IA.

Kaito đứng nhìn một hồi thì thấy IA đang ngồi ở hàng ghế cuối. Bỏ qua các lời mời của các nữ sinh phía trên, Kaito bước một mạch xuống dưới.

_Mình ngồi đây được không? – Kaito cười tươi hỏi

Rin đang tính nói không thì IA liền xịch qua một bên và nói

_Được chứ. Cậu ngồi đi.

_Cảm ơn.

Rồi Kaito ngồi vào giữa IA và Rin. Chưa được bao lâu nữa thì Len bước lên.

Len vừa mới lên xe thì cả xe liền làm loạn cả lên. Hầu như mọi người trong xe đều đứng lên và nhường chỗ cho Len.

Vừa thấy Len lên xe thì Rin liền lấy cái balo của mình để lên ghế bên cạnh. Vì cô sợ Len sẽ ngồi vào đó.

“Tên thất hứa.”

Rồi Rin nhìn chăm chăm vào Len tỏ vẻ không hài lòng và cũng chẳng thân thiện.

Cảm thấy có người đang nhìn mình thì Len liền quay về phía Rin. Hai đôi mắt chạm nhau. Nhưng chưa đến 3 giây thì Rin liền quay đi chỗ khác và coi như không thấy.

Khi bắt gặp ánh mắt của Rin thì Len hơi bất ngờ. Nhưng sau đó thì Len thấy bên cạnh Rin vẫn còn một chỗ trống nên cậu không ngần ngại liền bước xuống.

Thấy vậy mọi người trên xe liền hựt hắng nhưng cũng không nói gì. Vì còn chỗ trống thì ngồi thôi.

Thấy Len bước xuống chỗ mình thì Rin liền gác chân qua cái ghế bên cạnh mình. Nhìn Len với vẻ mặt thách thức

“Tên thất hứa, ra chỗ khác chơi”

Len không nói không rằng, cậu lấy chân Rin xuống một cách nhẹ nhàng rồi đặt balo của Rin ra chỗ khác và ngồi xuống.

_Tên thất hứa, ai cho cậu ngồi ở đây. – Rin nói một cách bất mãn

Nhưng Len chưa phản ứng gì thì từ Rin liền nhận được những cái nhìn “đầy thiện cảm” của các nữ sinh.

Thấy vậy Rin không nói nữa mà lấy máy game ra chơi. Vì một mình cô thì làm sao chơi được hết mười mấy nữ sinh ngồi trên.

Len thì nãy giờ đều quan sát từng cử chỉ của Rin. Và hình như cậu đang có một tính toán gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Troll, Troll Và Troll.

Ngồi chơi game được một lúc thì Rin cảm thấy buồn ngủ, vì trong suốt tuần qua cô ngủ rất ít. Cất máy game vào trong balo rồi Rin tựa người vào lưng ghế. Cô nhắm mắt lại và bắt đầu ngủ.

Được một lúc thì xe chạy tới khúc cua thì bác tài xề rẽ sang bên trái. Làm đầu Rin nghiêng về phía Kaito. Vì Rin đã chìm vào giấc ngủ nên cô không biết. Còn Len thì khi vừa thấy đầu Rin ngã về hướng Kaito thì cậu liền nhẹ nhàng kéo đầu Rin về phía mình rồi cho cô dựa vào vai.

Kaito thấy vậy thì liền che miệng cười thầm. Len cũng biết điều đó nhưng cậu không nói gì.

Rin dựa vào vai Len, tóc thì phủ đầy xuống mặt làm cô ngột và khó chịu. Lâu cô đưa tay kéo tóc qua nhưng được một thì lại phủ xuống. Rin ngửa ngáy lấy tay ngãi mặt, làm khuôn chuyển sang màu đỏ hồng một cách tự nhiên.

Khi thấy Rin cứ cọ quấy không chịu nằm im thì Len mới để ý và nhìn xuống. Vì này giờ cậu lo suy nghĩ một cái gì đó. Khi thấy tóc phủ đầy mặt Rin thì Len nhẹ nhàng đưa tay lên và vén hết tóc qua tai cho Rin.

Không còn cảm giác ngứa nữa thì Rin mới chịu ngồi yên. Lâu lâu thì chúi chúi vào vai Len để tìm cảm giác thoải mái. Thấy vậy Len cũng không nói gì chỉ khẽ cười.

Còn bên chỗ IA và Kaito thì khỏi nói, hai bọn họ nói chuyện luyên thuyên với nhau luôn. Hai người nói chuyện rất vui vẻ.

Sau mấy tiếng đồng hồ thì cuối cùng cũng tới nơi. Địa điểm đầu tiên của bọn họ là núi Fuiraku (chém).

Fuiraku là một đỉnh núi đẹp, với nhiều cây hoa anh đào nở rộ. Không khí thì vô cùng trong lành và thoáng mát. Người dân ở đây cũng rất thân thiện.

Các học sinh xuống xe và đi vào khách sạn nghỉ ngơi. Nhưng khi vừa mới bước vào khách sạn thì

_ Các em nghe đây. Vì khách sạn khá nhỏ nên các em chịu khó 2 người một phòng nha. – Saka-sensei nói

Không hẳn là khách sạn nhỏ đâu. Mà là vì học sinh trường Vocaloid quá nhiều. Mà ở đây thì chỉ có duy nhất một cái khách sạn mới ghê. Nên các học sinh phải chịu khó thôi.

_ Ê? – cả đám học sinh bắt đầu kêu lên

_ Ê cái gì? Các em có quyền chọn người sẽ ở chung phòng với mình mà. Nhưng mà nên nhớ nam với nam, nữ với nữ đó nha. – Saka-sensei nháy mắt

_ Vâng. – đám học sinh đồng thanh

Rồi tự dưng nhau đi chia phòng. Kaito đã nhanh chân chen vào và lấy được hai chìa khoá cho hai phòng. Anh hớn hờ chạy ra đưa cho IA một chìa, lúc này IA đang đứng ở trước cửa khách sạn

_ Nè, cho IA đó. – Kaito đưa chìa khoá ra trước mặt IA rồi vui vẻ nói

_ Ừm. Cảm ơn cậu. – IA đáp lại nhưng cứ nhìn ra chiếc xe buýt vừa này

_ Sao thế? – thấy vậy Kaito cũng nhìn theo và hỏi

_ À, chỉ là này giờ lâu rồi mà chưa thấy hai người họ vào. – IA quay sang nói với Kaito

_ Rin và Kaga đó hả? – Kaito hỏi lại cho chắc

_ Ừm. Không biết có chuyện gì không nữa. – IA có hơi lo lắng

_ Haiz. Không sao đâu. Chỉ cần ở chung với Kaga thì Rin sẽ an toàn thôi. – Kaito nói

_ Nhưng—————

_ Được rồi. Không nhưng nhĩ gì hết. Chúng ta lên phòng nghỉ thôi. – nói xong rồi Kaito kéo IA lên phòng

Đương nhiên là IA và Rin chung phòng rồi. Kaito và Len cũng vậy.

Trong khi đó, trên chiếc xe buýt

Len khá mệt khi Rin cứ dựa đầu vào vai cậu. Và cậu đã ngồi tư thế này trong suốt 4 tiếng đồng hồ ngồi xe. Không một lần nhút nhích vì cậu sợ Rin sẽ thức giấc.

Khi mọi người đã xuống hết thì cũng là lúc Len chịu hết nổi. Len quay qua và đưa tay chạm vào người để đánh thức Rin thì

_Nè,.....LenLen.....tại sao.....lúc đó cậu lại không tới.

Giọng Rin cất lên một cách nhẹ nhàng và có chút ngắt quãng. Nhưng vẫn rất rõ ràng và Len đã nghe được hết câu nói.

Len thật sự rất ngạc nhiên. Lúc đó, đầu cậu liền nhớ lại 7 năm trước, khi cậu đã không tới chỗ cây anh đào, để cô bé đó phải chờ.

Mãi nhớ lại lúc đó mà Len quên đi đầu Rin từ từ trượt khỏi vai Len, và thế là thành ghế thẳng tiến

_Cốp.

Và Rin đã tỉnh như chưa khi ngủ. Đầu cô sụng lên một cục màu đỏ hồng. Rồi Rin đưa tay lên sờ thử rồi

_A.

Rin khẽ kêu lên, và nước mắt đã bắt đầu chảy ra.

_Huhu. Hic. Đau quá.

Khóc rồi nức lên một tiếng thì Rin liền quay sang Len. Hai ánh mắt chạm nhau và đơ chừng 10 giây. Tuy nhiên thì nước mắt của Rin vẫn tiếp tục chảy.

Thật là khi nghe tiếng “cốp” thì Len mới tỉnh lại. Nhưng Len lại không biết phải làm gì. Vì Rin vẫn còn giận Len với lại cậu cũng không biết làm sao để mở lời, nên cứ ngồi nhìn Rin.

Thức tỉnh lại thì Rin đưa tay chùi nước mắt đi. Khuôn mặt giận dỗi và có chút đỏ lên. Rồi nói với Len bằng giọng khó chịu

_Đồ xui xẻo.

Sau đó thì xách balo lên và thì xuống không thèm nhìn Len nữa.

Còn Len thì ngồi ngây ra. Giờ thì hay rồi, hết “tên thất hứa” rồi đến “đồ xui xẻo”. Cậu ngồi nghĩ thầm

“Hay nhỉ? Cứ mỗi lần làm cô ấy giận thì mình lại có một biệt danh mới. Không biết trong tương lai mình sẽ có bao nhiêu cái biệt danh mới nữa đây?!”

Rồi Len bước xuống xe và đi vào khách sạn. Không hiểu sao cậu lại có cảm giác gần gũi với Rin hơn kể từ khi Rin thốt lên câu nói đó.

Và điều Len muốn làm nhất trong chuyến đi này là điều tra về Rin. Cậu đã quyết định tự mình điều tra, cho dù kết quả kia là không phải. Không hiểu sao trong vô thức cậu luôn khẳng định Rin là cô bé đó.

.....

Tại phòng làm việc của ba Rin,

Ông đang ngồi làm việc thì chuông điện thoại di động vang lên, tên của một người phụ nữ hiện lên màn hình

_Alô, công việc bên đó sao rồi em? – giọng ông Kagamine vang lên một cách trầm ấm

_Vẫn ổn anh à. Chỉ có điều là Yuu lại đòi về Nhật nữa. – giọng người phụ nữ vang lên có chút lo lắng

_Vậy sao. Yuu ở bên đó cũng đã lâu rồi nhỉ? Chắc cũng đến nó phải về Nhật để giúp anh. – ông Kagamine suy nghĩ một chút rồi mới nói

_Nhưng mà nó có tình cảm với Rin, anh cũng biết mà. – người phụ nữ khá bức xúc

_Nhưng cứ để con bên đó thì liệu có công bằng cho con không? – ông Kagamine hỏi, thật sự thì ông cũng rất thương Yuu

Người phụ nữ bên kia im lặng không trả lời. Vì bà thấy chồng bà nói rất đúng. Suốt mấy năm qua Yuu đã không được về Nhật. Cũng đã đến lúc đền bù lại cho Yuu.

Thấy người phụ nữ đó không trả lời thì ông Kagamine tiếp lời

_Cứ để con về Nhật đi. Rồi chúng ta sẽ cho người giám sát nó.

_Ừm. Chắc phải vậy thôi.

_Mà em có về không?

_Có. Em sẽ về cùng lúc với Yuu. Chắc là đầu tháng 9 em và con sẽ về.

_ Ừm. Vậy đi.

Rồi cả hai người cùng tắt máy. Ông Kagamine ngồi tựa lưng vào ghế, tay bắt lên trán suy nghĩ

“Ồ đó con sẽ được an toàn, ta hy vọng vậy.”

.....

Trong một căn phòng rộng lớn, có ba người đang nói chuyện với nhau. Một người đàn ông trung niên đang ngồi trên cái ghế xoay, còn hai người kia thì đang đứng và họ nói chuyện với người đàn ông kia một cách cung kính.

Thật ra hai người đang đứng là Black và White. Còn người đang ngồi kia chính là ông chủ của bọn họ.

_ Thưa ngài, theo thông tin mà chúng tôi nhận được thì hôm nay học viện Vocaloid sẽ đi chơi. – tên Black nói

_ Vậy Vocaloid sẽ đi đâu? – ông chủ nói một cách không cảm xúc

_ Dạ, địa điểm đầu tiên của họ là núi Fuiraku, rồi sau đó sẽ là biển Itaru (chém), bọn họ sẽ đi trong một tuần. – White tiếp lời

_ Vậy à. Hai người đi bắt cho ta người này. – ông chủ nói rồi quăng cho họ một tấm hình

Trong tấm hình đó là một người tóc ngắn ngang mặt có màu vàng, khuôn mặt trắng trẻo đang cười nhìn rất dễ thương, mắt to màu xanh, và có vẻ người này đang nói chuyện với ai đó. Vì tấm hình này đã được chụp lén.

Khi vừa nhìn tấm hình thì hai tên sát thủ Black, White liền nhăn mặt rồi nhìn nhau.

Thấy vậy ông chủ liền lên tiếng

_ Sao thế?

Hai tên đó lại nhìn nhau gật đầu rồi tên Black quay qua nói

_ Thật ra có tới hai tên này trong trường lận. Làm sao chúng tôi biết bắt tên nào?

_ HAHA. Hai người cũng biết điều này à? – ông chủ đột nhiên bật cười lớn

_ Vì trong một lần theo dõi chúng tôi đã phát hiện ra. – Black bình tĩnh nói

_ Tốt. Tốt. – ông chủ khen ngợi làm cho hai tên kia cảm thấy vui

_ Cảm ơn ngài. Vậy người chúng tôi bắt sẽ là ai? – cả hai tên đều đồng thanh

_ Người mà các người sẽ bắt chính là KAGAMINE RIN. – ông chủ nhấn mạnh tên của Rin

Khuôn mặt ông chủ không còn cười nữa mà trở nên thật hung ác và tàn bạo giống như con quỷ trong người ông ta đã thật sự nổi dậy.

Thấy vậy, làm hai tên kia cũng hoảng sợ đôi chút, rồi cả hai nói

_ Vậy chúng tôi xin phép.

Rồi nhanh rút khỏi chỗ đó và thực hành nhiệm vụ của mình.

Ông ta ngồi đó nhìn vào bức hình để trên bàn rồi cười đều,

“Để xem tôi sẽ đối xử với con gái cưng của cô thế nào!?”

.....

2h chiều, các học sinh tập trung tại sân sau của nhà hàng, và ngồi nghe Saka-sensei thông báo. Rồi Saka-sensei nói bằng giọng yếu điệu thực nữ, nghe nổi hết cả da gà

_ NGHE ĐÂY CÁC HỌC SINH BÉ NHỎ CỦA CÔ GIÁO DỄ THƯƠNG. CÔ—————

Chưa để Saka-sensei nói hết thì cả đám học ngồi dưới trẻ môi rồi nhái lại giọng bà.

_ DỄ THƯƠNG CƠ ĐÓ. OỆ, OỆ, OỆ.

Saka-sensei tức đến đỏ cả mặt,

“Xì, cô dễ thương hơn các em chứ bộ.”

Rồi không thèm giỡn với đám học sinh mất nết đó nữa, trở lại giọng thường bình, Saka-sensei nghiêm túc nói

_Bây giờ các em có thể tự do đi tham quan khu vui chơi của núi Fuiraku. Nhưng chỉ trong khu vui chơi đó thôi nha, các em không được đi quá khu vui chơi đó. Vì hiệu trưởng đã có lệnh như vậy. Tuy là tự do nhưng cô sẽ cho người canh cổng khu vui chơi để bảo đảm các em không đi lối khu vui chơi. Nếu không thì các em chuẩn bị tinh thần mà giải thích với hiệu trưởng. – Saka-sensei cảnh cáo và làm mặt nghiêm trọng

Các học sinh nghe xong thì liền hoảng vì đi chơi mà cũng có quy định nữa chứ. Nói xong rồi, Saka-sensei lập tờ thông báo sang trang khác rồi nói tiếp

_Ngày mai 4h sáng chúng ta sẽ tập chung ở đây, chia nhóm rồi bắt đầu leo núi. Một nhóm gồm 7-10 thành viên. Rồi chúng ta sẽ dựng lều và ngủ qua đêm ở đó đến sáng mai mới về. Mà các em yên tâm đi, sẽ có người dựng lều cho các em miễn phí, người đó chính là Kaito-sama đây. – Saka-sensei nói rồi vui vẻ chỉ tay về chỗ Kaito đang ngồi

Còn Kaito thì nhăn mặt quay đi chỗ khác. Không thèm đếm xỉa đến lời Saka-sensei nói. Thấy vậy một học sinh khác liền đánh trống lảng

_Không leo được không cô? – một cô bạn gái ngồi gần Saka-sensei hỏi

_Bắt buộc. Mà các em leo đi, có thưởng nha. – Saka-sensei nói bằng giọng hăng hái

_Thưởng gì vậy cô? – cả đám học sinh đồng thanh

_Hai mươi nhóm về đích đầu tiên sẽ được nhà trường đãi ăn nhà _____

Một học sinh nam nhí nhảnh cắt ngang lời Saka-sensei,

_Nhà hàng 5 sao phải không cô?

Saka-sensei nhăn mặt lại rồi trề môi, tay thì phui phui tỏ vẻ khinh bỉ nhà hàng 5 sao,

_Gi? Sao có 5 sao vậy? Thường quá! Nhà trường cho các em ăn nhà hàng NGÀN SAO luôn đó.

_Thật không cô? – mắt học sinh sáng rỡ

Đám học sinh rất phấn khích, rồi bàn tán xôn xao về cái nhà hàng đó. Như là những món ăn sẽ ngon như thế nào, hay là cách phục vụ chuyên nghiệp rồi cả phong cảnh đẹp. Còn Saka-sensei thì cười thầm trong bụng

“Haha, học sinh ở đây dễ dụ thật đó.”

Cho đến khi một học sinh nam khác dơ tay lên gây thơ hỏi

_Mà sao ở trên núi lại có nhà hàng Vip đến vậy? Với lại em cũng chưa nghe đến danh nhà hàng này bao giờ.

Nghe vậy, bà cô che miệng cười khì thế luôn, đến lúc chịu không nổi thì bả cười to

_HAHAHAHA.

Thấy vậy các học sinh khó hiểu nhìn nhau, cố gắng kìm chế, bả nói

_Thì đó là nhà hàng ngoài trời mà, các em có thể vừa ăn vừa ngắm sao, mà sao trên trời thì rất nhiều nên nhà hàng đó mới có tên là NGÀN SAO. Hahahaha. – Saka-sensei nói bằng giọng chế giễu

Rồi bả nói tiếp mà đầu hay rằng mặt các học sinh ngồi ở dưới đang đỏ hồng cả lên mà không cần phấn.

_5-10 sao là hết cỡ rồi, làm gì mà có tới nhà hàng ngàn sao. Hahaha. Các em thật “thông minh”.

Nghe xong học sinh nào cũng muốn nhào tới đánh bả nhưng vì bả là giáo viên nên không thể làm gì được. Nhưng bọn họ đã bàn tính với nhau về chuyện “phía sau hậu trường” để tính sổ Saka-sensei.

Thật tình là bả rất muốn cười tiếp vì nhìn mặt học sinh bây giờ như cái bánh bao bị thiêu ấy, rất khó coi nhưng Saka-sensei đã nín cười vì bả vẫn còn muốn sống. Nghiêm túc lại, Saka-sensei nói

_Còn những nhóm còn lại không nằm trong top 20 thì sẽ được nhà trường đãi ăn Buffet đó. Gồm những món như sau,.....

Saka-sensei nói kéo dài làm học sinh ở dưới hào hứng và ai cũng có ý định là về sau để tha hồ ăn Buffet.

Nhìn mặt tui nó mà Saka-sensei lại cười thầm trong bụng.

_Gồm.....bánh mì nướng, bánh mì dưa leo, bánh mì đồ chua, bánh mì salat, bánh mì rau thơm, bánh mì chiên giòn, và đặc biệt là.....bánh mì mô hình ĐÙI GÀ làm bằng rau được phủ một lớp màu gà chiên, rồi hương vị tổng hợp gà, làm ra một mô hình nguyên chất gà. Các em thấy ghê chưa? Còn nhiều món hơn cả top 20 nữa.

Học sinh ở dưới lại bị “troll” thêm một lần nữa. Mặt dưới nào cũng sùi lơ vì đã leo núi cực khổ rồi mà đồ ăn toàn những thứ gì đâu không à. Không nỡ cho miếng đùi gà vào mà là mô hình đùi gà mới chịu. Ăn vậy làm sao có sức mà leo xuống.

Thấy vậy Saka-sensei liền chấn an tụi nhỏ,

_Thôi mà. Các em đừng buồn. À, phải rồi còn nước uống nữa mà cô chưa nói tới. Nước uống là bảo đảm các em có nhiều sự lựa chọn hơn top 20. Top 20 ăn ở nhà hàng thì các em chỉ được uống nước ngọt à.

Đám học sinh lại nuôi hy vọng

“Thôi kệ, có nước ngon cũng được.”

Saka-sensei nói tiếp,

_Còn ăn Buffet thì các em có tới 6 sự lựa chọn lận, như là: nước lã, nước lã lạnh, nước lã nóng, nước lã âm ấm, trà đá, trà nóng.

Nghe xong đám học sinh liền đập xuống đất hết luôn. Rồi không ai bảo ai liền đứng dậy và đi ra, mặc kệ Saka-sensei gọi lại.

Bọn họ đều mang trong mình một tâm trạng khá là bức bối. Vì đã bị Saka-sensei troll đến cả ba lần. Nhưng khi vừa đến khu vui chơi thì bọn họ liền vui vẻ trở lại, rồi chia thành nhóm nhỏ mà đi chơi.

Các nhân vật chính của chúng ta cũng không ngoại lệ. Ban đầu là Rin chỉ rủ có mình IA à, rồi IA lại kéo thêm Kaito vô, rồi Kaito lại rủ thêm bốn người còn lại trong Top 5 là Len, Luka, Miku, Gakupo vào.

Và thế là bắt tất dĩ bảy người họ phải đi chung với nhau. Và ngày đi chơi của họ chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chìa Và Ổ.

Vừa bước vào khu vui chơi thì mỗi nhóm sẽ được phát cho một cái bản đồ, vì khu vui chơi này rất rộng, được chia thành từng đảo nhỏ, với các loại trò chơi khác nhau. Nhóm Rin cũng được phát cho bản đồ và người cầm nó là Kaito.

Tuy là bảy người họ đi chung với nhau nhưng lại chia thành tốp nhỏ để nói chuyện.

Tốp 1 là Rin, IA và Kaito. Bắt tất dĩ lắm Rin mới phải đi chung với Kaito, vì anh cầm bản đồ. Tuy cầm bản đồ trên tay nhưng Kaito lại đưa cả nhóm đi vòng vòng này giờ. Nói sao nhỉ? Mà chắc là anh bị mù đường. Với lại cứ nói chuyện với IA suốt nên cứ đi lạc hoài. Nhưng lúc Rin giật bản đồ từ tay Kaito thì anh lại không cho, rồi nói là cả nhóm đi đúng đường. Kaito thật là trẻ con hết sức!!!

Tốp 2 là Luka, Miku và Gakupo. Ba người thân nhau như còn ở trong trứng vậy, nói hoài không nghỉ. Và cũng không biết mệt là gì, chân thì cứ bước miệng thì cứ hoạt động.

Còn Len thì chỉ đi lạng lẽ có một mình. Không nói chuyện với ai, kể cả Rin. Len đâu biết rằng điều đó khiến Rin khá thất vọng. Nhưng Rin lại không tỏ ra ngoài nên Len đâu biết.

Mà nói đúng hơn là hình như bảy người họ không có đích đến. IA, Kaito, Luka, Miku, Gakupo thì chỉ lo nói chuyện. Rin thì cứ hậm hực vì Kaito cầm bản đồ, nên không để ý đến việc mình đi đâu. Còn Len thì khó nói, đi đâu cũng được, miễn nơi đó tiện cho việc quan sát Rin.

Sức người có hạn, Rin đã không chịu được nữa nên đã giật phăng cái bản đồ từ tay Kaito. Làm cho IA và Kaito đang nói chuyện bị giật mình. Khuôn mặt Rin nãy giờ nhìn Kaito, chừng mất anh một cái rồi bỏ đi. Rin cầm bản đồ rồi đưa cả nhóm tới khu ăn trước vì đi hoài nên Rin khá đói.

Đảo ẩm thực,

Vừa nói bước vào quán thì Rin kêu hết món này đến món khác rồi ăn một cách khì thế không thèm để ý đến ai. Vì vậy Rin đâu biết rằng ở đây đang có một cuộc viếng thăm động vật quý hiếm, mà con vật đó lại chính là Rin.

6 cặp mắt, 12 con mắt đang nhìn chăm chăm về phía Rin. Mỗi người một suy nghĩ,

“Tôi nghiệp Rin, nhà nghèo, ba má keo, bà cố nội lại sắp đám cưới. Nên không có tiền giờ phải ăn bù. Haiz.” – Kaito

“Rin đói đến vậy sao?” – IA

“Ăn gì ghê thế!?” – Miku, Luka, Gakupo

“Chắc mình lộn người rồi!” – Len

Tuy là nghĩ vậy nhưng Len khẽ mỉm cười, rồi đi vào quán kêu món ăn, mà thực ra là để cứu Rin. Chứ nếu đứng nhìn vậy hoài thì không biết đến khi nào mới xong. Thấy vậy, 5 người kia mới chịu bước vào và gọi món.

30 phút sau,

Rin cầm bản đồ tung tăng đi trước, đi được một lúc thì Rin quay lại hỏi ý kiến mọi người

_Nè, tụi mình đi đảo thú vật nha! Mình muốn coi mấy con báo trắng, nghe nói rất hiếm, chỉ ở đây mới có báo trắng thôi đó. – Rin cười tươi

Không hên mà gặp, 6 người còn lại nhìn Rin rồi đều có chung một suy nghĩ

“Không phải ở đây đã có một con còn quý hơn sao?”

Nhưng không có dám nói ra, chỉ có một mình Kaito là gan dạ nói ra sự thật, anh đi nhanh về phía Rin rồi choàng tay qua vai Rin, cười đều nói

_Thôi, mình đi chỗ khác đi. Chứ động vật quý hiếm mình thấy hoài à. Điển hình là ngay tại đây cũng có một con nè.

Rin ngơ ngác nhìn chung quanh, không thấy con nào hết liền quay qua hỏi Kaito,

_Đâu? Sao mình không thấy?

Kaito, IA, Luka, Gakupo, Miku, đều che miệng cười. Còn Rin thì cứ ngơ ngác nhìn họ, vì Rin vẫn chưa hiểu người mà họ muốn nói đến là mình. Còn Len thì khá bức bối khi thấy Kaito khoác vai Rin, mà Rin lại không đẩy ra. Vì Rin nghĩ là bạn bè thì khoác vai có sao đâu.

Rồi Kaito nhìn quay Rin tiếp tục chăm chọc cô,

_Vậy để mình miêu tả cho ha!? Con vật quý hiếm đó, có mái tóc ngắn màu vàng, cao cỡ 1m6, mặc một cái áo thun màu trắng, quần jeans xanh

Chưa nghe hết câu thì Rin liền hốt lên

_LenLen hả?

Ngay lập tức mọi ánh nhìn đều tập trung về phía Len, còn Len thì không hiểu gì vì anh đi phía sau Rin một đoạn. Rin nghĩ vậy là do hôm nay Rin và Len mặc đồ khá giống nhau, đề là áo thun trắng và quần jeans xanh. Nhưng Rin lại quên mất là cao 1m6 trong khi Len cao tới 1m7 lận, lại còn thêm một điểm khác nữa,

_Có thêm cái băng-đô tai thỏ màu trắng ở trên đầu.

Kaito vừa nói xong thì đầu Rin bắt đầu hoạt động, cô đứng xoa cằm rồi ngẫm nghĩ,

“Áo thun trắng? Quần jeans xanh? Cao 1m6? Băng-đô tai thỏ?”

5 giây sau,

“Sao giống miêu tả mình quá vậy ta?”

Rồi Rin nhìn một lượt từ trên xuống dưới cơ thể mình, thì mới biết “sinh vật quý hiếm” đó là mình. Trong khi năm người kia vẫn che miệng cười thì đầu Rin bắt đầu bốc hỏa. Người duy nhất nhận ra sự nguy hiểm đó là Len nhưng cậu lại không báo cho “đồng đội” mình biết. Bởi vì cậu có phương châm là “sống chết có số” nên cho dù có báo thì Kaito vẫn không thể sống sót qua nửa tiếng nữa.

Rồi Len từ từ lùi ra sau và đi chậm lại. Kaito thì vẫn cười đầu hay biết rằng ngày tàn của anh đã đến. Còn Rin thì đang xắn tay áo, bẻ ngón tay kêu “rắc, rắc”, máu dồn lên tới não, hùng hồn tiếng về chỗ Kaito

_SHI...ON KAI...TO. CẦU NGUYỆN ĐI.

Vừa nghe vậy thì nụ cười trên môi Kaito liền tắt và anh liền toát hết mồ hôi, trong lòng thầm nghĩ

“Thôi chết. Chọc phải gấu mẹ vĩ đại rồi.”

Kaito thủ võ rồi hô lên

_Bạ-chói. – từ này chỉ mình Kaito là hiểu nghĩa của nó

Sau khi thủ võ xong thì Rin vẫn hùng hồ bước đến, không coi Kaito ra gì, thấy vậy, Kaito liền chuyển sang một kế khác vì anh thấy kế hoạch này không có khả năng thắng Rin. Kaito chuyển sang kế thượng sách mà mọi người vẫn hay dùng đó là.....chuồn.

_Shion Kaito, đứng lại. Đồ hèn nhát! – Rin vừa nói vừa rượt theo Kaito

Thấy vậy, bất giác đôi chân của Len cũng chạy theo hai người họ. Thật ra à cậu chỉ lo cho mình Rin thôi, sợ cô bị lạc đường.

Còn bốn người kia thì khỏi nói, cười khi thế luôn kể cả Gakupo. Người thì lăn lộn xuống đất, người thì đập tay vào tường, nói chung là bọn họ làm đủ trò để cười cho đã. Thật mất hình tượng nhì? Khi nhận ra mình làm hơi lỗ thì bọn họ liền ngưng lại nhưng đã quá trễ, mọi người đang nhìn họ bằng cặp mắt “sinh vật quý hiếm”, không phải là còn hơn vậy nữa.

Bốn người họ ái ngại nhìn nhau, rồi cười trừ, sau đó thì bỏ đi chỗ khác.

Còn mọi người xung quanh thì khá ngạc nhiên, vì lần đầu tiên họ được nhìn thấy mặt khác của Top 5, người mà họ luôn thần tượng. Người thì thấy họ dễ thương, người thì nói là lỗ lã, làm mất hình tượng mà bấy lâu nay họ “tôn thờ”.

Ba người họ thì không quan tâm tới việc người khác nghĩ gì, chỉ cần họ là chính mình là được, IA cũng vậy.

.....

Sau khi rượt Kaito một hồi lâu thì Rin đã bị mất dấu anh hoàn toàn. Vì đơn giản là sáng nào Kaito cũng chạy bộ nên chạy thắng Rin là phải. Còn Rin xinh đẹp nhà ta thì sao? Ngàn năm tập thể một lần, à mà chỉ là mấy động tác cơ bản như xoay cổ tay, vươn vai, chạy tại chỗ,.....chứ đừng nói đến là chạy bộ.

Trong từ điển của Rin Kagamine không có từ “chạy bộ”.

Chạy một hồi lâu thì Rin mới biết là mình đã lạc mọi người nên đã xoay tới xoay lui tìm. Như đã nói là khu vui chơi này rất rộng, Rin lại làm mất bản đồ, nên lúc Rin khá là hoảng hốt. Xoay qua bên phải, không có. Xoay qua bên trái, không có.

Sau cùng Rin quay lưng lại, thì thấy bóng dáng của một người giống với Len. Vì người đó đang ở một khoảng xa, hơn nữa lại đi từ từ tới.

30 giây sau,

Người đó đã hiện ra trước mắt Rin, không ai khác đó chính là Len. Cậu đang cười nhẹ với Rin. Rin đang lưỡng lự không biết có nên đi lại chỗ Len hay không thì

_Gâu. Gâu. Gâu.

Một con chó không biết từ đâu ra đang tiến về phía Rin. Khuôn mặt khá là hung dữ như muốn cắn Rin để trút giận. Thấy vậy, Rin rất sợ, vì trong quá khứ Rin đã bị chó cắn tới ba lần, nên bây giờ chỉ cần thấy chó thôi là Rin sợ đến xanh mặt. Hơn nữa con này rất hung dữ, không suy nghĩ gì nhiều, Rin chạy về phía Len rồi thốt lên

_LenLen, chó, chó kia!

Rồi Rin không ngần ngại ôm thẳng Len, Len cũng đưa tay mình qua ôm lại, cánh tay của cậu đã ôm hẳn Rin vào người mình và Len ôm thật chặt. Bởi vì Len sợ, sợ nếu cậu buông lỏng thì Rin lại vụt mất giống như lần trước.

Và bởi vì Len đã tìm thấy cô bé Orenji ngày trước.

Trong quá khứ, cô bé Orenji cũng rất hoảng sợ khi thấy chó, hơn nữa đó chính là câu nói “LenLen, chó, chó kia!”, rồi cô bé cũng chạy lại ôm cậu.

Nhưng quan trọng hơn hết là Len đã nhìn thấy được sợi dây chuyền đó, sợi dây chuyền hình chiếc chìa khoá.

Còn về con chó kia, khi nhìn thấy ánh mắt rực lửa của Len thì liền cong đuôi bỏ chạy.

Khi Rin và Len ôm nhau thì vô tình hai sợi dây chuyền chạm nhau. Tự động chiếc chìa khoá của Rin mở khoá cho ổ khoá của Len, rồi một luồng ánh sáng cực mạnh màu xanh ngọc bích bay thẳng lên bầu trời, tạo ra một vòng tròn xung quanh chỗ Rin và Len đứng.

Khi thấy vậy thì Rin hơi giật mình nên đã đẩy Len, nhưng lại không được, bởi vì sợi dây chuyền mà hai người họ đang đeo đã dính chặt với nhau, nên đã giữ hai người họ ở lại trong vòng tròn đó, như một lời khẳng định Rin và Len là một.

Vòng tròn xanh ngọc bích ấy đã kéo dài một phút, và khắp đất nước Nhật Bản ngày hôm đó đã chứng kiến một sự việc lạ. Mọi người đều cho rằng vòng xanh ngọc bích ấy là điềm may.

.....

Ngày hôm sau,

Tuy chỉ mới một ngày nhưng Len đã đối xử tốt hơn với Rin cũng như đã thường xuyên nói chuyện với nhau hơn. Len đã xin lỗi Rin về việc lần trước đã thất hứa với Rin, Rin cũng bỏ qua, thật ra là Rin đã quên rồi. Cả hai trở nên thân thiện với nhau. Cứ như là họ đã quen nhau một năm rồi vậy, thay đổi nhanh như chong chóng.

Nhất là Len. Lúc nào nói chuyện với Rin, cậu cũng cười rất tươi, làm mọi người đều kinh ngạc. Và bản tán nhưng Len không quan tâm điều đó. Bởi vì trong mắt Len bây giờ chỉ có Rin, Rin, Rin, và Rin là nhất.

Đến cả bốn người còn lại trong Top 5 đều cùng có một suy nghĩ

“Đây mà là tăng băng di động sao?”

Rin cũng chẳng khá hơn, khi lúc nào cũng nói chuyện với Len, lâu lâu còn bơ IA nữa chứ. Rin cứ nghĩ quan hệ giữa mình với Len chỉ đơn giản là tình bạn cũng như cô với IA. Nhưng thật ra Rin đã ngộ nhận. Nó đã bắt đầu chuyển sang một thứ tình cảm khác, và đang dần dần lớn lên.

Nhưng có điều khá buồn cho Len là Rin không nhớ gì về quá khứ của hai người. Rin hoàn toàn không nhớ Len là ai. Rin còn khẳng định đây là lần đầu tiên Rin biết Len, vì Len đã hỏi cô. Điều này làm Len khá thất vọng, nhưng cậu vẫn không bỏ cuộc bởi vì cậu tin rằng phải có nguyên nhân sâu xa nào đó.

Hôm nay là ngày địa ngục, bởi vì các học sinh phải đi leo núi. Con ác mộng của bọn họ được bắt đầu. Saka-sensei đã bắt loa và đánh thức họ lúc 3h sáng, cho họ 30 phút để chuẩn bị. 3h30 phải xuống tập trung để nghe thông báo về lộ trình đi.

3h30 sáng, mặt trời nào đó nẩy cứ như con panda chính gốc ấy. Tất cả đều không có sức sống. Bởi vì hôm qua bọn họ đều ngồi tám với nhau mà. Riêng Saka-sensei thì rất sung sức vì đã ngủ từ 8h tối ngày hôm qua mà. Saka-sensei vui vẻ nói,

_ CÁC EM ĐÃ CHUẨN BỊ ĐỂ ĐI LEO NÚI CHƯA NÀO?

_ Chưa. – một số ít vang lên, còn đám còn lại thì không buồn nghe

“Chẳng có tinh thần gì hết. Phải nghĩ cách để chọc tụi nó mới được.” – Saka-sensei hậm hực rồi bắt đầu lập mưu

Chưa đầy một phút sau, bả lại vui vẻ nói,

_ CÁC EM THẤY HÔM NAY CÔ CÓ ĐẸP KHÔNG NÀO? – bả nháy mắt một cái

_ NGÀY NÀO CÔ CŨNG XẤU HẾT. – không hẹn mà gặp, tất cả học sinh đều nói chung một câu

Sau câu nói đó thì các học sinh như được tiếp thêm sức mạnh, bắt đầu nói chuyện rôm rả và tươi cười.

“Xì! Các em chỉ giỏi làm nhục cô thôi à.”

_ ĐƯỢC RỒI! CÁC EM NGHE CÔ NÓI ĐÂY. BÂY GIỜ CHÚNG TA SẼ ĐI LEO NÚI FUIRAKU RỒI Ở LẠI ĐÓ MỘT NGÀY, GIÚP NGƯỜI DÂN TRỒNG TRỌT VÀ CHĂN NUÔI. CHÚNG TA SẼ NGỦ QUA ĐÊM Ở ĐÓ BẰNG LỀU. – Saka-sensei cầm tờ giấy A4 rồi đọc

Đám học sinh ở dưới có phần ưỡ ỏi. Khi phải chơi trò “nông dân” trên núi. Lại không có khách sạn nữa, ngủ lều thì sẽ bị muỗi chích không thương tiếc.

Nước thì phải sử dụng hạn chế. Vì vậy đối với các thiếu gia và tiểu thư ở đây thì đó chính là một cực hình.

Tuy nhiên thì những ai thuộc SC nước thì có quyền tạo ra nước và chỉ lạm dụng SC của mình trong phạm vi cho phép.

_ ĐẠI DIỆN MỖI NHÓM LÊN ĐÂY NHẬN BẢN ĐỒ. MỖI BẢN ĐỒ LÀ MỘT ĐƯỜNG ĐI KHÁC NHAU. VÌ VẬY CÁC EM PHẢI BIẾT ĐOÀN KẾT ĐỂ GIÚP NHAU VƯỢT QUA KHÓ KHĂN. CÙNG NHAU TIẾN TỚI ĐÀI VINH QUANG. – Saka-sensei vừa nói vừa phát bản đồ cho nhóm trưởng

Còn ở dưới thì một số học sinh la lên,

_ Xì. Đài vinh quang của cô là cái nhà hàng NGÀN SAO chứ gì?

_ Ủa? Sao các em biết hay vậy? – bả ngạc nhiên hỏi nhỏ

Bọn học sinh nhún vai một cái rồi lắc tay, thấy vậy Saka-sensei cũng không hỏi nữa. Tiếp tục nói

_ĐƯỢC RỒI. BÂY GIỜ CÁC EM CÓ THỂ XUẤT PHÁT.

_VÀNG. – đám học sinh đồng thanh

Rồi các học sinh đi theo nhóm mà mình đã chọn trước. Ai nấy đều phấn khởi. Vì bọn họ đều thích khám phá.

Vẫn “u như kỷ” thì bảy người họ lại chung một nhóm. Nhưng vẫn có người đi trước người đi sau. Với tình hình hiện tại thì, cặp đầu tiên là Rin-Len, cặp thứ hai là IA-Kaito, và nhóm ba người là Miku-Luka-Gakupo (ba người này thân từ nhỏ nên lúc nào cũng đi chung với nhau).

Rin cầm bản đồ tung tăng đi trước, nhưng vẫn không quên nói chuyện với Len. Đi được một lúc thì Rin nhìn thấy một con thỏ trắng rất dễ thương. Không suy nghĩ, Rin quăng bản đồ cho Len rồi chạy đi bắt con thỏ.

Thấy vậy, Len quăng bản đồ lại cho Kaito rồi chạy theo Rin. Len sợ Rin gặp nguy hiểm, vì là đang ở thân núi nơi cây cối mọc rất nhiều ở đường leo, hơn nữa trời vẫn chưa sáng hẳn, Rin lại không biết tí gì về SC.

Năm người kia có hơi thắc mắc nhưng cũng không nói gì, vì đã có Len đi theo nên Rin sẽ không sao. Họ cứ tiếp tục phần leo núi của mình.

Rin mãi chạy theo con thỏ mà không biết rằng mình đã bị lạc. Và khi bắt được con thỏ thì cũng là lúc Rin biết mình đã bị lạc. Lúc này, Rin rất hoảng sợ, ngồi thụp xuống, ôm đầu nhìn xung quanh, đầu đầu cũng là cây xanh.

Rồi đột nhiên hình ảnh của Len hiện lên trong đầu Rin. Rin không biết tại sao, nhưng Rin rất muốn được gặp Len trong lúc này. Rin muốn được Len ôm giống như ở khu vui chơi ngày hôm qua. Nó thật sự rất ấm áp và an toàn.

15 phút sau,

Quả nhiên ông trời không phụ lòng người mà. Quả thật Len đã xuất hiện, cậu vui mừng gọi tên Rin trong khi mình đứng khá xa,

_RIN.

Rin ngạc nhiên ngước lên, quả thật đó là Len rồi. Cô vui mừng đến chảy nước mắt, chạy về phía Len. Nhưng không ngờ, chưa được năm bước thì

_BÙM!

Một tiếng nổ lớn xuất hiện, khói trắng bay mù mịt, làm Len ho sặc sụa, cậu lấy tay xoa khói đi, rồi gọi tên Rin một cách khó khăn,

_R...i...n. Rin.....

Khi khói bay hết cũng là lúc Len biết được Rin đã không còn đứng đó. Cậu hoảng hốt chạy lại chỗ Rin vừa đứng gọi lớn

_RIN. RIN. KAGAMINE RIN. CẬU Ở ĐÂU?

Lúc này Len thật sự rất lo lắng cho Rin, bởi vì đây là một âm mưu có lên kế hoạch rất kỹ. Len không muốn có bất kỳ chuyện gì xấu xảy ra với Rin cho dù là nhỏ nhất. Vì đối với Len, Rin là tất cả.

Len tính chạy đi tìm Rin thì cậu đập phải một cái gì đó kêu

_Rắc.

Lấy chân ra và nhặt lên thì Len mới biết đó là cái băng-đô tai thỏ mà Rin hay dùng, và trên đó có một vết máu rất mới, chứng tỏ là nó vừa xảy ra.

Nhìn thấy vết máu trên băng-đô mà Len cảm thấy rất đau. Chắc hẳn đó là vết máu của Rin. Lấy tay chùi đi vết máu đó, rồi vô tình Len nắm chặt sợi dây chuyền trên cổ, và vết máu đó đã bị sợi dây chuyền hấp thu, rồi nó phát sáng nhẹ lên màu đỏ của máu nhưng liền vụt tắt.

Vì quá lo lắng cho Rin nên Len đã không nhìn thấy ánh sáng đó. Tay cậu vẫn nắm chặt sợi dây chuyền, người toát mồ hôi vì lo cho Rin, miệng khẽ thốt lên,

_Rin, em đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Giải Cứu. (1)

Xin lỗi đã để các bạn đợi lâu nha! Mình đã trở lại và tệ hại hơn xưa. Hy vọng các bạn vẫn ủng hộ mình. Xin hết! *cúi đầu*

.....

Phía sâu trong chân núi Fuiraku, có một ngôi trường bị bỏ hoang. Muốn tới được đây thì phải băng qua một hang động dài, tối om, có nhiều sin bùn và đó cũng là trú ẩn của những con rắn. Phải nói là rất nguy hiểm.

Tuy nhiên thì ngôi trường lại được bao vây bởi một khung cảnh khá đẹp. Đằng sau ngôi trường là một dòng sông nhỏ, nước rất trong và chảy hiền hoà, kể bên những hàng cây xanh đang đung đưa trong gió.

Vì thế, đó chính là chỗ tuyệt vời cho việc ẩn náu.

Black và White cũng không ngoại lệ. Bọn hắn sau khi bắt cóc được Rin thì liền đưa cô vào đây.

Chúng ta cùng quay lại với lúc Rin bắt cóc,

Trong lúc Rin bị bắt cóc thì cô đã gần co với Black và White. Rin liền rút con rọc giấy ra để đối phó với bọn chúng. Đó là con dao mà Rin luôn mang theo bên mình để phòng thân.

Rin quơ dao đi tứ tung vì lúc đó có khói nên Rin chẳng thấy được gì. Rồi có một vật gì đó cứa vào cổ tay đang cầm dao của Rin, khiến con dao rơi xuống, nhưng chưa kịp chạm đất thì con dao ấy đã bốc hơi.

Máu chảy vẫn chảy từ cổ tay, sau đó thì Rin bị một ai đó đánh mạnh vào phần sau gáy. Sau cú đánh đó thì cô liền ngất đi, cô ngã xuống, nhưng chưa chạm đất thì có một cánh tay đã đỡ cô lại.

Trong khi ngã xuống thì phần đầu Rin hướng xuống đất nên chiếc băng-đô tai thỏ đã rơi xuống, vô tình chạm ngay đúng vết máu đang chảy ở ngay tay. Rồi mới rơi hẳn xuống đất.

Sau khi đánh Rin ngất đi thì Black và White liền bế Rin chạy đi, mà không để ý đến cái băng-đô đang nằm dưới đất.

Sau đó thì Len nhặt được.....

Hiện tại bây giờ thì Rin đang ở trong lớp 12A6, trên tầng ba và đó là lớp u ám và tăm tối nhất. Rin bị trói tay, trói chân, dán băng keo ở miệng, ngồi ngay phía cuối lớp, cô đang dựa lưng vào tường vì cô vẫn chưa tỉnh. Cũng may là vết thương của Rin đã ngừng chảy máu.

Còn hai tên kia thì đang ngồi trên bục giảng, nhìn hai bọn chúng có vẻ chán đời, vì bọn chúng đã bắt Rin gần được 2h đồng hồ rồi mà ông chủ vẫn chưa xuất hiện. Ông chủ lại dặn là không được tự ý hành động, nên bọn chúng không dám làm gì Rin.

Chán đời tên Black hỏi

_Trời ơi! Khi nào ông chủ mới đến vậy?

Nhún vai một cách rồi lắc tay White trả lời

_Ai biết.

_Người đi gọi cho ông chủ đi chứ! Nãy giờ hai tiếng rồi – câu gắt, Black nạt White

_Người làm như ta muốn chắc. Đã gọi mấy chục cuộc rồi mà ông chủ có nghe máy đâu. – tên White cũng không vừa

_Haiz. Chó má thiệt. – buông một câu chửi thề rồi tên Black đứng lên đi ra ngoài

Thấy vậy, White lắc đầu, vì White biết Black lúc nào cũng muốn nhanh gọn lẹ trong mọi việc. Vì vậy mà Black làm việc rất hấp tấp, hay bị ông chủ nói, nhưng vẫn không sửa được cái tính đó. Vì vậy mà White mới phải ở chung đội với Black.

White là một người làm việc khá là điềm tĩnh, lúc nào cũng tính trước mọi việc rồi mới làm. Nên rất được ông chủ tận dụng. Đôi lúc có những khiếm khích giữa Black và White, nhưng White đều nhường hết.

Và cứ thế White ngồi ngắm Rin ngủ cho đến khi ông chủ xuất hiện.

.....

Núi Fuiraku,

Thân núi rộng lớn, toàn cây với cây. Thì đâu đó có một cậu thanh niên, có mái tóc màu vàng. Đang tích cực đi qua đi lại tìm kiếm cái gì ấy.

Người đó không ai khác chính là Kagamine Len.

Sau hai tiếng tìm kiếm trong vô vọng thì Len vẫn kiên cường đi lại núi Fuiraku lần nữa.

Thật sự lúc này Len đang rất mất bình tĩnh. Người cậu toát ra một luồng khí cực nóng đến nỗi những nơi mà cậu đi qua đều bốc cháy nhẹ, nhưng rồi có những cơn gió dập tắt ngọn lửa ấy.

Đôi mắt Len hắt lên những tia đỏ, và nếu bạn nhìn vào đôi mắt Len lúc này thì có thể bạn sẽ bị thiêu sống.

Bàn tay nắm chặt cái băng-đô của Rin, đôi chân bước đi. Nhưng khi bước đi thì những dấu chân đã in lại trên đất. Thật sự là người Len đang tỏa nhiệt.

Len cảm thấy trong lòng rất nóng, như có ai đang thiêu sống cậu vậy. Người toát hết mồ hôi, mặc cho thời tiết hôm nay khá thoáng mát.

Len thì là nếu đốt núi mà không bị bắt thì cậu sẽ là người đầu tiên đốt cháy khu núi Fuiraku này, chỉ để tìm Rin. Tất nhiên là ngọn lửa ấy không làm ảnh hưởng đến Rin, nó là ngọn lửa đặc biệt.

À, không, không, sai rồi! Không phải là “chữ” mà là “tất cả”.

Vì đối với Len, Rin là tất cả. Len đã làm mất Rin một lần trong quá khứ, cậu không muốn mất Rin thêm một lần nào nữa. Len không muốn như thế.

Và Len chắc chắn một điều là Len sẽ cứu Rin bằng mọi giá.

7h sáng,

Thêm một tiếng nữa trôi qua, Len lại thêm lo lắng và bức tức. Nhưng Len vẫn tiếp tục đi quanh khu núi đỏ.

Những tia nắng sớm đã len lỏi vào khu rừng. Một làn gió nhẹ xuất hiện, làm tung đưa những chiếc lá, tạo ra một âm thanh “xào xạc” khắp khu rừng. Không khí thoáng mát và làm lay động lòng người. Nhưng điều đó lại không ảnh hưởng đến Len.

Bây giờ Len đã khá mệt. Nguyên một buổi tối hôm qua, Len đã không ngủ được một tiếng nào, sáng nay lại phải leo núi sớm, chưa được ăn sáng, lại đi quá nhiều. Cho dù là ai thì cũng sẽ cảm thấy mệt.

Quả thật, chân Len lúc này rất mỏi, cậu đã đi suốt 3 tiếng đồng hồ không nghỉ. Mệt mỏi, Len đi lại gần một thân cây cao lớn, cậu chống tay lên thân cây, đứng nghỉ một lát. Len lấy tay còn lại lau mồ hôi.

Nhưng cặp mắt thì di chuyển liên tục, cậu đảo mắt nhìn xung quanh xem coi mình có bỏ sót nơi nào không. Và tiếc thay, chẳng có nơi nào là cậu không đi qua.

Thế là bất đắc dĩ, Len phải đi tới điểm tập trung của trường.

.....

Trường học bỏ hoang,

Đang ngồi chán nản thì

_Reng. Reng. Reng.

Tiếng chuông điện thoại vang inh ỏi, rồi tên White mới chịu rút điện thoại ra nghe. Hắn đâu biết rằng tiếng chuông điện thoại ấy đã vô tình đánh thức Rin.

_ Chuyện gì?

_ Ông chủ kêu đưa con nhỏ đó đến phòng thí nghiệm. – giọng tên Black vang lên

_ Ồ, hiểu rồi. – White trả lời một cách thờ ơ

Tuy Rin đã thức dậy nhưng cô lại giả vờ như mình vẫn đang xỉu để quan sát tình hình. Rồi White đi lại chỗ Rin, hắn vác Rin lên vai rồi đi xuống dưới.

.....

Đỉnh núi Fuiraku,

Tất cả mọi người đã leo được lên tới đỉnh nhưng không phát hiện Rin và Len đã mất tích. Chỉ có IA, Kaito, Miku, Luka, Gakupo và Saka-sensei.

Sáu người họ tập trung lại trong một phòng nhỏ. Khuôn mặt ai cũng lo lắng cho hai người họ.

_ Hay chúng ta đi tìm hai người họ đi. – Saka-sensei đề nghị

_Ai là đi người? – Kaito hỏi

_Chúng ta đi ít thôi, nếu để mọi người biết thì rắc rối to. – Luka nói

_Vậy ai xung phong đi? – Saka-sensei

_Em đi cho. – IA nói

Vừa nghe vậy, Kaito liền ăn theo

_Em cũng đi nữa! Dù sao Kaga cũng là bạn thân của em. – Kaito nói với giọng tự hào

Nghe vậy, trừ IA ra thì mọi người nhìn Kaito bằng nửa con mắt vì họ biết Kaito chỉ đi theo gái mà thôi.

Thấy ánh mắt khinh bỉ của mọi người thì Kaito liền toát mồ hôi. Rồi anh ngượng cười quay sang nắm lấy tay IA kéo đi

_IA, mình đi thôi.

_À, ờ. – IA vẫn chưa hiểu lắm

Hai người vừa bước ra khỏi cửa thì thấy Len bước vào, Kaito tính ra đập vai Len thì anh thấy một luồng khí cực nóng toả ra xung quanh Len. Và Kaito biết là có chuyện chẳng lành.

Len vẫn bình thản bước vào. Phải, cậu bình thản đến đáng sợ. Xung quanh Len luôn có một luồng khí cực nóng. Chỉ cần đứng gần Len thôi thì cũng có thể bị thiêu đốt.

Còn IA thì tính chạy lại hỏi xem Rin đang ở đâu. Nhưng vừa nhấp chân lên thì cô đã bị Kaito kéo tay lại. IA khó hiểu nhìn Kaito. Lúc này mặt Kaito hoàn toàn nghiêm túc, anh nhìn IA rồi lắc đầu.

Thấy được vẻ nghiêm túc đó, IA dù có thắc mắc nhưng vẫn làm theo. Cô đứng yên nhìn Len bước qua.

Khoảng khắc mà Len bước hai người họ, như có một ngọn lửa lớn thiêu sống IA và Kaito. Họ cảm thấy như có một ngọn lửa chạy dọc cơ thể, cảm giác khó chịu và nóng bức, khiến họ phải lùi về sau một bước.

Len bước qua rồi đi thẳng về phòng Rin. Vào trong cậu đóng sập cửa lại, không cho ai vào.

Còn Kaito biết có chuyện chẳng lành nên đã kéo tay IA chạy vào trong thông báo cho mọi người biết.

....

Phòng Rin,

Vừa vào phòng, Len quăng hẳn cái balo xuống đất. Cậu thả mình xuống nệm. Cậu nhắm mắt lại, tay để lên trán.

Hình ảnh Rin hiện lên trong đầu Len mỗi lúc một nhiều, những hình ảnh đó cứ lặp đi lặp lại, và càng ngày càng rõ nét hơn.

Len ghét cảm giác này! Cảm giác nóng bức và bức bối chạy khắp cơ thể, nhưng hơn hết là cảm giác lo lắng đến tột độ.

Bất giác, Len đưa tay lên mặt dây chuyền. Len xoa nhẹ cái ổ khoá, rồi Len trở mình, tay vẫn nắm chặt cái ổ khoá, miệng khẽ thốt lên

_Rin.

Trong lúc Len gọi tên Rin thì ổ khoá của cậu lại một lần nữa loé sáng màu đỏ. Sau đó, cậu chìm vào giấc ngủ.

.....

Trường học bỏ hoang, dưới đất

Những cái nắng nhẹ bắt đầu hiện lên trên những con đường. Làm cho mặt sông càng trở nên huyền ảo và lấp lánh hơn. Đầu đó, có một tiếng chim hót ríu rít, làm cho khung cảnh thật sinh động. Hàng cây khế đứng đưa trong làn gió nhẹ, làm rơi rụng những chiếc lá vàng.

Dưới một góc cây lớn, có một tên mặc áo đen thui từ trên xuống, tay chống lên chiếc xe hơi cũ. Tay cầm một điều thuốc, khuôn mặt nhăn nhói.

Hắn quăng điều thuốc xuống rồi dấn vào chiếc xe máy cái, làm móp cả cửa xe. Bực tức nhưng không thể làm gì hơn, hắn ngồi xuống góc cây, tựa lưng vào và tượng hưởng làn gió nhẹ.

Chỉ chừng năm phút sau,

Một dáng người cao bước ra từ phía trường học, trên vai vác theo một cô gái. Khuôn mặt mệt mỏi, đầy mồ hôi.

Hắn đi thẳng tới chiếc xe, không nói không rằng với tên kia rồi mở cửa sau ra và quăng cô gái vào một cách không thương tiếc, sau đó thì đóng cửa.

Thấy vậy tên kia lên tiếng,

_Người làm cái gì mà lâu quá vậy? – giọng tên Black vang lên mang theo cả bức tức

White vừa mới vác một con “heo nái” từ lâu ba xuống, chưa kịp thở mà tên Black lại giờ giọng điệu khó ưa đó. Thế là White nạt lại tên Black

_Người nói thì hay quá ha!? Ngon thì lên lâu ba mà vác con nhò đó xuống đi. Nặng chết cha ta luôn rồi nè! – White vừa nói vừa xoa cánh vai của mình

Nghe xong, Black không những không bức tức mà còn ngây thơ hỏi lại

_Mà cha người chết rồi đúng không?

_Ừ, chết trong một vụ tai nạn. – giọng White cũng dịu lại

Nghe vậy tên Black không trả lời, nhưng có một dòng suy nghĩ hiện lên

“Nhỏ này ghê thiệt! Sức nặng của nó có thể giết luôn sao? Tốt nhất là mình không nên công nó!”

.....

Phòng Rìn,

Len vừa mới chớp mắt được một chút thì cậu mơ thấy mình đứng giữa một không gian tối om, xung quanh đều màu đen. Len không thể nhìn thấy được gì. Len hoảng hốt, cậu toát hết mồ hôi, rồi cậu đi để tìm ánh sáng. Nhưng vô vọng. Hoàn toàn không có một tia sáng nào ở đây.

Nhưng thật lạ, cho dù có tối thế nào thì cậu vẫn nhìn thấy được cơ thể mình.

Bỗng có một tiếng nói vang lên trong không gian tối om đó, tiếng nói của một người đàn ông nghe rất trầm thiết

_Nếu như không nhanh, cậu sẽ mất Rìn mãi mãi.

Vừa nghe đến Rìn, Len không cần biết người đó là ai, liền đáp trả

_Rìn đang ở đâu? – giọng Len có chút vui mừng

_Ta không biết! – giọng nói có phần khiêu khích

Nghe xong, người Len lại toát ra luồng khí cực nóng, tức giận, Len quát

_SAO NGƯỜI LẠI KHÔNG BIẾT?

_Cho dù người có nói thế nào thì ta cũng không biết! Trái tim sẽ mách bảo người!

Sau câu nói đó thì người đàn ông đó thôi không nói nữa. Len cũng choáng tỉnh. Đầu cậu nhức như búa bổ, lấy tay vỗ nhẹ vào trán mấy cái thì

“Trái tim sẽ mách bảo người!”

Khi câu nói đó hiện lên thì tự nhiên Len cảm thấy cổ mình rất nóng. Và có một cái gì đó đang xiết chặt lại, không cho cậu thở.

Len đưa tay lên vuốt nhẹ cổ mình thì cậu vô tình chạm vào sợi dây chuyền. Nó rất nóng. Thấy vậy, Len liền tháo sợi dây chuyền xuống. Lúc này cậu mới phát hiện là sợi dây chuyền cứ nhấp nháy màu đỏ liên tục.

Len rất khó hiểu. Vì đây là sợi dây chuyền hoàn toàn bình thường, và nó không có pin thì làm sao sáng đèn được.

Nhưng rồi sự khó hiểu đó cũng nhanh biến mất. Cậu nhìn vào sợi dây chuyền thì lại nhớ đến Rìn, ánh mắt cậu rất buồn, cậu khẽ thốt lên

_Rìn.

Sau câu nói đó thì sợi dây chuyền giật nảy lên. Lúc này nó chẳng khác gì cái mũi tên chỉ đường. Tự nhiên câu nói của người đàn ông đó lại hiện lên trong đầu Len

“Trái tim sẽ mách bảo người!”

Rồi trong đầu Len lại hiện lên hình ảnh của Rin, những lúc cô cười đùa, những lần nghịch ngợm, kể cả lúc cô ngủ. Nó cứ hiện về. Làm cho cảm xúc của Len ngày càng mãnh liệt hơn. Cậu rất muốn tìm được Rin.

Như cảm nhận được trái tim Len, sợi dây chuyền giật mạnh hơn, nó muốn Len đi theo hướng mà nó chỉ. Thấy vậy, Len bước lên một bước.

Chỉ một bước thôi, cậu đã cảm thấy mình đã gần Rin hơn một chút, và cậu cảm thấy mình đã đi đúng đường. Không ngần ngại nữa, Len liền đi theo sợi dây chuyền.

Vừa bước xuống sảnh, cậu liền thấy nguyên một đám bạn mình cùng với Saka-sensei và IA. Cảm giác đó vừa mới nhìn thấy Len liền mừng rỡ, như họ vừa bắt được vàng.

Bọn họ mừng là vì Len đã bước ra khỏi phòng để tìm Rin. Nhưng không ai dám lại gần, vì họ không muốn bị thiêu sống như lời Kaito và IA vừa kể.

Còn Len thì sao? Len bước tới gần họ, rồi bước qua họ như không quen biết. Chính xác hơn là Len đã bỏ họ. Trong mắt Len bây giờ, họ chẳng là gì cả.

Tuy Len không đá động gì tới họ, nhưng họ lại không bức tức. Bởi vì lúc Len đi qua họ, họ đã cảm thấy được sự ấm áp tỏa ra từ người Len. Và họ quyết định là sẽ đi theo Len, bởi vì họ có thể chắc chắn rằng đi theo Len sẽ tìm được Rin.

Ra ngoài, Len lấy đại một chiếc mô-tô rồi chạy xuống núi theo hướng của sợi dây chuyền. Còn sáu người họ thì lấy ba chiếc. Với bộ đôi như sau: IA – Kaito, Saka-sensei – Miku, Luka - Gakupo.

Chiếc xe của Len dẫn đầu. Lao nhanh xuống núi không màn nguy hiểm. Trái tim mỗi lúc một nóng hơn. Cậu muốn gặp lại Rin một cách nhanh nhất có thể. Cảm giác bồi hồi, xuyến xao, lo lắng, nhưng nhớ bao trùm lên cơ thể Len, khiến cậu càng chạy nhanh hơn.

Len đâu biết rằng chính những cảm xúc đó đã khiến cho sợi dây chuyền chỉ đường một cách nhanh chóng và chính xác hơn. Bởi vì sợi dây chuyền gắn kết với trái tim của cậu, và liền kết với chiếc chìa khóa.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe của Len đã xuống núi một cách an toàn. Tiếp theo sau là ba chiếc xe khác. Rồi tiếp tục chạy theo sự chỉ dẫn của sợi dây chuyền.

.....

Trường học bỏ hoang,

Sau một hồi nói chuyện điện thoại với ông chủ thì White mới tắt máy và đi lại chỗ Black. Trái ngược với khuôn mặt bình thản của White là khuôn mặt tức giận của Black. Nhưng Black vẫn cố kìm chế, bởi vì hắn không muốn nghe White giảng đạo.

White vừa mới bước chỗ Black thì hắn liền hỏi

_ Người nói cái gì mà lâu thế?

_ Không có gì! Ông chủ dặn một số thứ trước khi vô phòng thí nghiệm thôi. – White nói rồi cất điện thoại vào túi quần

_ Vậy chúng ta đi thôi! – Black đứng lên, phui quần rồi mở cửa xe

Black đứng leo lên xe thì bị White níu lại, ánh mắt khác thường nhìn Black nói

_ Khoan đã, chúng ta cần che mắt con nhóc đó, cho dù nó vẫn xiu.

_ Tại sao? Nó vẫn xiu mà, che làm gì? – Black khó hiểu, tay vịn cửa xe vẫn mở

White nhìn vào trong, chỗ Rin vẫn đang nằm. Rồi hắn nhìn Black, nói bằng giọng nghiêm túc,

_ Chúng ta đã tìm được người đó.

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Giải Cứu. (2)

_ Chúng ta đã tìm được người đó!

.....

Những ánh nắng bắt đầu gay gắt hơn trên những tán lá cao, len lỏi xuống khắp ngọn núi, làm cho ngọn núi thêm sức sống, và ngọn núi như được mặc thêm một chiếc áo mới.

Tiếng chim ngân vang trên những cành cây cao, những tiếng gió cứ xào xạc, xào xạc như muốn nói ta điều gì. Khung cảnh trở nên huyền bí hơn nhờ có ánh nắng, tiếng chim và gió, làm cho bất cứ ai cũng phải tò mò và xao xuyến đi bước vào.

Đầu đó đang có nhóm người chạy xe rất nhanh mặc cho khung cảnh có ra sao. Và đó không ai khác là Len cùng Top 5, IA và Saka-sensei chạy nhanh trên đường. Mỗi người một tâm trạng, một suy nghĩ, nhưng ai cũng muốn Rin được an toàn.

Rồi bọn họ chạy ngang qua ngôi trường bị bỏ hoang. Lúc chạy ngang qua, tự nhiên Len có cảm giác kì lạ, nên đã nhìn vào ngôi trường. Cảm giác lưu luyến như muốn Len phải dừng xe lại.

Nhưng không.

Len đã không dừng xe lại, bởi vì càng lưu luyến Len càng muốn gặp Rin hơn. Vì vậy Len thôi không nhìn nữa rồi phóng xe chạy nhanh hơn.

Len muốn gặp Rin, muốn gặp Rin ngay bây giờ.

.....

Rừng Maki,

Khu rừng này nằm phía sau chân núi Fuiraku, phía trước khu rừng có một tấm bảng rất to với chữ

“RỪNG CẤM”

Hai chữ này làm cho người ta có cảm giác e dè và run sợ. Vì chữ được ghi bằng mực đỏ, phía dưới lại có một bàn tay đầy máu, và một cái biển báo cấm

Khu rừng khá u ám, dù cho bây giờ là buổi sáng. Ánh nắng hầu như không thể len vào khu rừng này, như thể nó tách biệt khỏi thế giới vậy.

Vì vậy không ai dám vào rừng Maki này. Từ lâu nó đã bị bỏ hoang, và người dân ở đây rất sợ khi đi qua khu rừng này vào mỗi đêm.

Trong rừng thì toàn cây với cây, và cây nào cũng rất xanh tươi, cành cây xum xuê. Nhưng thật lạ. Ở giữa khu rừng lại có năm cây cổ thụ lớn và nó có màu xanh rất khác với những cây còn lại. Được đặt thành hình tròn, ở giữa là một mảnh đất nhỏ được xây xi-măng.

Có một chiếc xe vừa mới chạy tới,

_Ngươi xuống mở cửa đi, còn ta báo cho ông chủ. – White nói rồi lấy điện thoại ra

_Ồ. Nhấn xong rồi ngươi vác theo nhóc đó xuống. – rồi Black đi xuống

Sau đó White nhấn tin cho ông chủ. Còn Black xuống xe, đi tới gần một cây cổ thụ, làm một cái gì đó rồi có một cầu thang xuất hiện.

Black ra hiệu cho White rồi đi xuống. Nhận được, White vác theo Rin rồi đi ra.

.....

Ở dưới là một đường đi được làm bằng xi-măng. Có rất nhiều lối đi và được thấp sáng vừa phải. Nó cứ như một mê cung nhưng đối với Black và White thì nó chẳng thành vấn đề.

Cái mê cung này đã nằm trong lòng bàn tay của họ. Hai người họ đi nhưng không ai nói với ai lời nào.

Còn Rin thì đang oán thầm tên White

“Áy da, đau bụng quá! Tên chó nào đang vác mình vậy hả? Trời ơi! Đã vậy các ngươi còn bịt mắt ta chặt quá, đau chết được.”

Nước mắt của Rin sắp chảy ra vì bị bịt mắt trong một thời gian dài. Nhưng Rin vẫn cố chịu đựng, chỉ chờ người đến cứu.

Rất nhanh chóng, họ đi đến được một cái cổng rất lớn. Được làm bằng sắt và chắc chắn. Bên phải cánh cổng là một dãy mật mã bằng số. Phải nhập mật khẩu thì mới vào được.

Black đi tới, ngón tay trái dài lên bàn phím và nhập mật khẩu một cách nhanh chóng. Những con số chuyển thành dấu “*” rồi cánh cổng tự động mở ra.

Cánh cửa mở ra cùng với tiếng “cọt kẹt” vang lên rất lớn. Rồi White và Black vào trong. Cánh cửa tự động đóng lại.

Bên trong có rất nhiều cái bình chứa rất to, cao và có nước, nó dùng để chứa “người”. Những con người trong bình chứa đó như lơ lửng và hầu như đều đã chìm vào giấc ngủ sâu. Nhưng họ vẫn thở và khuôn mặt thì trắng bệch, không có sức sống.

Đi vào sâu hơn một chút thì có một người đàn ông trung niên đang đứng nhìn một cái bình, chỉ đơn giản là nhìn và ông ta chẳng có bất kì cảm xúc nào. Ông ta đứng quay lưng lại vs hai người kia nhưng vẫn biết họ đã vào.

White đi tới một cái bàn gần đó, đặt Rin lên bàn rồi vươ vai, xoa cổ. Thật sự thì hần rất mỏi.

_Ông chủ. – Black và White cùng nói để người được gọi là “ông chủ” đó biết họ đã tới

Ông ta quay lại nhưng chẳng thêm nói lời nào rồi đi tới chỗ Rin đang nằm. Khuôn mặt ông ta có chút dần ra thì nhìn thấy khuôn mặt Rin. Khẽ vuốt nhẹ lên gò má Rin,

“Thật sự rất giống.”

Rồi ông ta chạm xuống đôi môi của Rin thì

“Cạn bã, súc sinh, tôi không yêu ông. Làm ơn hãy biến ra khỏi cuộc đời của tôi.”

Những tiếng nói cay độc vang lên khiến ông ta trở nên tức giận, một tay nắm chặt lại, tay kia thì giật phăng miếng vải trên mắt của Rin ra.

Khi bị giật miếng vải ra thì Rin khẽ mở mắt, đôi mắt Rin và ông ta chạm nhau. Ông ta khá ngạc nhiên. Rồi từ từ một giọt nước mắt từ khoé mi Rin chảy xuống. Làm ông ta như chết chân và mờ to mắt nhìn.

Rồi khuôn mặt của người phụ nữ kia lại hiện lên trong đầu ông ta khiến khuôn mặt ông ta biến sắc. Khuôn mặt đó sao quá đỗi thân thương, làm ông ngày đêm nhung nhớ. Nhưng nó cũng quá cay nghiệt đối với ông.

Càng nhớ bao nhiêu ông ta lại càng tức giận bấy nhiêu, ông ta dùng hết sức mình lật hẳn cái bàn Rin đang nằm xuống. Rin cùng những chai dung dịch rớt xuống đất.

_Xoảng.

Rồi cái bàn đè lên bàn tay bé nhỏ của Rin, khiến Rin kêu lên trong đau đớn

_A~!

Rin nhắm mắt rồi cố gắng rút tay mình ra khỏi cái bàn. Bàn tay Rin đã đỏ ửng do sức nặng của cái bàn. Rin cố gắng chịu đau rồi đưa mắt nhìn xung quanh. Khung cảnh ở đây làm Rin hoảng sợ, đầu đầu cũng là người nhưng tất cả đều bị nhốt lại trong bình chứa.

Khi vừa nhìn thấy cổng ra thì Rin liền chạy lại, dùng hết sức mình để mở cổng nhưng tất cả đều vô dụng. Rin hoảng sợ nhìn xung quanh.

Còn Black và White chỉ biết đứng nhìn, họ không dám xen vào.

Ông ta nhìn Rin bằng cặp mắt căm thù,

_Thực hiện đi.

Nói xong, ông ta đi ra ghế ngồi. Không thêm để mắt tới Rin nữa. Nghe lệnh, Black và White đi tới bắt Rin.

Bên trái là Black, bên phải là White, còn Rin thì ở giữa. Rin cố vùng vẫy và nói lớn

_THẢ TÔI RA, TÔI CÓ LÀM GÌ MẤY NGƯỜI ĐÂU CHỨ?! SAO LẠI BẮT TÔI? MAU THẢ TÔI RA.

Nghe vậy, ông ta cười nửa miệng,

_Hừm? Cô thì không. Nhưng mẹ cô thì có đó. Luật nhân quả thôi, mẹ làm thì con chịu.

Rin khó hiểu nhìn ông ta “Mẹ mình?”

Rồi quay sang nói với Black và White

_Hai người còn không mau thực hiện đi.

Hai tên kia liền gật đầu, rồi kéo Rin về phía một cái bình chứa lớn. White nhấn mặt khẩu rồi cánh cửa tự động mở ra. Black và White nhìn nhau rồi gật đầu, sau đó Black đẩy Rin vào bình chứa đó và đóng cửa lại.

Nước từ hai bên cánh tự động bơm vào. Nước có màu xanh lam, hay nói đúng hơn đó là một dung dịch gì đó. Tốc độ chảy của dung dịch đó thì khá là

bình thường.

.....

Trước đó khoảng 15 phút, tại năm cây cổ thụ lớn có một nhóm người đang đứng xung quanh.

Khuôn mặt ai cũng hiện rõ vẻ bức tức. Nhất là Len. Len nắm chặt sợi dây chuyền trong tay, đi tới một cây gần đó rồi đá mạnh vào thân cây.

Ai cũng mỗi một. Tự nhiên sợi dây chuyền dừng lại, không hoạt động nữa.

_Giờ làm sao? – Kaito hỏi

Nghe, nhưng không ai trả lời. Có thể họ quá mệt, có thể họ cũng không biết câu trả lời.

Saka-sensei là người bình tĩnh nhất trong số họ. Cô cố gắng quan sát mọi thứ xung quanh. Thì thấy năm cây cổ thụ này được đặt vòng tròn, hơn nữa ở giữa lại được xây bằng xi-măng. Chắc chắn không phải tự nhiên mà có được.

Còn mấy người kia do mệt và lo lắng quá nên không nhận ra. Saka-sensei đi tới chính giữa năm cây cổ thụ nói

_5 cây cổ thụ được đặt thành vòng tròn, ở giữa lại được xây xi-măng. Thật vô lý nếu nói tự nhiên mà có.

Không cần chú ngữ nhưng mọi người đều hiểu ý của Saka-sensei. Rồi họ bắt đầu chăm chú vào những thân cây hơn. Chỉ nhìn không thì chẳng làm được gì. Họ đi tới rồi sờ thử vào thân cây xem có gì khác biệt không.

_A, hình như ở đây có một cái bàn phím! – Luka kêu lên khi nhìn thấy một vật gì đó

Rồi mọi người đều tập trung lại xem. Đúng thật là có một cái bàn phím và một cái màn hình. Khi nhìn vào, mọi người đều có chung một suy nghĩ

“Vậy là phải nhập mật khẩu sao?”

Khuôn mặt ai cũng đăm chiêu, nhìn đầu đó.

“Nhưng chúng ta không có bất kì gợi ý nào!”

Saka-sensei nhìn tập trung vào một điểm, cô cố gắng nhớ lại mọi chuyện. Từ lúc Rin bị bắt cóc tới giờ, để tìm xem có manh mối nào không.

Nhưng điều không ngờ nhất là tự nhiên giọng nói của hiệu trưởng lại vang lên trong đầu Saka-sensei,

“Nếu có chuyện gì không hay xảy ra với Rin thì hãy nhớ tới dãy số 2712.”

_2...7...1...2...2712? – Saka-sensei thốt lên trong vô thức, khuôn mặt vẫn khó hiểu

Không thắc mắc nữa, Saka-sensei đi tới và nhấn số “2712”.

_Cạch.

Mảnh đất ở giữa lại một lần nữa mở ra, cầu thang dần dần xuất hiện.

Mọi người ai cũng mở to mắt nhìn vào cái cầu thang. Rồi một đám lại quay nhìn Saka-sensei bằng cặp mắt khó hiểu như thể

“Làm sao cô biết được?”

Không cần bọn họ nói thành tiếng thì Saka-sensei đã hiểu ý.

_May mắn thôi. – Saka-sensei nhún vai một cái tỏ vẻ không biết gì

Khuôn mặt ai cũng đơ ra trước câu trả lời của Saka-sensei. Không quan tâm, Saka-sensei quay sang nói với Len bằng giọng nghiêm túc

_Đi thôi.

Nghe xong thì tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý. Để tránh mất thời gian, bọn họ phóng xe xuống cầu thang luôn. Việc này đối với bọn họ chẳng là gì cả.

Khuôn mặt của Len đã dần ra được một chút. Vì cậu có linh cảm rằng Rin đang ở gần đây. Chỉ là linh cảm nhưng Len tin vào nó.

Và rồi sợi dây chuyền lại tiếp tục làm nhiệm vụ chỉ đường của mình.

.....

Trung tâm Tokyo, khu biệt thự cao tầng,

Có một người đàn ông trung niên đang ngồi trong phòng làm việc của mình. Ông ta người quay lưng lại với bàn làm việc của mình, hướng mắt ra cửa sổ.

Tay cầm một ly rượu vang màu đỏ. Ông cầm ly rượu lắc qua lắc lại. Khuôn mặt trầm ngâm

“Những người ngoài cuộc không được phép chen vào. Họ chỉ có thể...”

.....

Quay trở lại với Kagamine Rin,

Chất dung dịch đã chảy hơn phần bụng Rin một chút, vì diện tích bình chứa hơi rộng. Khuôn mặt Rin lúc này cực kì hoảng sợ. Tay không ngừng đập vào bình chứa, đến nỗi tay cô bị sưng cả lên. Nhưng tất cả đều vô dụng. Bình chứa không di chuyển dù chỉ một chút.

Black và White thì đang chăm chú vào cái màn hình máy tính. Bàn tay của White gõ liên tục trên cái bàn phím. Được một lúc, hần nhấn vào nút “Enter” rồi một cái bảng khác lại hiện ra sau đó hần nhấn “OK”.

Một bảng khác xuất hiện với dòng chữ “Loading”....

Mất thêm khoảng 10 phút nữa thì cái máy tính mới chạy xong. Sau đó nó hiện lên một chữ màu đỏ và rất to vừa đủ cái màn hình

“MATCH”

(Match: trùng khớp)

Làm Black và White rất ngạc sau đó nhìn về phía Rin. Rồi đột nhiên một cái vòng màu đen xuất hiện, bọc quanh cổ Rin, nó rất chặt làm cô rất khó chịu. Khuôn mặt Rin nhăn lại, tay nắm chặt vòng cổ.

“A~, khó chịu quá!”

Lúc này chất dung dịch đã ngập hẳn qua đầu Rin. Rin càng ngày càng hoảng sợ. Trong đầu Rin bắt đầu hình dung ra cái chết

“Mình sẽ chết như vậy sao?”

Còn về phần ông ta thì ông ta cũng ngạc nhiên đôi chút, nhưng vẫn tỏ ra bình thường. Vì đây là điều ông ta đã đoán trước.

Ông ta cười nửa miệng rồi tiếp tục nhìn Rin trong con đầu. Ông ta rất thích thú khi nhìn thấy hình ảnh này.

“Có trách thì hãy trách mẹ cô quá vô tình.”

.....

Ở bên kia cánh cổng,

_ Là ở đây sao? – Kaito hỏi

_ Chắc là vậy rồi. Sợi dây chuyền đã dừng lại ngay đây mà. – IA nói

_ Nhưng làm sao vào? Cánh cửa rất kiên cố! – Miku nói mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa

_ Phá. – Len nói với giọng bức tức

Không hiểu tại sao Len lại có cảm giác nóng bức và lo lắng. Cậu có thể cảm nhận được rằng Rin ở ngay sau cánh cửa này, nhưng cảm giác gì đó rất lạ. Lo sợ? Sợ hãi?

Không suy nghĩ thêm nữa, Len bắt đầu tập trung sức mạnh để phá cánh cửa. Thấy vậy mọi người đều lùi lại để tránh nguy hiểm.

.....

Bên trong cánh cửa,

“Nóng, nóng quá. Mình sẽ chết như vậy sao?”

Tay Rin vẫn còn nắm chặt cái vòng cổ. Cái vòng cổ nằm làm Rin rất khó chịu. Nó như rút dần không khí của cô vậy.

Rồi đột nhiên Rin rơi vào trạng thái mơ màng. Trong đầu Rin xuất hiện một người phụ nữ tóc vàng, bà mặc một cái đầm trắng và có thêm một đôi cánh ở đằng sau. Rin đang đi về phía người đó.

Đột nhiên Rin dừng lại, trước mặt Rin lại một lăng răng màu đỏ rực. Rin ngược nhìn người phụ nữ với vẻ khó hiểu, rồi người phụ nữ mỉm cười hiền từ với Rin.

Bà lắc đầu, tay chỉ về phía sau Rin. Rin thắc mắc quay lại nhìn, tất cả đều một màu trắng xoá. Cô nhắm mắt quay lại thì thấy người phụ nữ đó đã biến mất. Cô tính đặt chân để bước qua ranh giới đó thì cô nghe thấy tiếng nói rất dỗi quen thuộc vang lên

“Rin, Rin, cậu đang ở đâu?”

Nhưng Rin lại không biết tiếng nói đó là của ai. Và dường như nó đã tiếp sức cho cô.

Rin tỉnh hơn được một chút, tay nắm chặt vòng cổ

“Không. Mình không muốn chết ngay tại đây. Mình muốn sống. Muốn được sống.”

Một luồng gió cực mạnh xuất hiện bao quanh người Rin, khiến mái tóc cô dựng hẳn lên. Đôi mắt từ từ mở ra là một màu xanh lam tuyệt đẹp. Đôi mắt chứa nghị lực, niềm tin và cả sự hy vọng.

Ba tên kia hết sức kinh ngạc.

Sức gió mạnh đến nỗi làm lung lay bình chứa, các mảnh thủy tinh bắt đầu có dấu hiệu rạn nứt.

Rin cố gắng gồng lên thêm một chút nữa thì các làn gió hợp lại thành hình một con Lân mạnh mẽ. Bay quanh người Rin.

Rin không còn sợ hãi nữa. Cô nhìn bọn chúng bằng cặp mắt căm thù. Nắm chặt cái vòng cổ hơn, cô la lên

_AAAAAAAAAAAAA.

.....

Bên ngoài, Len đã tập trung đủ sức mạnh, cậu nhìn chăm chăm cánh cửa và rồi chường một đòn lửa cực mạnh về phía cửa.

_ĐỪNG. XOẢNG.

Hai tiếng chói tai vang lên cùng một lúc. Len cùng mọi người chạy vào nhưng đã dừng lại bởi một luồng khói cực nhiều.

Tất cả mọi người ở đây đều ho sặc sụa bởi làn khói.

Riêng ông ta thì có suy nghĩ

“Bây giờ chưa phải lúc để lộ diện.”

Rồi ông ta liền vụt đi trong làn khói. Người duy nhất nhận ra sự biến mất của ông ta là Saka-sensei. Nhưng cô lại coi như không có gì.

Sau khi phá vỡ cái bình chứa thì Rin bị chất dung dịch đẩy ra ngoài. Cô hoàn toàn kiệt sức. Cô nằm hẳn xuống dưới đất. Khuôn mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Rồi trong đầu cô lại xuất hiện khuôn mặt người phụ nữ đó, bà ta đang mỉm cười hài lòng. Đôi môi bà ta nhấp nháy gì đó rồi biến mất.

Sau đó Rin chìm vào trạng thái hôn mê sau.

Khi làn khói biến mất cũng là lúc Len nhìn thấy Rin. Khi nhìn thấy Rin nằm bệch dưới đất, tim Len nhói lên. Cậu rất đau khi nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Rin.

Len nhanh chóng chạy lại chỗ Rin, nâng đầu Rin lên.

_Rin, Rin tỉnh dậy nào. Mình tới rồi. Rin, cậu tỉnh dậy đi.

Nói rồi Len ôm hẳn cả người Rin. Đôi mắt Len căm thù lướt đi tìm kẻ đã gây ra tội tày trời này. Khi vừa nhìn thấy thì người Len liền toả ra những ngọn lửa bay thẳng về phía Black và White.

Khá nhanh và bất ngờ nên cả hai đã hứng trọn đòn đó của Len. Black và White cố gắng gượng dậy,

“Không ngờ lại mạnh đến vậy!”

Hai tên này cũng chẳng vừa, tính tung chiêu thì hẳn nghe được tiếng nói của ông chủ trong đầu, đó là thiết bị truyền âm đặc biệt của bọn chúng

“Rút thôi. Hai người đánh không lại đâu.”

Tên Black tính không nghe nhưng đã bị White lôi đi. Bọn chúng chạy vào trong căn phòng bí mật. Kaito, Gakupo và Saka-sensei đuổi theo nhưng khi đến căn phòng kia thì bị mất dấu.

Còn mấy người kia chạy lại chỗ Rin. Len nhìn Rin bằng cặp mắt đau lòng. Cậu bé Rin lên chạy nhanh ra chiếc xe để ở ngoài. Cho Rin ngồi ghế trước, để Rin dựa vào vai mình rồi Len phóng đi.

Len đưa Rin vào bệnh viện gần nhất để điều trị. Rồi sau đó Rin được chuyển tới bệnh viện lớn nhất Vocaloid vì ở đó có nhiều máy móc tiên tiến và dàn bác sĩ giỏi.

.....

Hai tuần sau, Rin đã khoẻ hẳn. Nhờ sự chăm sóc tận tình của mọi người, nhất là Len, cậu hầu như không rời khỏi Rin.

Sau chuyện đó, Rin trở lại bình thường vì cô không muốn mọi người lo lắng cho mình nữa. Và Rin cũng đã biết tiếng nói lúc ấy của ai. Cô đã mỉm cười khi nhớ lại tiếng nói ấy. Nhưng cô lại không biết vì sao tiếng nói ấy lại xuất hiện trong đầu cô nữa. Chỉ là nó làm cô cảm thấy ấm lòng. Chỉ như vậy thôi là đủ rồi.

Và đương nhiên tiếng nói lúc ấy là của Len rồi.

Tình cảm của mọi người nhờ đó mà khấn khít hơn nhiều. Ai cũng vui vẻ, hoà đồng, thân thiện. Len và Rin cũng thân hơn trước.

Tại sân trường Vocaloid,

_Vậy là cậu về nhà sao Rin? – IA buồn bã

Rin khoác vai IA, vui vẻ nói

_Ừm. Khi nào nhập học chúng ta sẽ gặp lại mà. Sẽ nhanh thôi mà.

_Nhưng mình sẽ buồn đến chết thôi. Cậu đi rồi nhớ về sớm nhé. – IA nhăn mặt, rồi nheo mắt nhìn Rin

_Ấy...y...da...biết...biết rồi mà. – Rin nhăn mặt đẩy tay IA ra, rồi xoa cái mũi thân yêu của mình

Rin khoác vai, kéo đầu IA xuống xoa đầu, vui vẻ nói

_Thôi, mình đi nha! Ở trường vui về đó.

_Xi. Ở trường mà vui gì. – IA đẩy Rin ra

_Ừm. Mau về đó. – IA nói tiếp

_Biết rồi. Hẹn gặp lại. – Rin nói

_Ừm, hẹn gặp lại. – IA nói xong thì quay đi

Rồi đột nhiên Rin nhìn về phía phòng học của mình, bắt gặp hình ảnh một người con trai đang đứng nhìn cô. Thật ra Rin đã biết trước điều này.

Rin vẫy tay chào Len, khuôn mặt nở nụ cười rất tươi. Thấy vậy, Len vẫy tay lại. Rồi Rin chỉ tay về phía trước ý nói là cô phải đi rồi. Len hiểu nên đã gật đầu và vẫy chào cô. Rin cười tươi rồi đi ra ngoài.

Rin, Kaito, Luka, Miku, Gakupo thì đi về nhà thăm gia đình. Còn Len, IA thì ở lại trường. Hai người bọn họ đều có lý do riêng nên mới không về nhà.

New York,

Cái nắng sớm chiều vào căn phòng làm việc của một người phụ nữ xinh đẹp. Những ngón tay thon dài liên tục nhảy trên những phím khác nhau. Tạo ra một âm thanh vui tai.

Được một lúc, người phụ nữ dừng lại. Nhấc ly rượu kê bên lên, lắc qua lắc lại. Khuôn mặt trầm ngâm, rồi người phụ nữ xoay ghế hướng về phía cửa sổ. Những cái nắng sớm chiều vào mặt người đó, làm cho người phụ nữ trở nên xinh đẹp hơn, nhưng cũng thật sắc xảo.

Uống một chút rượu, nhìn người phụ nữ về một nơi xa xăm,

“Họ chỉ có thể đứng đằng sau và âm thầm bảo vệ.”

.....

Thế là nửa năm học tại trường Vocaloid đã kết thúc với rất nhiều niềm vui và nỗi buồn. Điều gì sẽ còn chờ đón Rin và Len cùng những người bạn của mình? Mời các bạn tiếp tục theo dõi.

.....

Chào các bạn! Mình đã trở lại rồi đây. Để đền bù cho các bạn thì chap này thật sự rất là dài luôn á. Mong các bạn thông cảm nha. Mình thi xong rồi, kết quả không được khả quan cho lắm.

Mình thật sự rất buồn về điều này. Vì vậy mà mình sẽ không thể ra chap theo định kì được và điều đó sẽ tùy thuộc vào các bạn. Nếu có nhiều bạn ủng hộ mình (cmt và vote) thì chap sẽ ra nhanh, còn nếu ít thì mình cũng không biết nữa. Thân!

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Vở Kịch Gia Đình Kagamine.

Chào các bạn! Mình thật sự đã rất cảm động khi đọc cmt của các bạn. Nó đã tiếp thêm sức cho mình. Cảm ơn các bạn vẫn quan tâm và ủng hộ mình.

Nhưng khi mình biết được kết quả thì....nó thật sự rất tệ. Vì vậy mà chap này ra lâu hơi dự kiến. Mong mọi người thông cảm.

Sẵn đây mình cũng nói cho các bạn lịch đăng truyện luôn, là 10 ngày một chap là định kì, còn nhanh hoặc chậm hơn là do tâm trạng của mình. Truyện ra lâu như vậy, các vẫn sẽ ủng hộ mình chứ?

Thôi, mình nói nhiều nói rồi. Bây giờ chúng ta vào chap thôi.

.....

_RÂM.

Cánh cửa phòng làm việc của ông Kagamine được mở tung. Ông ngược lên nhìn xem kẻ nào dám gây ra tội tày trời này thì thấy một dáng người thấp nhỏ, quen thuộc đứng trước cửa, tay chống nạnh

_KAGAMINE ĐẠI NHÂN, CON GÁI CỦA NGÀI ĐÃ VỀ!

Rin nói to thật rồi chạy vào ôm cổ ba mình. Ông Kagamine vui mừng, xoa đầu Rin. Ông đẩy Rin ra vờ nhăn mặt,

_Đưa con gái hư này, thật chẳng có phép tắc gì hết.

Nghe vậy, Rin phồng má, chu mỏ cãi lại,

_Ba này, thật chẳng thương con gái gì hết. Tại con nhớ ba quá nên mới làm vậy chứ bộ!

Ông Kagamine cốc đầu Rin một cái nhẹ,

_Con đó, chỉ giỏi nịnh. – ông lại mắng yêu

Rin giả bộ nhăn mặt, lấy tay xoa đầu

_Ba...đau quá.

_Haha, rồi, rồi. Không giỡn nữa. Đi xuống nhà ăn cơm nào.

Nói rồi ông Kagamine kéo Rin xuống ăn cơm. Rin nắm tay ba mình hơn hờ đi trước. Lâu rồi cô mới được ăn cơm chung với ba, cô rất vui.

Ông Kagamine đi phía sau nhìn Rin cười buồn, ông lắc đầu tự hỏi

“Sẽ còn được bao nhiêu lần như vậy nữa?”

.....

Trong một căn phòng tối, có một bình chứa đặt phía cuối phòng. Bình chứa có một dung dịch màu xanh lá và có một con người đang nằm phía trong. Người này có mái tóc vàng rất dài, đang thở oxi. Người này sống nhờ chất dinh dưỡng của người khác. Hay nói đúng hơn là hút chất dinh dưỡng từ họ. Bàn tay tay khẽ nhút nhích một chút nhưng rồi lại bất động.

Cánh cửa mở ra, một người đàn ông trung niên bước vào. Ông ta đi gần lại cái bình chứa ấy. Đứng trước người con gái đang nằm trong bình chứa thì ông lại thở dài, đôi mắt đượm buồn.

Bàn tay ông khẽ chạm lên bình chứa, đôi mắt ngược nhìn khuôn mặt trắng hồng đó. Ông lại lắc đầu và thở dài,

“Đến khi nào thì.....mới tỉnh lại?”

Rồi ông ta bước ra khỏi phòng, lòng nặng trĩu. Ông ta vừa bước ra khỏi phòng thì người con gái ấy mở mắt. Đôi mắt vô hồn nhìn cánh cửa. Được một lúc thì nhắm lại.

.....

Phòng Len,

Len đang nằm trên giường, cậu gác tay lên trán suy nghĩ những chuyện đã qua. Cậu nghĩ về Rin trước. Cậu nhớ lại toàn bộ những kỉ ức về Rin, từ năm mười tuổi đến giờ.

Hình ảnh Rin hiện lên trong đầu Len một cách mộc mạc và thân thương. Nhớ nhất là nụ cười của Rin. Nụ cười ấy là làm Len phải đỏ mặt, nụ cười ấy làm Len phải xuyên xao, nụ cười ấy làm Len phải nhớ mong từng đêm.

Dù cho Len và Rin có khuôn mặt tựa nhau thì cả hai đều có một nét riêng. Khuôn mặt Rin luôn dễ thương với cái băng đô đôi tai thỏ, rất hay cười. Còn Len thì mang một vẻ đẹp nam tính và huyền bí. Cậu rất ít cười, nói đúng hơn là không cười. Cậu chỉ cười khi nhìn thấy Rin, khi ở bên cạnh Rin mà thôi.

Len nhớ lại những lúc cậu chọc Rin, làm Rin đỏ mặt. Lúc đó nhìn Rin rất dễ thương. Khi nhớ lại, khoé môi cậu không tự chủ về thành nụ cười hiền.

Rồi Len đưa tay chạm vào sợi dây chuyền, cậu xoa nhẹ cái ổ khóa rồi nhớ đến cô bé Orenji-chan ngày nào, bây giờ đã trở thành Kagamine Rin – một thiếu nữ xinh đẹp đã cướp đi trái tim Len.

Nhưng rồi cậu đột nhiên cảm thấy cô đơn, vì thiếu nữ xinh đẹp ấy đã về nhà. Cảm giác cô đơn, trống rỗng làm cậu cảm thấy bức. Rồi cậu nhớ đến ngôi nhà của mình.

Cậu cũng có nhà mà. Vậy tại sao cậu lại không về? Cứ mỗi mùa hè thì cậu lại thu mình trong phòng. Không bước ra khỏi kí túc xá.

Bởi vì cậu cảm thấy lạnh. Cậu lạnh ở nơi trái tim. Trái tim cậu từ lâu đã hoá đá vì những lời cay độc đó. Mỗi lần nhớ đến ngôi nhà ấy cậu cảm thấy nổi da gà, rợn tóc gáy, những lời nói, nụ cười đều hiện lên một cách rõ ràng, nhưng sao nó giả tạo đến vậy.

*Quá khứ của Len trước khi gặp Rin lần đầu,

Tại ngôi biệt thự cách xa thành phố,

Ngôi biệt thự quả thật rất rộng lớn. Chỉ mỗi cái sân thôi cũng dài mấy chục mét, xung quanh đều trồng cây xanh, cảnh được tỉa gọn gàng, cỏ xanh tươi được cắt ngắn.

Bên trong nhà càng rộng lớn hơn, với đồ dùng hết sức tiện nghi. Người hầu thì có hơn chục người, mỗi người đều có việc riêng. Ngôi biệt thự lúc nào cũng sạch sẽ, thơm mát.

Nhưng không hiểu sao nó lại khá u ám. Nó không cũ. Chỉ là khi nhìn vào khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng, cảm giác cô đơn như hiện ra trước mắt rõ ràng đến mức như có thể chạm vào.

Ngôi biệt thự ừ thì nhiều người thật đó. Nhưng mấy ai nói chuyện với ai. Mỗi người một việc, mỗi người một chỗ. Họ làm việc như một cỗ máy, lúc nào họ cũng tất bật chạy khắp ngôi biệt thự, lau chùi này, quét chỗ kia.

Ngoài phòng khách có hai người phụ nữ trẻ đẹp bước vào. Hai người họ cười nói vui vẻ bước ngang qua một người phụ nữ trung niên đang gập người 90 độ.

_Mang trà lên đây, di Tamao. – người phụ nữ tóc vàng hiền dịu nói

_Vâng, thưa phu nhân. – di Tamao gật đầu

Sau đó, di Tamao liền rời đi, còn hai người kia thì vào ghế ngồi. Họ vừa ngồi xuống thì cũng là lúc di Tamao mang trà lên.

_Wao, bộ tách này vừa bán đấu giá phải không? – phu nhân Chitoge nói

Phu nhân Chitoge – người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc dài óng ả màu đen và làn da trắng. Rất mê tiền, luôn muốn công ty chồng đứng nhất Vocaloid.

_Chị cũng biết bộ tách này à? Gia đình tôi vừa mua nó với giá 100 triệu Yen đấy. – phu nhân Kagamine nói với giọng tự hào

Phu nhân Kagamine – mẹ của Kagamine Len. Là một người sắc sảo, mê quyền lực. Nhưng khi đứng trước mọi người bà đều ngụy trang.

_100 TRIỆU YEN? – phu nhân Chitoge tròn mắt nói lớn

Làm phu nhân Kagamine hết sức ngạc nhiên. Nhìn bà ta bằng cặp mắt khinh thường, nhưng cái nhìn đó chỉ thoáng qua nên phu nhân Chitoge không thấy. Biết mình có hơi quá nên bà Chitoge liền đổi chủ đề

_À, sao nãy giờ tôi không thấy cậu Kagamine nhỉ? – phu nhân Chitoge cười cười

_À, Len đang chơi ở trên phòng. Để tôi nói đi Tamao kêu nó xuống. – phu nhân Kagamine

_Ừm, lâu rồi tôi chưa gặp cậu Kagamine. – nói xong, bà Chitoge cầm tách trà lên uống

Còn phu nhân Kagamine thì gật đầu rồi đi xuống bếp nói với đi Tamao. Vừa mới quay lưng lại với phu nhân Chitoge thì bà Kagamine liền nở nụ cười khinh bỉ, nói

_Đồ rẻ tiền. – bà Kagamine nói rất nhỏ đủ để mình bà nghe

Rồi mới đi xuống bếp. Nói nhỏ vào tai đi Tamao rồi đi lên phòng khách. Thật ra phu nhân Kagamine cũng chẳng muốn nói chuyện với phu nhân Chitoge đâu, tại vì công ty hai bên sắp có vụ làm ăn lớn nên hai người họ mới nói chuyện với nhau, nhằm thắt chặt tình cảm hai bên gia đình. Còn bà Tamao liền chạy lên lầu kêu Kagamine Len xuống.

Trên lầu, trước cửa phòng Kagamine Len

_Cậu Kagamine ơi, phu nhân kêu cậu xuống kia. Hôm nay, phu nhân Chitoge tới nhà chơi. – bà Tamao đứng trước cửa nói vọng vào

_Con xuống liền. – tiếng nói của một đứa nhóc chừng 10 tuổi vang lên

_Vâng. Vậy tôi xin phép. – nói rồi, bà Tamao bước đi

Trong phòng Kagamine Len,

Khuôn mặt Kagamine Len buồn bã đi vào nhà vệ sinh. Cậu đứng trước gương, sắp nước vào mặt. Để nước trên mặt chảy xuống bồn, cậu ngước lên nhìn khuôn mặt mình phản chiếu trong gương.

Đây mới chính là khuôn mặt của cậu bé 10 tuổi tên Kagamine Len. Khuôn mặt luôn phản chiếu một nỗi buồn sâu sắc không diễn tả được. Cảm giác cô đơn luôn xâm chiếm lấy cậu. Không ai giải thoát cho cậu. Không ai, không một ai cả.

Rồi cậu lại rửa mặt. Lấy khăn lau đi những giọt nước còn vương trên mặt. Để cái khăn qua một bên. Cậu nở nụ cười thật tươi, và tự nói với chính bản thân mình

_Vỡ kịch gia đình Kagamine lại bắt đầu.

Một cậu nhóc chỉ mới 10 tuổi thôi nhưng Kagamine Len đã biết tất cả. Cách đối xử của mẹ mình, cách chăm sóc của ba mình, những lời quan tâm, lo lắng, tất cả...tất cả mọi thứ đều là giả tạo. Bởi vì cậu biết, cậu là kết quả của một cuộc hôn nhân ép, không hạnh phúc.

Lúc đó công ty của hai bên gia đình xảy ra sự cố. Vì muốn gài dựng lại công ty nên ông ngoại và ông nội của Kagamine Len đã đứng ra tổ chức đám cưới cho con của mình, là ông bà Kagamine bây giờ. Bởi vì họ phải thắt chặt tình cảm hai bên thì mới có thể gài dựng công ty. Sau đó thì công ty của hai người họ làm ăn phát đạt và quyết định sát nhập hai công ty lại làm một.

Nên cả ba lẫn mẹ đều ghét nhau, và tệ hơn là họ luôn căm cậu. Đứa con được tạo ra bởi cuộc hôn nhân vô nghĩa này. Cậu đã biết mọi thứ, trong một lần vô tình đi ngang qua phòng ba mẹ mình.

Và rồi Kagamine Len đi xuống phòng với nụ cười thật tươi.

.....

Phòng khách,

_Con chào mẹ. – Len nói xong liền hôn bà Kagamine một cái

_Ừm, con ngoan. – bà Kagamine cũng tươi cười

Rồi quay sang nhìn phu nhân Chitoge,

_Len, đây là phu nhân Chitoge. Gia đình ta sắp kết hợp làm ăn với gia đình phu nhân ấy. – bà Kagamine đưa tay về phía bà Chitoge

_Con chào cô. – Kagamine Len lễ phép nói

_Ừm, chào con. Ấy chà, cậu Kagamine đã lớn thế này rồi cơ à?! Lần trước gặp chỉ mới hai tuổi thôi. – phu nhân Chitoge niềm nở nói

Kagamine Len gật đầu, cười tươi

_Dạ.

Phu nhân Kagamine tính nói tiếp thì nghe đám người hầu đồng loạt nói

_MỪNG CHỦ TỊCH ĐÃ VỀ!

Ông Kagamine Kento không trả lời rồi bước vào một cách uy quyền. Khuôn mặt ông nhăn lại vì công ty quá nhiều việc, nhưng khi thấy có người lạ trong nhà mình thì khuôn mặt liền giãn ra, và cười nhẹ.

Ông giả bộ như không thấy bà Chitoge rồi chạy tới bế Kagamine Len lên. Hôn vào má cậu mấy cái rồi quay sang hôn vào má bà Kagamine. Hai người cười tươi. Nói dăm ba câu.

_Trời ơi, quả thật người ta đồn rằng gia đình Kagamine là gia đình phúc nhất quả đất quả thật không sai! – bà Chitoge nói trong ngạc nhiên

Nghe vậy, ông Kagamine giả bộ quay lại nói

_Ồ, phu nhân Chitoge cũng ở đây à.

_Tôi tới lâu rồi. Tại ngài chỉ lo cho vợ và con mình thôi, nên đâu thấy tôi. Gia đình ngài thật hạnh phúc đó. Con ngoan, vợ hiền, chồng tài giỏi. Quả thật không gia đình nào bằng gia đình này. – bà Chitoge hết lời khen ngợi

Làm cả hai ông bà Kagamine đều bật cười lớn. Còn Kagamine Len thì chẳng có biểu hiện gì.

_Phu nhân quá khen rồi. Mời phu nhân ở lại dùng cơm với gia đình tôi. – bà Kagamine nói

_Ấy, tôi đâu dám làm kì đà cản mũi chứ. Thôi, tôi phải về có chút việc. – bà Chitoge xua tay

_Tôi mời thật lòng mà. Phu nhân cứ ở lại dùng cơm với gia đình tôi, dù sao hai nhà cũng sắp hợp tác với nhau rồi, ở lại dùng cơm là chuyện bình thường thôi. – bà Kagamine vỗ nhẹ vai bà Chitoge

_Tôi xin cảm ơn lòng tốt của phu nhân. Nhưng mà tôi có công việc thật, tôi phải về gấp. Hôm nào rảnh tôi sẽ ở lại. – bà Chitoge cười

_Vậy à. Vậy tôi tiễn phu nhân. – bà Kagamine nói rồi hướng tay ra phía cửa

Bà Chito gật đầu, rồi quay sang ông Kagamine,

_Ngài Kagamine, tôi xin phép. – bà Chitoge cười tươi rồi cúi đầu

_Vâng, chào phu nhân. – ông Kagamine lịch sự đáp lại

_Con chào cô. – Kagamine Len lễ phép

_Ừm, cô đi. – nói xong bà Chitoge theo bà Kagamine ra về

Bà Chitoge vừa bước ra khỏi cửa thì khuôn mặt của ông bà Kagamine liền thay đổi. Ông Kagamine liền bỏ Kagamine Len, rồi phúi tay như mới cầm một vật gì đó dơ bẩn.

Khi nhìn thấy hành động đó, thật sự là Kagamine Len rất tủi thân và muốn khóc. Tại sao ba mẹ ruột lại đối xử với con như vậy? Cậu luôn tự hỏi là tại sao. Khuôn mặt buồn bã nhìn ba mình. Nhưng ba cậu không thèm nhìn cậu dù chỉ một cái liếc qua.

Bởi vì ông bà Kagamine đã biết Kagamine Len biết chuyện họ che giấu mấy năm nay, nên họ không cần phải giấu nữa. Cứ đối xử đúng như cách mà họ mong muốn, bởi vì cũng quá mệt để diễn vở kịch ba mẹ tốt rồi.

_Di Tamao, mang đồ ăn lên phòng làm việc cho tôi. – ông Kagamine nói rồi đi thẳng lên phòng làm việc

_Di Tamao, tôi có hẹn với mấy bà bạn đi shopping, đi không cần nấu phần của tôi. – nói rồi bà Kagamine xách túi lên và đi ra ngoài

_Vâng, chủ tịch, phu nhân. – bà Tamao cúi đầu

Kagamine Len nhìn theo bóng lưng ba mình rồi nhìn sang mẹ. Cậu đang đứng ở giữa. Chỉ có mấy bước chân thôi là cậu có thể chạy đến ôm ba mẹ mình, nhưng sao nó xa quá. Chỉ mấy bước chân tựa như cả một thế giới vậy.

Ngay cả đứng gần ba mẹ mình cậu cũng không dám vì nơi đó, sâu trong tim ông bà Kagamine không có hình bóng của Kagamine Len.

Bởi vì trước khi lấy ông Kagamine thì bà Kagamine đã có một mối tình đẹp. Hai người họ rất yêu nhau. Và ông Kagamine cũng vậy. Vì nghe theo lời ba mẹ nên cả hai phải chia tay người yêu của mình để tiến đến với nhau.

Sau khi biết tin thì người yêu bà Kagamine đã tự sát, bà Kagamine rất đau lòng, nên bà đã hận, bà hận ông Kagamine rất nhiều. Nếu ông Kagamine không có mặt trên cõi đời này thì bà đã được hạnh phúc bên người mình yêu.

Còn người yêu ông Kagamine sau khi biết tin thì rất đau buồn. Nhưng sau một thời cũng vượt qua được. Rồi bà ta đi lấy Satoki – đối thủ làm ăn với gia đình Kagamine. Khi biết tin thì ông Kagamine càng hận ba mình hơn, nhưng hơn hết là ông rất hận bà Kagamine.

Vì cần có người nối dõi nên Kagamine Len mới ra đời. Cậu ra đời trong lòng ghen ghét, hận thù của ba mẹ mình. Cậu là một đứa trẻ, cậu vô tội nhưng tại sao cậu lại gánh một số phận bi thảm đến vậy.

Nhưng khi đứng trước mặt người khác thì họ lại tỏ ra một gia đình vui vẻ, hạnh phúc. Tất cả chỉ để che mắt người đời. Bởi vì họ có một công ty lớn nên không thể để tai tiếng vì chuyện gia đình được. Nên vở kịch gia đình Kagamine được dựng nên.

Cậu bỏ lên lầu với khuôn mặt buồn bã, vì cậu biết cho dù cậu có nói thế nào thì cũng chẳng thay đổi được gì.

Bà Tamao nhìn theo bóng lưng cậu, nhìn cậu thật cô đơn và buồn bã. Bà là người nắm rõ mọi chuyện trong gia đình này. Vì vậy bà cố gắng quan tâm Kagamine Len nhiều hơn, như là thường xuyên nói chuyện với cậu, chơi đùa với cậu, bà biết cậu muốn ăn gì, cần gì.

Nhưng, làm sao đủ? Bà Tamao chỉ là một người hầu thì làm sao có thể cho cậu tình yêu thương của một người cha, người mẹ được.

Và rồi ông bà Kagamine chờ Kagamine Len đi chơi. Chuyến đi chơi đó thật ra là bàn công việc làm ăn với một người bạn, nhưng người bạn đó lại kêu ông Kagamine chờ vợ và con theo cho ông ấy gặp mặt, nên ông mới bắt tất cả chờ họ theo.

Trong chuyến đi chơi đó, cậu đã gặp được Kagamine Rin – người có khuôn mặt y chang cậu, và cũng là người đã thay đổi cuộc đời cậu.

Từ lúc Kagamine Rin xuất hiện trong cuộc đời cậu, cậu đã biết thế nào là yêu thương, quan tâm thực sự. Tình cảm mà Kagamine Rin dành cho cậu là tình cảm trong sáng của một đứa nhóc 10 tuổi, không vụ lợi, toan tính.

Cậu đã cảm nhận được ngay từ lần đầu tiên nói chuyện với Kagamine Rin. Và rồi cậu rất quý Kagamine Rin.

Sau chuyến đi đó thì cậu luôn nhớ đến Kagamine Rin và cậu quyết tâm là phải tìm được cô bé đó.

Vào năm cậu học lớp 10 thì cậu quyết định sang kí túc xá ở. Khi cậu nói với ba mẹ mình thì họ chỉ đáp lại cậu một từ “ừ”. Khi nghe được từ đó cậu cũng khá sốc nhưng thôi, cậu quá hiểu tính họ, họ sẽ không giữ cậu lại.

Và kể từ lúc đó cậu đã không về nhà lần nào. Ngay cả một cuộc điện thoại họ cũng chưa từng gọi cho Kagamine Len lần nào. Và cậu cũng vậy, cũng không gọi về nhà. Cậu chỉ được gặp lại mẹ mình khi họp phụ huynh.

Và vết thương đó chưa bao giờ lành. Nó vẫn ở đó, nó sẽ khiến cậu đau khi nhớ về gia đình mình. Cậu cũng biết rằng kể bên vết thương đó là một nụ hoa đang dần hé nở. Nụ hoa đó vì Kagamine Rin mà nở.

Kết thúc quá khứ của Kagamine Len*

Hiện Len đang nằm trên giường, tay gác lên trán suy nghĩ. Cậu cảm thấy ngột ngạt khi nhớ về gia đình mình nên đã quyết định đi tới khu vườn trong kí túc xá.

Khi ở đây cậu cảm thấy rất yên bình. Tâm hồn nhẹ nhàng, không phải suy nghĩ đến những chuyện phiền phức kia. Cậu ngồi xuống cây anh đào, rồi có những cơn gió thổi nhẹ thật dễ chịu.

.....

Tháng 8/2017, New York

Những ánh nắng sớm chiếu vào căn phòng, nơi cậu thanh niên có mái tóc hồng đang ngồi làm việc.

Những ngón tay dài liên tục hoạt động trên các phím chữ. Được một lúc, cậu ngả người ra phía sau ghế rồi nâng ly cà phê lên uống. Vừa uống xong thì cậu thấy có người mở cửa đi vào.

Người đi vào chính là mẹ cậu. Bà đi vào với khuôn mặt nghiêm nghị, ngồi xuống ghế đối diện với con mình, bà nói

_ Chuẩn bị đồ đi, mình sẽ về Nhật.

_ Thật à? – giọng nói cậu vang lên đầy phấn khởi

_Ừ. – bà gật đầu

_ Khi nào à? – cậu nhìn bà

Bà đứng lên và bước đi, làm cậu khó hiểu nhìn theo mẹ mình. Khi tay bà chạm vào thành cửa thì

_ Tuần sau.

Nói rồi bà liền ra đi khỏi. Cậu ở trong phòng vui mừng khôn xiết. Gập laptop lại, cậu nhìn ra cửa sổ. Để những tia nắng chiếu vào mặt, rồi cậu nở nụ cười hạnh phúc.

“Anh sắp được gặp em rồi, Rin!”

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Học Sinh Mới!

Sân trường Học viện Vocaloid,

Hầu như tất cả học sinh ở đây đều bu quanh tại bảng thông báo. Họ nhìn xem họ học lớp nào và ai là giáo viên chủ nhiệm.

Mặt ai cũng vui vẻ và háo hức. Nói chuyện rôm rả vì lâu rồi họ mới được gặp nhau. Còn về IA thì đang đứng trước cổng, cô nhìn phía trước để tìm một hình dáng quen thuộc. Nhưng sao lâu quá mà Rin vẫn chưa tới.

“Chắc lại ngủ quên rồi đây! Haiz!”

IA lắc đầu, ngán ngẩm khi nghĩ đến cô bạn thân yêu của mình. Bởi vì Rin chưa bao giờ đi học đúng giờ. Đợi thêm một chút thì IA thấy Rin từ đằng xa và đang chạy nhanh về phía mình.

IA vui vẻ vẫy tay chào Rin. Rin cười tươi chạy lại chỗ IA rồi đập nhẹ vai nói

_ Hihi, chờ mình lâu không?

IA vờ nhăn mặt, phồng má lên nói

_ Sắp hoá đá rồi nè!

Rin cười cười, gãi đầu,

_ Hihi, xin lỗi. Tại mình ngủ quên.

_ Cậu thì có lúc nào đúng giờ đâu. – IA giờ giọng khinh thường

Vừa nghe xong, Rin ngại đến đỏ mặt luôn. Mặt cúi xuống không dám nhìn IA vì hổ thẹn. Thấy vậy, IA cười phì,

_ Giỡn thôi. Tụi mình vào coi danh sách lớp đi.

Nói rồi IA nắm lấy tay Rin kéo vào sân trường. Lúc này thì Rin mới hết đỏ mặt. Rồi cả hai vui vẻ vào coi danh sách lớp.

Đứng coi một lúc thì,

_ A, tụi mình học chung đó. – IA reo lên, mặt hớn hở

_ Thật không? Đâu? – Rin nhìn IA đầy ngạc nhiên

_ Đây này. – IA vừa nói vừa chỉ tay vào danh sách lớp 12A5

Đưa mắt lên danh sách thì Rin nhìn thấy tên mình và IA nằm trên đó. Rin vui mừng nắm lấy tay IA nhảy tung tung.

_A, haha, vậy là tụi mình học chung rồi.

Hai cả đều rất vui. Đang vui về thì đột nhiên Rin nghĩ đến Len. Cô tò mò muốn biết Len học lớp nào. Nghĩ là làm liền, Rin buông tay IA ra và nhìn lên bảng thông báo lại. Làm IA ngơ ngác không hiểu gì. Mặt IA ngơ ngác nhìn Rin.

Nhưng rồi nhanh chóng hiểu ra. IA cười thầm, mặt có chút đều. Rồi cô cũng tò mò muốn biết xem Kaito học lớp nào nên đã nhìn lên.

Vừa nhìn thấy tên “Kagamine Len” trong danh sách 12A5 thì Rin liền cười thật tươi. Không hiểu sao, cô rất vui khi được học chung lớp với Len, nhưng Rin cũng rất thắc mắc một điều là

“Không phải S.C của Len là lửa sao?”

12A5 là lớp nằm trong danh sách S.C nước. Rin thuộc S.C Invi nên có thể học lớp nào cũng được.

Đang đứng thắc mắc suy nghĩ thì đám đông hô to

_Á, TOP 5 KÌA.

_ĐÚNG RỒI. LÀ HỌ ĐÓ.

_TRỜI ƠI, KAGAMINE LEN CỦA EM.

Bất kể trai hay gái nhìn tẩn ra để tránh đường cho Top 5 đi, và hướng mà họ đi đến cũng là bảng thông báo đó.

Nghe vậy, Rin liền quay lại. Người đầu tiên mà cô nhìn thấy chính là Kagamine Len. Và tự nhiên khi vừa nhìn thấy Len thì Rin liền nở nụ cười tươi. Len thì không để ý mấy nên cậu đã đánh mất cơ hội được thấy nụ cười ấy.

Bảng thông báo nằm bên phải cánh cổng, còn Top 5 đi từ bên trái đi qua. Tức là để đến được bảng thông báo thì Top 5 phải đi ngang qua cánh cổng trường.

Rin thì cứ mãi nhìn Len mà suy nghĩ vu vơ. Bởi vì cô không biết là có nên chạy lại hỏi chuyện hay là không. Dù sao thì cũng mấy tháng rồi không gặp, không biết Len có quên Rin không nhỉ?

Rin cứ quay qua quay lại suy nghĩ. Mặt thì cứ ngu ngơ. Thấy vậy, IA lại phì cười. IA tính đập vào vai Rin thì có một chiếc siêu xe đứng đậu trước cửa trường.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên vì chiếc đó rất đặc, chỉ sản xuất hai chiếc trên toàn thế giới. Chiếc siêu xe có nhiều màu, và được cất điệu ở mỗi cửa xe.

Một người đàn ông trung bước xuống, chạy nhanh ra phía sau rồi mở cửa một cách cung kính. Lúc ông ta chạy xuống thì Rin đã vô tình nhìn thấy

“Ế...không phải quản gia nhà mình sao?”

Mặt Rin lại ngơ ngác không biết chuyện gì đang diễn ra. Còn tất cả học sinh ở đây đều dán mắt vào chiếc xe kia, không biết nhân vật tầm cỡ nào sắp xuất hiện. Mặt ai cũng hiện một dấu chấm hỏi to đùng.

Cửa được mở ra, một cậu thanh niên đẹp trai, to cao bước xuống. Cậu vừa bước xuống thì liền toát lên vẻ lạnh lùng và cao ngạo. Cậu có mái tóc màu hồng nhưng không làm mất vẻ nam tính của cậu. Quần áo chỉnh chu. Cậu có nước da trắng và đôi mắt màu xanh rất đẹp. Mặt có chút không quan tâm ngược nhìn ngời trường và các học sinh.

Và cậu chính là Kagamine Yuuma.

(Để phù hợp với truyện, mình sẽ thay đổi tên của Yuuma một chút. Mong các bạn thông cảm.)

Tất cả học sinh ở đây như chết lặng vì vẻ đẹp cao ngạo đó. Nhất là các học sinh nữ, vừa nhìn thấy Yuuma là họ quên luôn việc Top 5 đang ở đây. Top 5 bị chìm hẳn bởi vẻ đẹp của Yuuma. Bởi vì đa phần họ đều thích cái mới, mà cái mới này lại quá đẹp nên cái cũ phải nhường chỗ thôi. Tất nhiên là có một số người cũng không quan tâm.

Vừa nhìn thấy Yuuma thì Rin như không tin vào mắt mình. Đôi mắt mở to, miệng há hốc. Sau đó, Rin lấy hơi và hét

_YUU-CHAN.

Vừa hét xong thì tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Rin, kể cả Len. Nhưng Rin không quan tâm, bởi vì lúc này chỉ nhìn thấy Yuuma mà thôi. Rồi cô chạy thật nhanh về phía Yuuma. Cô đâu biết rằng khi vừa nghe thấy tiếng hét đó thì liền có một người nhìn cô bằng cặp mắt buồn.

Nghe thấy thì Yuuma cũng quay lại, anh liền bắt gặp hình ảnh nhỏ nhắn quen thuộc đang chạy lại phía mình. Vừa nhìn thấy Rin thì Yuuma liền nở nụ cười

tươi. Phải, nụ cười đó gần như giết toàn bộ học sinh nữ ở đây.

Rin càng ngày càng gần Yuuma hơn, rồi anh dang tay ra và ôm Rin vào lòng. Miệng nở nụ cười hạnh phúc. Rin cũng vậy, cô đang rất vui vì lâu ngày mới được gặp lại anh Yuuma – anh hai của cô.

Lúc hai người ôm nhau cũng là lúc một người quay lưng bỏ đi. Mặt buồn bã và lòng nặng trĩu.

.....

Trong lớp 12A5,

Cả lớp đã vào chỗ và đang bàn tán xôn xao về học sinh mới cũng như mối quan hệ của anh và Rin. Rin thì không mấy quan tâm, bởi vì điều cô quan tâm bây giờ là

“Vào học rồi, mà sao Len vẫn chưa tới?”

Rin có chút lo lắng, rồi nhìn ra cửa lớp. Rồi đột nhiên cô giáo bước vào cùng với Yuuma, điều này làm Rin thêm ngạc nhiên. Cô mở to mắt nhìn anh mình, và ngẫm nghĩ là những việc xảy ra sáng nay.

Đầu tiên là IA, Kaito, Len và cô học chung lớp với nhau, dù cho S.C của Len là lừa. Rồi đến việc Yuuma về nước, và học chung lớp với cô. Và đến giờ này Len chưa vào lớp. Không phải quá trùng hợp hay sao?

Trong lúc Rin suy nghĩ thì Yuuma đã hoàn thành xong phần giới thiệu về bản thân mình. Anh đi xuống ngồi sau lưng Rin, cho dù chỗ bên cạnh còn trống nhưng anh không được phép ngồi vào chỗ đó. Bên kia là IA, dưới IA là Kaito.

_Như các em cũng biết là trường chúng ta sẽ tổ chức lễ khai giảng. Mỗi lớp sẽ phải diễn một vở kịch và hát một bài hát. Lễ khai giảng sẽ bắt đầu sau hai tuần nữa, nên trong thời gian đó các bạn rồi luyện tập với nhau. Nếu có gì thắc mắc thì hãy gặp cô. Bây giờ sẽ bầu ban cán bộ lớp, ai có ý kiến gì thì giờ tay. – cô giáo chủ nhiệm nói một cách to rõ

_Thưa cô, em bầu bạn Kurimo làm lớp trưởng ạ. Tại năm ngoái bạn làm rất tốt. – học sinh nữ ngồi đầu bàn đứng lên nói

....

Và sau đó thì ban cán sự lớp đã được chọn một cách kỹ lưỡng và công bằng. Ai nấy đều vui vẻ vì trong lớp họ có tới hai thành viên của Top 5 và một học sinh mới điển trai.

Hai tiết sinh hoạt nhanh chóng trôi qua, nhường chỗ cho giờ ra chơi. Tiếng chuông vừa dứt thì học sinh liền chạy ra khỏi lớp như đàn ong vỡ tổ.

Yuuma bị gọi lên phòng hiệu trưởng có việc. Kaito thì tụ lại với mấy người kia. IA và Rin đi xuống sân mua đồ ăn rồi đi ra đằng sau sân ngồi ăn. Đằng sau sân trường rất thoáng mát, không khí trong lành nhưng không ai dám vào đây vì đây là thánh địa của Top 5. Rin phải năn nỉ lắm IA mới chịu đi.

Đang đi thì IA bị giáo viên gọi lên hỏi một vài việc nên Rin đành phải đi đến chỗ đó một mình. Cô vừa đi vừa ăn kẹo, miệng cười tươi vì vị ngọt của cây kẹo cam.

Vừa đến nơi thì có một làn gió mát phả vào người Rin, cô nhắm mắt lại tận hưởng làn gió ấy. Rin khẽ cười nhẹ rồi mở mắt ra. Vừa mở mắt thì Rin liền nhìn thấy một người con trai tóc vàng đang nằm ngủ ngon lành trên ghế đá, dưới gốc cây.

Rin đi lại gần,

“Dám trốn học rồi chui ra đây ngủ ha!”

Mặt có chút tức giận. Cô tính đá mạnh vào người Len để kêu cậu dậy nhưng rồi Rin chợt nhớ ra,

“Sao cảnh này giống trong mấy cuốn truyện ngôn tình quá ta?!”

Rồi cô lại nhìn Len, xoa cằm nghĩ

“Nhân vật nữ sẽ bị mê mẩn bởi vẻ đẹp của người con trai ấy. Sau đó thì thích cậu ta.”

Tiếp tục nhìn Len,

“Quả thật thì nhìn Len như vậy cũng rất đẹp trai. Khi ngủ nhìn cũng rất baby.nhưng đây không phải là truyện ngôn tình, nên mình sẽ không bị Len hút hồn đâu.”

Mặt Rin rất cương quyết, rồi tiếp tục suy nghĩ. Đột nhiên cô nhớ lại những lần bị Len chơi xỏ, và cô thì chưa trả thù lần nào. Rin nhếch mép, nhìn Len đầy trăn trối, rồi lại lắc đầu buồn rầu.

Sau đó cô rút ra cây son màu đỏ, mà cô luôn mang theo bên mình. Rin cười đều nhìn Len, rồi cô đi tới gần và bắt đầu tô son cho Len.

Đầu tiên là cô đánh cho Len đôi mồm đỏ như miếng thịt bò, sau đó là đánh má hồng. Rồi tiếp theo là cả khuôn mặt, nhất là phần lông mày, Rin đánh đỏ lè.

“Quả nhiên câu ‘quân tử trả thù mười năm chưa muộn’ luôn luôn đúng, haha.”

Đứng lên nhìn lại khuôn mặt Len thì Rin liền ôm bụng cười haha. Không thể kìm nén được nên Rin bật cười lớn.

_HAHAHAHA.

Rin cười đến chảy cả nước mắt. Còn Len thì liền bị tiếng cười “nhẹ nhàng” của Rin đánh thức. Cậu nhắm mắt rồi từ từ mở mắt. Vừa mở mắt thì cậu liền nhìn thấy Rin ôm bụng cười tươi nằm dưới đất và còn lăn qua lăn lại.

Chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Len đưa tay vuốt mặt để tỉnh. Nhưng cậu lại không để ý là tay mình đang chuyển sang màu đỏ hồng.

_Nè, cậu tới đây làm gì? – giọng Len vang lên đầy sự bức tức

_Hahaha, thì tới đây để hóng mát chứ làm gì, haha. – Rin vừa cười vừa trả lời

_Vậy sao không hóng mát đi!? Ngồi cười như con khùng vậy! – Len nhếch mép

_Cậu nói ai khùng hả? – rồi Rin nhìn Len và tiếp tục cười

_Nói cậu đó. Cứ cười hoài. Có gì vui à? – Len lạnh lùng nói, vì cậu đã nhớ ra chuyện hồi nãy

Len nhớ lại khúc mà Rin và cậu bạn kia ôm nhau. Trông Rin lúc đó rất vui, có lẽ vì vậy mà Rin cười nãy giờ.

_Haha, đương nhiên có chuyện vui nên mình mới cười chứ! – Rin lại cười

Nghe xong càng khiến Len bức hơn, vì bây giờ trong đầu cậu toàn là hình ảnh Rin ôm người con trai khác,

_Sao không đi chơi với cậu ta đi!? Tới đây làm gì? – Len nói bằng giọng mỉa mai

_Cậu ta? Anh Yuu đó hả? – mặt Rin đơ ra

“Anh Yuu? Thân thiết quá nhỉ? Bằng tuổi mà, tại sao phải kêu anh?”

Len nhắm mắt, vì cậu có nhiều câu hỏi muốn hỏi Rin. Nhưng khi thấy mặt Rin cứ đơ ra thì cậu lắc đầu đứng lên, rồi bỏ đi.

Vừa thấy Len bỏ đi thì Rin liền ngăn lại, đứng trước mặt Len, cô ngược lên nói

_Yah, tại sao cậu lại bỏ đi? Mình chưa nói xong mà.

_Tránh ra. Mình không rảnh, đi mà chơi với ANH YUU gì đó của cậu đi. – Len nhấn mạnh và giọng đầy bức tức

Mặt Rin lại đơ ra vì cô không biết tại sao Len lại giận dữ như vậy. Và ngay cả Len cũng không hiểu lý do mình tức giận, chỉ là khi nghe đến cái tên Yuu thì cậu liền cảm thấy không vui.

Rin lúng túng,

_Sao cậu giận vậy? Xin lỗi, mình chỉ tính giỡn thôi. À ngờ cậu lại nổi giận.

Rin ngây thơ nói ra hết vì cô tưởng Len giận vì chuyện trét son lên mặt cậu. Cô đưa tay lên mặt Len và chùi cho cậu

_Nè, cậu làm gì vậy? – Len chụp tay Rin xuống

Cậu nắm tay Rin kéo xuống thì thấy bàn tay Rin có màu đỏ hồng. Cậu nhìn thẳng vào mặt Rin thì thấy cô đỏ mặt, mắt nhìn đi chỗ khác. Chưa kịp hiểu ra vấn đề thì đám Kaito đi tới, vừa nhìn thấy mặt Len thì cả đám liền ôm bụng cười khì thế

_Ahaha, ô hô, ahahaha, mặt cậu. ...ahaha. – Kaito cười chảy nước mắt

_K...Kaga...ahaha....có gương nè...ahaha – đến cả Luka cũng không nhịn được

Len nhìn Rin bằng cặp mắt nãy lửa, hất tay cô xuống một cách thô bạo rồi đi đến lấy cái gương trong tay Luka. Vừa được Len thả ra thì Rin liền nhẹ nhàng nhẹ nhàng bước đi, những bước chân nhỏ nhắn, cố gắng không tạo tiếng ồn vì sợ Len nghe thấy.

Còn Len thì vừa nhìn thấy khuôn mặt mình thì tay cậu run run, bởi vì nhìn mặt cậu bây giờ mà không ra ma, quỷ không ra quỷ. Người Len lại toát ra khí nóng,

_KA-GA-MI-NE RIN. – cậu gắng từng chữ

Vừa nghe thấy tên mình thì Rin liền quay lại. Cô liền quăng luôn cây son trong tay mình và bỏ chạy

_AAAAA....MA....CỨU TÔI VỚI....MA...KÌA – Rin vừa hét vừa chạy

Vì mặt Len lúc này còn ghê hơn lúc đầu nữa. Những vết son bắt đầu chảy xuống do sức nóng từ người cậu, mặt Len lại đặng đặng sát khí.

Nghe mình bị gọi là ma nên Len càng bức hơn, cậu quăng luôn cái gương trong tay mình bắt đầu rượt theo Rin. Cái gương vừa chạm đất thì vỡ ra làm hai,

“Trời ơi, cái gương của tui mới mua mà, đâu có lỗi gì đâu chứ!” – mặt Luka đầy tiếc nuối nhìn cái gương

Thấy vậy, Kaito liền vỗ vai an ủi Luka,

_Thôi đừng buồn, lát em lấy keo dán sắt dán lại cho chị.

Luka liếc xéo Kaito, mặt đầy sát khí. Thấy vậy, Kaito liền rút lui vì sợ ăn tát vô có.

Còn về Rin và Len thì hai người kia vẫn tiếp tục rượt nhau. Rin vừa chạy vừa xin lỗi tới tấp nhưng nó không có tác dụng với Len.

Chạy được một lúc, cô mệt quá nên đứng lại thở. Thấy vậy Len liền chạy nhanh tới chỗ Rin, sắp đến chỗ Rin thì

_KHOAN.....DỪNG LẠI. – Rin cố gắng dùng hơi thở cuối cùng để nói

Theo phản ứng thì Len dừng lại, cậu nhếch mép nhìn Rin. Mặt đầy kiêu ngạo, hai tay khoanh lại,

_Sao? Chịu thua rồi hả?

Rin vẫn tiếp tục thở dốc, và gật đầu. Cô ngồi bệch xuống đất, người đầy mồ hôi. Thấy vậy, Len cũng không nở rượt tiếp, nhưng rồi trong đầu cậu lại nảy ra một ý tưởng khá là điên rồ.

Cậu nhếch mép đi lại gần Rin. Rin thấy vậy càng toát mồ hôi hơn, cô lùi lại, lùi lại nhưng đã đụng tường. Cô nhắm mắt vì sợ Len sẽ đánh mình. Thấy vậy Len lại cười.

Len cúi sát vào lỗ tai Rin, hơi thở của Len phả đều đặn vào tai Rin, làm cô đỏ mặt. Len cười tươi, giọng ma mị, nhẹ nhàng

_Đề đền bù cho những gì cậu đã gây ra cho mình thì.....cậu phải làm người yêu của mình trong một tuần.

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Kagamine Len, Tôi Ghét Cậu!

Chap này ra hơn dự định, bởi vì mình đang rất vui. Phải, rất vui. Và mình sẽ nói cho các bạn biết là.....mình đậu rồi. Phải, mình đã đậu vào nguyện vọng một. Hìhì.

Không biết có ai vui giống mình không ta?

~~~~~

Ngày hôm sau,

Tất cả mọi người đều tập trung vào bảng thông báo của trường. Mặt ai cũng ngạc nhiên, người vui vẻ, người tức giận. Sau khi xem xong thì mọi người tản ra, và họ đi tìm nhân vật tâm cỡ đó.

~

Rin đang ngồi trong lớp học, mặt chán nản, cô nằm lì xuống bàn, mắt nhắm nghiền không màng đến thế sự. Hiện tại thì không có ai ở trong lớp hết, trừ Rin thôi. Mọi người vẫn đang ở dưới sân trường vì đang là giờ ra chơi.

Rin đang chán nản về vụ phải làm bạn gái Len trong một tuần. Thật sự thì bây giờ trong lòng cô vui buồn lẫn lộn. Chẳng vì sao lại vui, mà cũng không biết buồn vì chuyện gì.

Rin thở dài, ban đầu chỉ tính chọc Len chút thôi. Ai ngờ lại thành ra như vậy. Chỉ sợ là trong một tuần đó Len nổi hứng hành hạ thì sao? Chỉ cần nghĩ đến việc đó thôi là Rin đã toát mồ hôi.

Đang nằm yên tĩnh trên bàn thì,

_ RÂM.

Cánh cửa bị đẩy mạnh vào tường một cách không thương tiếc. Rin giật mình ngược lên nhìn thì thấy mặt IA rất hốt hoảng.

_ IA, bộ có chuyện gì sao? – Rin tò mò

_ Phải. Có chuyện lớn rồi, cậu mau xuống xem bảng thông báo đi. – IA bước nhanh tới chỗ Rin đang ngồi

Không để Rin trả lời, IA nắm lấy tay Rin một cách thô bạo rồi kéo đi. Lúc đầu, Rin tính giật ra vì cô có thể tự đi nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt căng thẳng của IA thì cô đành ngoan ngoãn bước theo.

Vì cô chưa thấy IA căng thẳng như vậy, chắc là xảy ra chuyện gì lớn lắm đây.

Vừa bước xuống sân trường thì mọi người đều tập trung vào Rin và IA. Nhất là Rin, họ sầm sì to nhỏ với nhau về việc gì đó. Rin cứ trung bộ mặt ngây thơ ra mà nhìn họ, sau đó lại nhìn IA.

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

Đứng trước bảng thông báo, IA quay sang nói với Rin

_ Cậu nhìn đi. – IA chỉ tay vào bảng

Rin gật đầu, rồi quay sang nhìn.

1 giây, Rin từ từ mở to mắt

2 giây, mắt Rin muốn rớt ra ngoài

3 giây, hàm của Rin xém rớt xuống chân

Và,

_ CÁI GÌ? – Rin hét lớn

Mọi người đều quanh lại nhìn Rin – nơi phát ra âm thanh “nhẹ nhàng”. Bọn họ lại sầm sì, to nhỏ với nhau. Và trên bảng thông báo đó có gì? Chẳng qua là có dòng chữ cùng một bức hình. Dòng chữ ghi,

“TỪ NAY, KAGAMINE RIN SẼ LÀ NGƯỜI YÊU CỦA KAGAMINE LEN. CẤM ĐỤNG VÀO!

Kí tên: Kagamine Len”

Kế bên là bức hình Rin hôn lên Len khi cậu đang ngủ. Nhìn mặt Rin rất hạnh phúc.

Bức hình thì đương nhiên là ghép rồi. Chẳng qua là được ghép rất chuẩn nên không ai có thể nhận ra đây là ảnh ghép. Ngay cả Rin cũng tự hỏi là tại sao lại có bức hình này. Nhưng cô có thể khẳng định rằng cô chưa bao giờ hôn Len.

Mặt Rin càng ngày càng đỏ, tất cả những gì trên bảng thông báo này đều là giả hết. Cô còn chưa đồng ý với Len về vụ người yêu, còn bức hình nữa chứ.

Rin tức giận vì Len đem cô ra làm cho cười cho thiên hạ. Bây giờ thì ai cũng đang to nhỏ về việc này. Cô tính đi tìm Len để nói rõ thì vừa quay lại đã thấy Kaito hùng hùng hổ hổ đi tới, tay còn cầm một tờ giấy nữa chứ.

Đứng đối diện với Rin, Kaito nói lớn

_ THÁNH CHỈ TỐI. Phụng thiên thừa nhận, hoàng đế chiếu viết: nay Kagamine Len ta sẽ nói cho nàng biết nội quy cần nhớ khi làm người yêu của ta. Thứ nhất: Luôn luôn ở bên cạnh ta. Thứ hai: Luôn luôn nghe lời ta nói. Thứ ba: Không được nói chuyện với người con trai khác trừ ta. Và đây là điều tối kỵ nhất, đó là không được cười với người con trai khác. KHÂM THỦ.

Giọng Kaito vang khắp sân trường, mọi người đều im lặng lắng nghe và chờ phản ứng của Rin. Kaito thì mặt vui vẻ hơn hờ vì được làm giống trong phim cổ trang.

Thấy Rin im lặng, Kaito liền nói,

_Nè, cậu mau cuối xuống nhận thánh chỉ đi. Vậy mới giống trong phim – Kaito vui vẻ vẫy vẫy tay mà đầu hay rằng mặt ai đó đang biến sắc.

Người duy nhất biết sự thay đổi của Rin là IA. IA toát hết mồ hôi rồi lặng lẽ tránh xa Rin một chút.

Mặt Rin càng ngày càng tối. Người toát ra khí nóng, giật lấy tờ giấy trong tay Kaito rồi bước đi thật nhanh. Cô sẽ xử Len tanh bành hoa lá luôn. Rin tự nhủ là vậy.

~~~~~

Rin hùng hổ đi ra phía sau sân vì cô biết nơi đó là cấm địa của Len. Quả nhiên, Len đang nằm ngủ ở đó. Thật ra nằm chờ ai đó tới.

Tuy nhắm mắt nhưng Len đã biết Rin tới. Cậu khẽ cười thầm. Còn Rin thì đang tức giận còn thấy cái bản mặt ngây thơ vô số tội của Len thì càng làm cô tức hơn.

Vò nát tờ giấy trong tay, Rin ném mạnh tờ giấy về phía Len. Len thì thừa biết chuyện này sẽ xảy ra, cậu nhếch mép, chụp lấy tờ giấy Rin ném.

Rin thì khá giật mình, cô cứ tưởng là Len ngủ rồi. Cô như chết chân nhìn Len.

Còn Len thì lại nhếch mép, bình tĩnh mở tờ giấy ra,

_Cậu đến nhanh thật đó. Cứ tưởng ra về cậu mới đến.

Chợt nhớ ra vấn đề mình tới đây, Rin tức giận nói

_Tại sao cậu lại làm vậy?

_Thích! – Len đứng lên đi về phía Rin

Len bước một bước thì Rin lùi một bước. Cô không biết vì sao cô lại sợ Len nữa, chỉ là trực giác mách bảo cô không nên đứng gần Len.

_Cậu...cậu đem tôi ra làm trò đùa thì vui lắm hả?

Rin tức giận đến nỗi đổi sang xưng “tôi – cậu” như lúc đầu gặp mặt. Len khẽ nhăn mặt khi nghe Rin xưng tôi, sau đó cậu lại nhếch mép rồi bước tiếp,

_Vậy lần trước là ai đã mang tôi ra làm trò đùa?

Thích thì chiều, Len cũng xưng “tôi” với Rin luôn. Rin cũng khá bất ngờ, rồi tự nhiên cô cảm thấy xa cách với Len. Sau đó, cô cảm thấy có lỗi, vì dù sao cô cũng làm Len mất mặt trước.

Nhưng lúc đó chỉ có vài người, còn bây giờ thì cả trường đều biết việc này. Suy đi nghĩ lại thì cô vẫn thấy Len quá đáng hơn. Cô ngênh mắt nói

_Nhưng dù sao việc làm của cậu cũng quá đáng hơn. Bây giờ mọi người đều si sầm to nhỏ việc chúng ta rồi.

_Vậy giờ cậu muốn sao? – Len bình tĩnh

_Muốn cậu thông báo với mọi người chuyện tình cảm chúng ta là không có thật và tấm hình đó là ảnh ghép. – Rin đã bị dồn vào bức tường

_Được thôi. – Len nhếch mép

_Thật sao?! – mắt Rin sáng rỡ

_Đương nhiên là thật. Nhưng cậu sẽ bị phạt theo cách khác đó. – Len giờ giọng nguy hiểm

_Cách khác? Là cách nào? – Rin ngây thơ

Len lại nhếch mép rồi ép Rin vào tường, cậu dùng tay chặn hai bên không cho Rin thoát. Len nhìn từ trên xuống dưới rồi dừng lại ngay ngực Rin, cậu giả bộ liếm môi.

Thấy vậy Rin toát hết mồ hôi, mặt đỏ bừng bừng, lấy tay che ngực, cô khẽ nuốt nước bọt.

_Muốn.....muốn gì? – Rin lắp bắp

_Sao? Sợ rồi hả? – Len cười đều

_Ai...ai...ai nói tôi sợ. – Rin quay đi chỗ khác

_ Vậy à!? Sao đồ mồ hôi nhiều thế? – Len vẫn không buông tha

_ Kệ tôi. Không phải là việc của cậu. Nói đi, cách khác là cách gì? Cậu sẽ làm gì tôi hả? – Rin cố gắng mạnh giọng

_ Tôi sẽ hành hạ cậu, sai cậu làm đủ việc. Nhất là chạy đó, buổi sáng cậu phải chạy bộ lên Tokyo để mua đồ ăn sáng cho tôi. Sau đó thì đi Kyoto để mua cà phê. Sao? Cậu làm được không? – Len mỉa mai

_ Cậu điên à? Nghĩ sao vừa Tokyo vừa Kyoto. Cậu nghĩ tôi có cánh chắc. Đừng có hòng, tôi sẽ không làm đâu. – Rin liền phản bác

_ Vậy thì làm người yêu tôi đi!? – Len thách thức

Vừa nghe xong thì đầu Rin bắt đầu hoạt động,

“Làm người yêu cậu ta, lỡ cậu ta kêu mình chết thì sao. Chắc không đâu ha? Nếu mình chết thì cậu ta sẽ ngồi tù, đâu ai ngu vậy. Nếu không thì vừa Tokyo vừa Kyoto thì làm sao mình chịu nổi. ...nhưng. . .không lẽ mình sẽ làm người yêu cậu ta trong vòng một tuần?!”

Len thấy Rin không trả lời thì liền biết cô đang suy nghĩ, cậu cười thầm vì biết cô sẽ đồng ý thôi. Bởi vì cậu biết Rin rất lười nên không đời nào có chuyện Rin chạy bộ.

“Giờ sao đây? Sao đây? Sao đây? Rin ơi là Rin. Không được, mày không thể như vậy, một tuần thôi mà. Sẽ nhanh qua thôi. Mày sẽ chịu được thôi.”

_ Nè, lâu quá đó. Cậu nghĩ xong chưa? – Len nói

_ Tôi đồng ý nhưng với một điều kiện. – Rin quả quyết

Len khẽ nhăn mặt khi nghe Rin nói điều kiện, nhưng liền đáp

_ Được thôi. Điều kiện gì?

_ Cậu không được bắt tôi chết đó. – Rin dè chừng

Vừa nghe xong thì,

_ Ahahahahaha. Cậu nghĩ nhiều quá rồi đó. Kêu cậu chết thì nói cậu làm người yêu tôi làm gì. – Len cười đến chảy nước mắt

Rin tức đỏ mặt. Hôm nay là ngày gì mà xui đến thế. Nhưng cô ráng nhịn, lỡ tên khùng này đổi ý thì cô đi đòi.

_ Thôi, tôi có việc rồi. Đi trước đây. – Len cố nhịn cười

Nói rồi Len mặt khinh khỉnh bước đi. Trong lòng cậu ngập tràn niềm vui. Hôm nay cậu đã Rin một vỏ đậu. Và nhất là khuôn mặt Rin khi tức giận thì rất dễ thương. Len rất thích biểu hiện đó của Rin.

Rin tức giận ngồi bệch xuống đất, hành hạ mấy ngọn cỏ gần đó. Rửa thậm,

“Tên LenLen chết tiệt, đáng ghét, chỉ biết chọc người khác.”

Đang ngồi bứt cỏ ngon lành thì đột nhiên Rin nhớ lại tất cả mọi chuyện. Cô đến đây để xử tội Len, kêu cậu phải dừng ngay việc này. Nhưng sau đó cô lại bị cậu dùng kế để thuyết phục.

Vừa nghĩ đến đây thôi thì Rin đã tức đến đỏ mặt, nắm chặt tay lại, Rin hét lớn

_ KAGAMINE LEN, TÔI GHÉT CẬU.

~

Có một người đứng sau bức tường, mặt tức tối. Hai tay nắm chặt lại, mắt nhìn theo hướng đi của Len hồi nãy. Phải, cậu tức lắm.

“Đừng hòng, tôi sẽ không để cậu toại nguyện đâu. Rin là của tôi.”

Sau đó, người ấy bước đi.

~~~~~

Trong một căn phòng lớn, có một cái bình chứa trong đó có dung dịch màu xanh và có một cô gái tóc vàng đang nằm trong đó, cô gái ấy vẫn thở thông qua ống thở.

Kế bên bình chứa kia thì có thêm hai bình chứa khác được đặt hai bên. Trong hai bình chứa đó là một nam, một nữ mặc đồ học sinh trường Vocaloid.

Hai bình chứa ấy có hai dây dẫn, dây dẫn được nối vào sau cổ hai người đó và thông trực tiếp qua bình chính giữa. Hai người đó đã mất đi ý thức. Có thể nói thần chết đang đứng trước mặt họ, chỉ còn một chút nữa thôi, thần chết sẽ mang họ đi.

Đôi diện bình chứa là một cái máy tính, những con chữ vẫn hiện đều trên cái máy ấy. Ngón tay của White đang gõ liên tục trên bàn phím, khuôn mặt hắn rất căng thẳng.

Được một lúc thì hắn thở dài, mặt buồn rầu quay sang nhìn người ngồi trên ghế,

_ Ông chủ, lại chết rồi. – White lắc đầu

Vừa nghe xong thì ông ta liền thở dài, rồi quay sang Black,

_ Đi bắt hai tên khác về đây.

Nghe xong, Black liền gật đầu rồi vụt đi. White khẽ nhăn mặt,

_ Ông chủ, đây không phải là cách hay. Sẽ không cảm cự lâu được nữa.

_ Ta biết. – ông chủ lạnh lùng

Rồi hai người chìm vào im lặng. Đôi lúc White thấy ông ta thở dài. Bây giờ nhìn ông ta già đi rất nhiều so với lúc trước. Đôi lúc, White tự hỏi người con gái đang nằm trong bình chứa đó có quan hệ gì với ông chủ, mà có thể khiến ông chủ vì cô ta mà lo lắng ngày đêm.

Lâu lâu White còn thấy mặt ông chủ rất dịu dàng mỗi khi nhìn người con gái đó. Rốt cuộc cô ta là ai? Và hai người có quan hệ gì?

Thở dài thêm một lần nữa, mặt ông ta trở nên quyết đoán và ác độc hơn, ông ta đứng dậy, nhếch mép nói,

_ Đi, chúng ta đi lập kế hoạch bắt người có S.C Invi.

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chúng Tôi Là Cặp Đôi Hoàn Hảo – Kagamine.

Lời nói đầu, mình xin được thông báo cho các bạn biết là chuyện này đã sáng tỏ. Admin bên đó đã chỉnh sửa lại và cũng xin lỗi mình. Nên mình cũng cho qua và vụ này chính thức khép lại.

Cảm ơn các bạn đã quan tâm và ủng hộ mình! Hy vọng sau này các bạn sẽ tiếp tục ủng hộ mình. Có điều mình viết chap mới hơi lâu, mong các bạn thông cảm

Thân!

~~~~~

Ở Nhật, hiện giờ đang là mùa đông. Thời tiết lạnh giá, tuyết bắt đầu rơi, tuy nhiên các học sinh vẫn đi học bình thường, ít nhất là đối với Vocaloid này.

Các học sinh bước vào trường với những bộ trang phục giữ ấm như là khăn choàng, áo khoác, găng tay. Nhưng có duy nhất một người là không cần.

Người đó đương nhiên là Kagamine Len.

Len có S.C là lửa nên cậu có thể dùng nó để sưởi ấm cho mình. Tuy nhiên việc làm này rất tiêu hao sức lực, vì vậy mà các S.C lửa khác không dám làm.

Trái ngược với Len, Rin trùm kín toàn thân, chỉ chừa đôi mắt. Rin là một người có nhiệt độ cơ thể cao nên cô rất sợ lạnh.

Khi chưa đến Vocaloid, cứ cảm thấy lạnh Rin lại nghỉ học. Bất kể ai nói gì cũng không được. Cô rất ghét bị lạnh.

Giờ ra chơi,

Rin, Yuuma, IA, Kaito đều xuống căn tin. Còn Len thì ngủ mất đất. Nếu Len thức thì còn lâu Rin mới được đi.

Xuống căn tin, Rin và IA ngồi vào bàn. Còn Yuuma và Kaito đi mua thức ăn. Với vẻ đẹp trai ngoài sức tưởng tượng của hai ảnh thì việc mua đồ ăn cũng

trở nên dễ dàng hơn. Chỉ cần cười một cái là tập thể những người đang đứng xếp hàng tự động nhường chỗ cho họ.

Yuuma và Kaito quay lại với một đồng đồ ăn trên tay. Đưa cái bánh trước mặt Rin,

_Nhóc con, vẫn còn có sở thích ăn bánh cam chứ? – Yuuma cười tươi

_Đương nhiên rồi. – Rin vừa lấy vừa nói, sau đó thì cười tươi

_Vậy còn uống nước ép cam? – Yuuma lắc ly nước cam trong tay

Thấy vậy, Rin liền chụp lấy ly nước ép cam trong tay Yuuma, cười tươi nói,

_Chỉ cần là cam, em sẽ thích hết.

_Choa, hai người có phải là anh em không vậy? – Kaito dò hỏi

Ngay lập tức, Yuuma quay sang nhìn Rin, ánh mắt tha thiết, chứa đầy tình yêu. Anh muốn Rin trả lời là không. Nhưng sao nó xa vời quá, bởi vì ngay cả anh cũng không dám phủ định.

Vô tình IA thấy được ánh mắt đó của Yuuma, làm cô có chút nghi ngờ về tình cảm anh em này. Rin lại không biết gì, ngây thơ đáp,

_Đương nhiên là anh em rồi.

Cây muống trong tay Yuuma liền rớt xuống khi nghe Rin nói. Anh biết điều đó sẽ không xảy ra, nhưng cái cách Rin nói làm anh cảm thấy đau lòng quá. Không lẽ, ngoại trừ tình cảm anh em ra, Rin chẳng có bất cứ tình cảm nào khác đối với anh?

Nghe tiếng muống rớt, ba người liền quay lại nhìn Yuuma. Thấy vậy, Yuuma lúng túng một chút, cười trừ rồi nói

_Xin lỗi, anh vô ý quá. Để anh đi lấy cây khác. – Yuuma đứng lên và bước đi

Thật ra Yuuma lớn hơn Rin một tuổi, nhưng nhờ đặt cách của hiệu trưởng nên anh được học ở lớp 12A5.

Thấy vậy, bọn họ cũng không nói gì rồi tiếp tục nói chuyện trên trời, dưới đất.

~~

Lớp 12A5,

Giật mình tỉnh dậy, Len thấy lớp trống không, ngay cả trực nhật cũng không có. Len vương vai, rồi ngáp mấy cái.

Tự nhiên cậu cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Bất giác, Len quay sang bên cạnh,

“Rin đâu?”

Nhìn xung quanh lớp một lần nữa, Len vẫn không thấy Rin. Cậu khẽ nhăn mặt,

“Đã nói là lúc nào cũng phải ở bên cạnh mình rồi mà!”

Len nhăn nhó đi xuống căn tin. Vừa bước xuống đã thấy Rin ngồi chung với tên tóc hồng đó, cười nói vui vẻ với hắn làm Len cảm thấy sôi máu hơn. Vì Rin chưa nói với Len là Yuuma là anh cô.

Hùng hỏ bước tới, nắm lấy tay Rin kéo đi. Nhưng chưa được mấy bước thì có một bàn tay nào đó chen ngang và giữ tay Len lại. Len nhăn mặt quay lại,

_Cậu lấy quyền gì mà đưa Rin đi? – Yuuma như muốn ăn tươi nuốt sống Len, khi cậu đụng vào Rin

Cả căn tin im bật. Mọi người đều quay sang nhìn cảnh tượng hiếm có trong Vocaloid. Thật ra, khi thấy Len thì mọi người đều trầm trồ, và hướng mắt nhìn Len. Nhưng không ngờ lại được coi phim chuyện tình tay ba.

Len nhếch mép,

_Người yêu. Như vậy đã đủ chưa?

Vừa nghe xong, không hiểu vì sao Rin lại thoáng đỏ mặt. Thấy vậy, Yuuma càng tức hơn. Anh cười nửa miệng,

_Rin đã thừa nhận sao?

Yuuma khá tự tin khi hỏi Len, vì anh nhớ có lần Rin đã kể với anh là có một người con trai tóc vàng, có khuôn mặt giống cô nhưng tên đó rất đáng ghét.

Rin thì không biết làm gì. Cô bối rối nhìn hai người họ. Len nắm tay Rin chặt hơn,

_ Phải, Rin đã thừa nhận. – Len nhếch mép

_ Không phải đó là điều kiện vớ vẩn gì đó của cậu thôi sao? Chứ Rin hoàn toàn KHÔNG có bất cứ tình cảm nào đối với cậu. – Yuuma nhấn mạnh

Nghe xong, Len nhìn Yuuma bằng cặp mắt nãy lửa. Phải, Yuuma nói rất đúng. Chỉ là điều kiện vớ vẩn mà Len đặt ra để được ở gần Rin. Hoàn toàn không có bất kì tình cảm nào.

Tự nhiên Rin cảm thấy nóng tốt độ. Nhìn xuống bàn tay Len đang nắm tay cô thì cô đã hiểu. Len đang rất tức giận. Chỉ là hơi nóng từ bàn tay Len nhưng làm Rin cảm thấy như mình đang ngồi rất gần lò sưởi. Nóng đến độ mà cô muốn bỏ ngay cái áo khoác và cái khăn choàng của mình ra.

Không thể đứng nhìn được nữa, tay còn lại Rin nắm tay Yuuma, cười mỉm

_ Anh Yuu à, không sao đâu. Em đi một tí là về ngay. Anh đừng lo.

_ Nhưng——

Không để Yuuma kịp trả lời, Rin liền kéo Len đi. Lúc quay đi, Len nở nụ cười chiến thắng, mặt đầy mãn nguyện. Nhưng thật ra vẫn còn rất bức, vì Rin lúc nào cũng anh Yuu, anh Yuu, còn xưng em này em nọ nữa.

Yuuma ở lại đầy ảm ức. Thay vì kéo tay Len, Rin có thể kéo tay anh đi mà?! Tại sao Rin lại chọn Len? Mất hướng theo hướng họ đi, anh nắm chặt tay tức tối, sau đó bỏ đi.

Mọi người trong căn tin, kể cả IA và Kaito đều thờ thào nhẹ nhõm.

~

Đằng sau sân trường,

Vừa đến nơi, Rin liền quay sang nói với Len bằng giọng bức tức,

_ Tại sao cậu lại nói chuyện với anh Yuu như vậy?

_ Vậy tại sao lại không được? – Len thách thức

_ Đương nhiên không được. Bởi vì anh ấy là anh trai của tôi. – Rin khẳng định

Len ngạc nhiên nhìn Rin,

“Không phải cậu là con một sao?”

Bởi vì vào năm 10 tuổi, Len nhớ có lần cậu đã hỏi Rin là cô có anh em gì không. Nhưng Rin đã trả lời là không. Rất nhanh chóng và rõ ràng.

Nhưng giờ lại lọt đầu ra một ông anh đẹp trai, cáo ráo lại thương Rin đến vậy, nhưng điều kì lạ là hai người chẳng giống nhau một chút nào. Thật khó hiểu. Những chuyện liên quan đến Rin thật bí ẩn. Quả nhiên, Rin vẫn còn rất nhiều chuyện mà cậu chưa biết.

Thấy Len cứ dờ ra mà không trả lời thì Rin liền đứng trước mặt, xua tay,

_ Nè, không sao chứ?

Giật mình một chút, Len trả lời

_ Há? Cái gì? À, không sao.

_ Ồ. – nói xong, Rin đưa tay cởi cái khăn choàng ra

Len ngạc nhiên, hỏi

_ Làm gì vậy?

_ Cởi khăn choàng. Thấy rồi còn hỏi?! – Rin nhăn mặt

Len cười thầm, cậu biết là nhiệt cơ thể cậu cao hơn người bình thường, nên khi nắm tay Rin thì Rin cũng sẽ cảm thấy như vậy. Mà Rin lại trùm một đồng quần áo lên người không nóng mới lạ.

Rin vừa cởi xong cái khăn choàng thì Len buông tay Rin ra. Ban đầu cô cảm thấy hụt hẫng đôi chút, sau đó cô có cảm giác lạnh tốt độ.

“Không phải hồi này còn rất nóng sao? Sao bây giờ——”

_ Hắt xì. – Rin choàng khăn lại

Nhưng chưa kịp choàng thì Len đã ôm cô lại. Cơ thể Rin cứng đờ. Cảm giác ấm áp lan toả khắp cơ thể. Ngay lúc này đây, cô có thể nghe thấy nhịp tim của Len.

Rin đỏ mặt, đẩy Len ra. Nhưng càng đẩy Len càng ôm chặt cô hơn, giọng nhỏ nhẹ, đầy yêu thương nói

_ Yên nào. Nếu cậu đẩy tớ ra, cậu sẽ bị lạnh đó.

Có lẽ, Len đã yêu Rin mất rồi.

Ngay từ lúc Rin bị bắt cóc cậu đã bắt đầu có cảm giác này. Cảm giác lo sợ, cô đơn, và buồn bã khi không thấy Rin. Khi đứng trước mặt Rin thì có cảm giác bồi hồi, vui vẻ. Và cảm giác này càng rõ ràng hơn khi thấy Rin thân mật với người con trai khác. Có thể, Len ích kỉ nhưng Len chỉ muốn Rin là của mình.

Nghe vậy Rin càng đỏ mặt hơn. Tim đập nhanh, nhất thời không biết nói gì. Cứ để cho Len ôm. Len cười tươi khi thấy Rin chịu đứng yên.

Được một lúc, Len buông Rin ra, chìa tay ra trước mặt Rin, cười tươi, nói

_ Nắm lấy tay tớ, cả thế giới của cậu sẽ trở nên ấm áp hơn.

Nghe xong mặt Rin đỏ như trái giắc luân. Cô chần chừ một chút, sau đó lại nhìn Len. Thấy cô nhìn, Len lại nở nụ cười ấm áp, nụ cười mà Rin cho là đẹp nhất.

Bàn tay Rin rụt rè đưa lên. Lúc đầu, nó cứ ngất quăng, chập chờn nhưng sau đó nó đã mạnh dạn tiến tới.

Nắm lấy bàn tay của Len.

Quả thật, Len chưa bao giờ nói dối cô điều gì. Bàn tay của Len – nó rất ấm.

Họ nhìn xuống đôi tay đang nắm chặt, mỉm cười. Siết chặt tay nhau hơn. Rồi lại nhìn nhau. Không hiểu sao, ánh mắt vừa chạm nhau thì đôi môi của hai người liền cong lên cùng một lúc.

Một trang vở mới đã được mở ra để chào đón hai người họ. Có lẽ trang vở này mang tên tình yêu?

~~~~~

Phòng hiệu trưởng,

Những ngón tay thon, dài đang liên tục chuyển động trên bàn phím. Khuôn mặt hiệu trưởng có chút căng thẳng, bà chỉnh gọng kính một chút.

Hiệu trưởng khẽ thở dài. Ngồi nghỉ một chút, hiệu trưởng nâng ly trà bên cạnh lên, nhấp môi. Bà quay sang nhìn bức hình.

Vẫn là người phụ nữ với mái tóc vàng đỏ, vẫn là nụ cười đó, vẫn khuôn mặt đó, vẫn ánh mắt đó, rất xinh đẹp. Người phụ nữ đó sở hữu đẹp hồn nhiên, trong sáng, pha chút yếu đuối, nhu mì.

Mà sau này, người được hưởng trọn vẹn vẻ đẹp đó, chính là Kagamine Rin.

“Tất cả những gì cậu tiên đoán về tương lai con gái cậu, nó đã và đang diễn ra một cách chính xác nhất.”

Hiệu trưởng cảm bức hình lên, bà trầm ngâm, ánh mắt buồn,

“Vây, vào năm 18 tuổi, Rin. ....?”

~~~~~

Lớp 12A5,

Bây giờ là tiết tự học nhưng bọn họ đang bàn luận về buổi diễn cho trường sắp tới.

Thay vì chọn một trong hai cái là diễn và hát, thì lớp trưởng quyết định kết hợp cả hai cái lại với nhau. Trở thành nhạc kịch. Và vở nhạc kịch mà họ muốn diễn là “Story of evil”.

~

Rin và Len đang nắm tay nhau đi trên hành lang để trở về lớp học. Trên đường đi chẳng ai nói với ai câu nào. Chỉ đơn giản nắm tay, đôi lúc khẽ nhìn

nhau. Đôi khi Rin lại thấy Len cười.

Mỗi lần thấy nụ cười ấy, tim Rin lại xuyến xao.

Mỗi lần thấy nụ cười ấy, Rin lại đỏ mặt.

Mỗi lần thấy nụ cười ấy, Rin không nói nên lời.

Có lẽ Rin chưa biết cảm giác cô dành cho Len là gì?!

Nhưng...

Rin khẳng định,

“Minh thích được ở bên cạnh LenLen như thế này. Cảm giác thật ấm áp!”

Vừa nghĩ tới đó, Rin lại đỏ mặt, lắc đầu lia lịa. Thấy vậy, Len cười thầm. Chắc hẳn là Rin đang suy nghĩ gì bậy bạ lắm đây.

Về tới lớp, Len mở cửa ra. Cánh cửa vừa mở ra, lớp trưởng liền ló mặt ra, chấp tay lại, ánh mắt long lanh,

_ Ôi, cặp đôi hoàn cảnh đã về!

Lớp phó lắc đầu rồi chỉnh gọng kính nói,

_ Sai rồi, sai rồi. Là cặp đôi hoàn hảo mới đúng.

_ Phải, hoàn hảo. – lớp trưởng gật đầu lia lịa

_ Um...a....có chuyện gì vậy mọi người? – Rin cảm thấy bất an

Không trả lời câu hỏi của Rin, lớp trưởng liền kéo tay Rin và Len vào lớp rồi khoá cửa lại. Đây Rin và Len ngồi xuống rồi bọn họ bắt đầu nói kế hoạch cho hai người họ biết.

_ Đây, mọi chuyện là vậy..... – lớp trưởng nói nhỏ vào tai Rin và Len

1 phút trôi qua.

_ CÁI GÌ? TỚ...LENLEN? CÔNG CHÚA...NGƯỜI HÀU? – Rin tròn mắt, hết

Lớp trưởng bịt miệng Rin lại,

_ Suyt. Nhỏ thôi. Lỡ lớp khác ăn cắp ý tưởng rồi sao? – lớp trưởng ngó quanh

Rin nhẩn mặt. Thấy vậy, lớp trưởng cũng bỏ ra. Thờ dài rồi nói,

_ Mà hai cậu cũng đang quen nhau còn gì. – lớp trưởng nhìn xuống bàn tay của hai người

Thấy vậy, Rin cũng nhìn theo. Sau đó, cô đỏ mặt, lúng túng một chút,

_ Không...không phải như cậu nghĩ đâu....tớ.....tớ với LenLen...

_ Được rồi, được rồi. Không cần phải giải thích với tớ đâu. Tóm lại, hai cậu nhận vai diễn là tớ vui rồi. – lớp trưởng cười tươi

_ Ồ.....nhưng——

_ ĐƯỢC. HAI CẬU ẤY ĐÃ ĐỒNG Ý. – lớp trưởng hô to

Rin như chết lặng. Từ nhỏ cô rất ghét đứng trước đám đông, có thể nói là sợ đám đông. Chưa kể lần này còn phải hát và diễn xuất nữa. Cô chết chắc.

Còn Len này giờ không nói gì nhưng cậu đã âm thầm nhận lời. Cậu cứ nhìn biểu hiện của Rin mà cười suốt. Có thể nói, Rin đã cho cậu lý do để tiếp tục sống, tiếp tục tin tưởng vào ngày mai tươi sáng hơn.

Yuuma ngồi sau quan sát Rin này giờ. Anh đang rất tức giận, đáng lẽ Rin phải thẳng thừng từ chối họ chứ. Đằng này, cô lại tỏ ra lúng túng và đỏ mặt. Không lẽ, Rin thích Len?

Không, không phải là sự thật. Yuuma lắc đầu để xua đi những suy nghĩ đó. Anh đứng lên và nói với lớp trưởng,

_ Tại sao cứ nhất thiết là phải Rin với Len? Rin diễn với tôi cũng được vậy? – Yuuma nghiêm túc

Lớp trưởng chưa kịp trả lời thì Len đã đứng lên. Mà Len đứng lên thì Rin cũng đứng lên, vì Len vẫn còn nắm tay Rin. Len quay ra sau, nhìn thẳng vào mắt Yuuma,

_Không nghe họ nói sao? Chúng tôi là cặp đôi hoàn hảo – Kagamine!

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Story Of Evil (1).

Trước khi vào đọc truyện, Shan nghĩ các bạn nên vào Youtube xem “Story of evil” để hiểu rõ hơn về hai chap này, cũng như về Kagamine Rin Len.

Sẵn đây Shan cũng nói trước với mấy bạn coi rồi luôn, là trong lớp Rin không có đủ các nhân vật trong “Story of evil” nên sẽ có sự thay đổi. Chỉ giữ hai nhân vật chính là Rin và Len thôi.

Vốn dĩ fic này dành cho Rin Len nên các bạn đừng thắc mắc tại sao Shan lại làm vậy. Với lại những gì Shan viết trong hai chap này là những gì Shan thấy và hiểu được sau khi coi “Story of evil”. Nên đừng ném đá Shan khi bạn hiểu khác nhé!

Thân!

~~~~~  
\_Tại sao cứ nhất thiết là phải Rin với Len? Rin diễn với tôi cũng được vậy? – Yuuma nghiêm túc

Lớp trưởng chưa kịp trả lời thì Len đã đứng lên. Mà Len đứng lên thì Rin cũng đứng lên, vì Len vẫn còn nắm tay Rin. Len quay ra sau, nhìn thẳng vào mắt Yuuma,

\_Không nghe họ nói sao? Chúng tôi là cặp đôi hoàn hảo – Kagamine!

Yuuma nhìn thẳng vào mắt Len. Ánh mắt ai oán, căm ghét. Còn Len thì bình thản. Rồi Yuuma quay sang nói với lớp trưởng,

\_Nhưng tôi với Rin mới là anh em ruột. Không phải đóng với nhau sẽ hợp hơn sao? – Yuuma kiên quyết

Ghét phải thừa nhận anh em với Rin, nhưng vì vai diễn Yuuma sẽ dùng mọi cách để dành lấy. Chỉ cần có Rin thì anh sẽ bất chấp tất cả. Yuuma là vậy. Yêu Rin hơn bất cứ thứ gì.

Bị ánh mắt như muốn giết người của Yuuma nhìn, lớp trưởng khá lúng túng. Một lúc sau mới trả lời,

\_Yuuma, cậu thông cảm. Story of evil là câu chuyện nói về hai anh em song sinh. Mà Rin với Len có khuôn mặt khá giống nhau, nên. ....mình nghĩ Rin với Len sẽ hợp hơn. – lớp trưởng khẽ nhìn Yuuma

Vừa nghe xong, Yuuma nhìn lớp trưởng bằng cặp mắt căm phẫn. Làm lớp trưởng toát hết mồ hôi, không dám nhìn lại. Sau đó, Yuuma buông một câu lạnh lùng,

\_Tuyệt.

Sau đó bỏ đi. Vì Yuuma biết, cho dù có nói thế nào thì cũng không thể thay đổi. Nên giờ anh bỏ đi để lấy lại bình tĩnh.

Còn Rin này giờ cứ đứng im. Không hề phản lại bất cứ câu nói nào. Chỉ chăm chú nhìn Yuuma, còn Yuuma thì không nhận ra. Thật ra, này giờ cô mãi suy nghĩ vì sao Yuuma lại làm vậy. Chỉ là một vai diễn thôi mà. Với lại đây là lần đầu tiên Rin thấy Yuuma tức giận đến vậy. Làm cô hơi ngạc nhiên.

Vừa bước ra khỏi lớp, Yuuma liền trút giận lên cái cửa

\_Rầm! – tiếng kéo cửa vang lên

Lúc này, Rin như chợt tỉnh. Liền quay sang nhìn cánh cửa. Trong vô thức,

\_Yuu. ....anh Yuu. – Rin nói nhỏ

Nhưng tiếc thay, Len đã nghe được. Khoảng khắc này, Len cảm thấy như có hàng ngàn con dao đâm vào tim mình.

“Đứng bên cạnh mình, tại sao lại gọi tên cậu ta?!” – Len nhìn Rin bằng ánh mắt buồn

Len tính gọi Rin thì thấy Rin buông tay ra. Và bỏ chạy ra ngoài. Đúng hơn là chạy đi tìm Yuuma.

“Lại là cảm giác ấy!”

Rin chạy đi không thèm nói Len câu nào. Mặt Len buồn hiu, nhìn theo hướng Rin chạy. Cảm giác cô đơn lại xâm chiếm lấy Len. Nhìn theo hướng Rin chạy, mà lòng Len đau thắt.

Rồi Len lại nhìn xuống đôi tay trống không của mình. Lúc này, nó còn ảm áp lắm. Nhưng bây giờ nó lại lạnh tanh.

“Buông tay?!”

~~~~~

Sân trường, dưới gốc cây,

_Khốn. – Yuuma đâm mạnh vào thân cây

Khuôn mặt đầy tức giận. Miệng không ngừng rửa thầm Len. Vò mái tóc, anh ngồi bệch xuống sân trường.

“Tại sao lúc nào mình cũng thua hử?”

Được một lúc, ánh mắt Yuuma nhìn xa xăm. Đôi mắt xanh trong veo nay đã động lại nổi cô đơn, khó tả. Anh nhắm hờ mắt, cảm nhận nỗi buồn do chính mình mang lại.

Trong lúc Yuuma nhắm hờ mắt thì một thân thể nhỏ nhắn chạy lại. Khi thấy Yuuma, cô khẽ cười.

_Yuu, cho anh nè! – Rin chìa cây kẹo ra trước mặt

Nghe thấy tiếng gọi thân thương, Yuuma khẽ mở mắt. Trước mắt anh là cô em gái bé nhỏ, cũng là người anh yêu, đang cầm một cây kẹo và cười rất tươi. Cộng thêm chút nắng, càng làm cho Rin trở nên xinh đẹp hơn.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt, nụ cười của Rin thì mọi bức tức trong Yuuma lúc này đều tan biến. Tự nhiên anh cảm thấy mình thật hạnh phúc.

Đối với Rin, Yuuma chỉ là một người anh không hơn không kém. Yuuma là một người anh tốt, nên khi thấy anh mình bị đối xử như vậy, thì với cương vị là một đứa em làm sao có thể đứng nhìn. Đương nhiên là phải chạy đi an ủi anh mình rồi.

Nhưng Yuuma lại chìm đắm trong tình yêu mà anh dành cho Rin. Trong anh, không hề có khái niệm anh-em với Rin,

“Rin đã bỏ tất cả, để chạy theo mình sao!?”

Nghe vậy, anh liền nở nụ cười thật tươi. Anh cầm tay Rin và kéo cô xuống ngồi bên cạnh mình. Mạnh bạo xoa đầu,

_Không phải ai cũng bị kẹo mua chuộc như em đâu! – Yuuma trêu chọc

Rin nhăn nhó, đẩy tay Yuuma ra và ngồi vuốt lại tóc,

_Xì. Không lấy thì thôi. – Rin phồng má

Yuuma phì cười,

_Ai nói không lấy. Đưa đây. – Yuuma chìa tay ra trước mặt Rin, giọng kiên quyết

Rin toát mồ hôi, cười trừ

_Hihi, thôi anh đừng ăn kẹo. Không tốt cho sức khoẻ đâu, sẽ bị sâu răng đấy. Để em ăn cho. – Rin nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đứng lên

Thấy vậy, Yuuma cũng đứng lên,

_Không sao. Ăn một cây cũng chẳng bị sâu là mấy đâu. Em ăn cả mấy ngàn cây mà có sâu đâu. Đây, đưa cho anh. – Yuuma lại chìa tay ra

Rin nhăn mặt. Tay run run đưa cây kẹo cho Yuuma,

_N.....nè. – tay Rin nắm chặt cây kẹo

Yuuma mỉm cười, xoa đầu Rin

_Tốt. Rất biết nghe lời.

Tuy là đưa nhưng Rin vẫn nắm cây kẹo rất chặt. Yuuma giật mấy lần cũng không ra. Anh nhả mặt,

_Buông tay em ra coi.

Rin nhìn Yuuma bằng cặp mắt van nài. Nhưng không có tác dụng. Rin nuốt nước bọt rồi giật mạnh cây kẹo và chạy đi.

_Ồ..... – Yuuma ngo ngác

Rin vừa chạy đi vừa hét lớn,

_EM SẼ KHÔNG ĐƯA BÉ KẸO CHO ANH ĐÂU. BÉ KẸO LÀ CỦA EM. HAHA. – Rin cười lớn

Yuuma được thêm lần sốc.

_Vậy cũng nói cho nữa à.

Yuuma lắc đầu. Nhìn theo hướng Rin chạy mà cười thật tươi.

_NHÓC CON, ĐỨNG LẠI! ĐƯA CÂY KẸO CHO ANH. – Yuuma hét lớn rồi chạy theo Rin

_HIHI, KHÔNG ĐƯA. CÓ NGON THÌ BẮT EM ĐI. BẮT ĐƯỢC EM SẼ ĐƯA. – Rin cười lớn, thách thức Yuuma

_ĐƯỢC THÔI. EM ĐỪNG CÓ HỐI HẬN ĐÂY. – Yuuma chấp nhận thách thức

Hai người – một người chạy, một người đuổi. Cả hai đều vui vẻ.

Yuuma cảm thấy ấm lòng khi được ở bên cạnh Rin, được Rin quan tâm, chăm sóc. Anh thấy mình rất hạnh phúc. Chỉ cần có Rin, anh sẽ bất chấp tất cả.

Rin cảm thấy vui vẻ khi làm Yuuma cười. Chỉ cần Yuuma buồn, Rin sẽ là người an ủi anh. Vì đối với Rin, Yuuma không chỉ là một người anh tốt, mà cô còn nợ anh một ân huệ lớn.

Nhưng, ở một góc khuất trong sân trường, một người con trai tóc vàng đã chứng kiến mọi thứ. Cảm giác đau nhói nơi lồng ngực luôn là cảm giác mà Len ghét nhất.

Dẫu biết hai người họ chỉ là anh em. Nhưng tại sao, tại sao lại đau đến vậy? Mỗi khi nhìn Rin cười với Yuuma thì Len lại cảm thấy buồn, nhưng sâu bên trong nỗi buồn đó là sự ghen tỵ, ghen ghét.

Dẫu biết hai người họ chỉ là anh em. Nhưng ánh mắt mà Yuuma nhìn Rin thật không đơn giản. Đó là ánh mắt mà chỉ dành cho người mình yêu. Vì sao Len biết? Bởi vì Len cũng nhìn Rin bằng ánh mắt này. Nhưng ánh mắt của Len nồng nàn hơn, và sâu bên trong là sự quan tâm, chia sẻ. Còn Yuuma, sâu bên trong ánh mắt ấy là sự chiếm hữu.

Dẫu biết hai người họ chỉ là anh em. Nhưng Len không muốn họ ở bên nhau. Đó không phải là ích kỉ, đơn giản là Len muốn bảo vệ Rin mà thôi. Bởi vì Len cảm thấy Yuuma nguy hiểm.

Và ngay lúc này đây, Len đã biết Rin rất quan trọng đối với cậu.

Đang mãi suy nghĩ thì,

_Reng. Reng. – tiếng chuông điện thoại Len vang lên

Len hơi giật mình rồi lấy điện thoại ra nghe. Đầu dây bên kia nói rất nhanh và nhiều, nhưng Len chỉ,

_Ừ.

Sau đó thì cúp máy. Đôi mắt nhìn xa xăm,

“Hai người họ, không đơn giản là anh em!”

Bởi vì khi nghe Rin nói Yuuma là anh cô, thì Len đã âm thầm điều tra về Yuuma. Và người vừa rồi, đã báo tất cả những gì mà cậu ta điều tra được cho Len biết.

Vào năm Rin mười tuổi, thì ba Rin bỗng dưng về một người anh cho Rin. Người đó chính là Kagamine Yuuma.

~~~~~

Trên lớp 12A5,

Sau một hồi chờ đợi thì Rin, Yuuma, Len đã về lớp. Không còn nắm tay Len nữa, Rin phải mặc thêm nhiều áo ấm. Nó khá rườm rà làm cô bực bội.

Và sau khi về lớp thì Rin cảm thấy Len thế nào ấy. Cô có cảm giác xa cách với Len. Ngay cả một cái nhìn mà Len cũng không cho cô.

Cảm giác gì nhỉ? Bỏ rơi? Cô đơn? Thật lộn xộn. Rin lắc đầu. Rồi quay sang nói chuyện với Yuuma, IA và Kaito.

Lớp trưởng đi lên bục giảng và nói to,

“Được rồi. Vậy mình sẽ phân vai diễn. Rin, cậu vào vai công chúa. Len, cậu vào vai người hầu của công chúa. Yuuma, cậu vào vai người đứng lên lật đổ ngôi vua. IA, cậu vào vai cô gái tóc xanh, người được Len yêu. Kaito, cậu vào vai chàng hoàng tử nước láng giềng, người mà Rin yêu. Haku, cậu vào vai cô gái tóc trắng, bạn của cô gái tóc xanh nhé. Còn những người khác sẽ làm phụ diễn nhé?”

Vừa nghe xong, Rin đơ mắt nhìn Kaito.

“Mặt mình mà đi yêu tên biến thái này sao?”

Rin nhìn Kaito bằng cặp mắt nãy lửa. Như thể muốn ăn tươi nuốt sống anh. Thấy vậy, Kaito toát mồ hôi, cười trừ

“Chỉ là diễn, là diễn thôi.

Nghe vậy, Rin mới thôi nhìn Kaito. Bởi vì đây chỉ là một vở kịch. Kaito thì thở phào nhẹ nhõm.

Nội dung của “Story of evil” là nói về một cô công chúa lên ngôi khi chỉ mới 14 tuổi. Vì chỉ mới 14 tuổi nên cô chưa phân biệt được đúng sai. Cô chỉ biết ăn chơi và hành hạ sức lao động của người dân. Và lúc đó, cô đã yêu chàng hoàng tử nước láng giềng, nhưng cậu ta không yêu cô. Bên cạnh cô luôn có một người hầu. Anh có khuôn mặt rất giống cô. Bởi vì hai người chính là anh em sinh đôi nhưng bị chia cắt từ nhỏ. Người anh này rất thương em gái mình, anh sẵn sàng làm mọi thứ để đáp trả yêu cầu của cô. Trong một lần đi thăm nước láng giềng thì anh đã yêu một cô gái tóc màu xanh. Nhưng cô gái tóc xanh ấy lại là tình địch của cô, nên cô đã yêu cầu anh giết cô ta. Đương nhiên là anh sẽ đáp trả lại yêu cầu ấy, nhưng sau khi giết cô ta thì anh cảm thấy hối hận, nhưng đã không nói ra. Và anh cũng biết, người dân đất nước này bắt đầu nổi dậy. Bọn họ muốn công chúa phải trả giá. Nhưng cho dù thế nào, anh cũng sẽ bảo vệ cô. Anh sẽ chống lại số phận, bảo vệ cô bằng mọi cách. Và rồi, anh đã trao đổi bộ quần áo của mình cho cô, kêu cô bỏ chạy thật xa. Thế là, anh đã bị người dân ở đó xử tử. Cô rất buồn và hối hận. Nhưng đã không kịp nữa. Cô đã đi nhà thờ và thú nhận với Chúa tất cả. Tất nhiên, nếu ăn năn hối cải thì sẽ được Chúa nhậm lời. Kiếp sau, bọn họ đã được tái sinh và một lần nữa, họ lại là anh em với nhau. – lớp trưởng rom rôm nước mắt

Cả lớp cũng vậy. Mọi người đều thinh lặng. Quả là một câu chuyện cảm động. Được một lúc, lớp trưởng hít một hơi dài, điều chỉnh lại giọng rồi nói

“Đó là nội dung chính của “Story of evil”, nếu không còn ai có ý kiến gì, thì mình sẽ bắt đầu tập diễn ngay bây giờ nhé!?”

Đồng ý. – cả lớp

Rồi lớp trưởng đi xuống phát cho mọi người kịch bản. Cho bọn họ ngồi đọc trong 15 phút để diễn cảnh một. Sau 15 phút, lớp trưởng vỗ tay vài cái rồi nói

“Được rồi. Chúng ta xếp bàn ghế lại rồi tập thôi nào!

Vừa nghe xong, thì các bạn nam liền xếp bàn ghế lại một góc. Chừa một khoảng trống để tập diễn.

Cảnh một thì đa phần là diễn xuất của Rin. Nhưng trước khi đi vào vở diễn thì Rin phải nói một câu trong kịch bản.

Rồi lớp trưởng hô to,

“DIỄN.

Nhưng Rin lại đứng bất động. Thật ra, lúc này Rin đã học thuộc. Nhưng giờ lại đứng trước một tập thể lớp, khiến cô khá run. Những chữ vừa học đã không cánh mà bay. Cô cố nhìn xung quanh để nhớ lại, nhưng vô dụng. Bất quá, Rin nói đại

“Nào, ăn hết đồng kẹo này cho ta.

Cả lớp, dù đang đứng bằng hai chân rất vững, dù đang ngồi trên chiếc ghế bốn chân rất thẳng băng, dù đang ngồi bệch xuống sàn, nhưng tất cả đều bị bật ngửa bởi câu nói bá đạo của Rin. Đáng lẽ phải là “Nào, quý gối xuống cho ta”.

Lớp trưởng thở dài, lắc đầu nhìn Rin,

“Coi bộ là phải tập dài dài.”

Rin nhìn mọi người cười trừ, sau đó thì thở dài.

~~~~~

Lớp 12A5 chỉ còn khoảng 5, 6 ngày để tập và thu âm bài hát cho kịp lễ khai giảng.

Đối với việc thu âm thì diễn ra khá suông sẻ. Bởi vì giọng hát của các nhân vật chính thì như được trời phú. Bọn họ hát rất hay và truyền cảm. Làm mọi người cảm nhận được nỗi buồn của câu chuyện mang lại.

Thu âm chỉ mất có một ngày là hoàn thành. Có thể nói đây là việc mà lớp 12A5 làm tốt nhất.

Còn việc tập diễn thì...

Rất, rất, rất khó khăn.

Bởi vì Rin mắc chứng sợ đám đông, nên một cảnh mà phải tập đến 5, 6 lần. Làm mọi người khá mệt mỏi, nhưng cũng rất vui.

Mỗi lần Rin không nhớ kịch bản, thì cô lại chế lời. Mà cứ mỗi lần chế lời thì Rin lại nói ra những câu rất bá đạo và hài hước. Khiến mọi người dù mệt mỏi cũng không than phiền.

Nhưng nhờ sự giúp đỡ của mọi người thì chứng sợ đám đông của Rin được khắc phục. Khiến cô tự tin hơn. Rin rất vui vẻ trong những ngày này. Mà không chỉ mình Rin, nguyên một tập thể lớp 12A5 đều rất vui vẻ.

~~~~~

Sau một thời gian luyện tập thì cuối cùng ngày diễn cũng đến.

_Chào tất cả học sinh trường VOCALOID. Hôm nay là ngày khai giảng của trường. Như các bạn cũng biết là hôm nay có rất nhiều tiết mục từ các khối. Rất đặc sắc và hấp dẫn đó nha. – Saka-sensei nháy mắt

_YEAHHH. – học sinh phía dưới reo hò

_Nhưng trước hết, chúng ta hãy đến với màn diễn cực kì, cực kì thú vị. Đây là màn mà tất cả các em đều mong chờ. Rất hay và hấp dẫn đó nha. – Saka-sensei cười tươi

_Là gì vậy cô? Cô nói lẹ đi. – các học sinh hào hứng

_Ừm. Đó là DIỄN VĂN. – Saka-sensei nói lớn

_Ồ. – các học sinh thất vọng

Và thế là đám học sinh lại bị Saka-sensei “troll” một lần nữa. Đám học sinh thờ dài. Vì diễn văn của trường rất dài, mà người đọc thì rất chậm, nên ai cũng ngao ngán. Tiếng đọc diễn văn như tiếng “mẹ ru con ngủ” vậy.

Sau ba tiếng đồng hồ tra tấn bằng diễn văn thì các thầy cô giáo nhường sân khấu lại cho các học sinh. Học sinh phía dưới reo hò, đầy vui vẻ.

Saka-sensei lên sân khấu, nói

_Bây giờ là giờ dành cho văn nghệ của các khối. Tiết mục đầu tiên là của lớp 12A5, mang tên “STORY OF EVIL”.

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Story Of Evil (2).

Chap này hơi chán nha các bạn! Tại trong chap này đa phần đều là các bài hát trong Story Of Evil, phần truyện rất ít.

Sorry các bạn nha! Đã ra chap trễ mà còn vậy... *cúi đầu*. Mong các bạn thông cảm!

Với lại vào năm học mới rồi, nên Shan sẽ bảo đảm được thời gian ra chap đều như trước nữa. Khi nào có thời gian Shan mới viết nhé. Shan cũng không vào Wattpad thường xuyên nên các bạn có gì thắc mắc cứ để lại lời nhắn, khi nào vào Shan sẽ trả lời sau.

Thân!

~~~~~

Saka-sensei lên sân khấu, nói

_Bây giờ là giờ dành cho văn nghệ của các khối. Tiết mục đầu tiên là của lớp 12A5, mang tên “STORY OF EVIL”.

Nói xong, Saka-sensei đi vào trong. Cái màn hai bên hông liền kéo lại. Tập thể lớp 12A5 quỳnh quáng, chạy ra chạy vô xếp bàn ghế, chuẩn bị tư thế để diễn cảnh một.

Chừng năm phút sau, cái màn kéo ra lại. Bài hát đã được thu âm sẵn liền vang lên. Và các học sinh 12A5 bắt đầu diễn.

~Daughter Of Evil~

Mukashi mukashi arutokoro ni

Aku-gyaku hidou no oukoku no

Choten ni kun-rin suru wa

Yowai juuyoh no oujo-sama

Ken-ran gouka na choubo-hin

Kao no yoku nita meshi-tukai

Aiba no namae wa Josephine

Subete ga subeta kanojo no mono

Okane ga tarinaku natta nara

Gumin domo kara shibori tore

Watashi ni sakarau mono tachi wa

Shukusei site shimae

“Saa, hizama-zuki nasai!”

Aku no hana karen ni saku

Azayaka na irodori de

Mawari no aware na zassou wa

Ah youbun to nari kuchite yuku

Boukun oujo ga koi suru wa

Umi no mukou no aoi hito

Dakedomo kare wa ringoku no

Midori no onna ni hitome-bore

Sitto ni kurutta ouji-sama

Aruhi daijin wo yobi-dasite

Shizuka na koe de ii-masita

“midori no kuni wo horobosi nasai!”

Ikuta no iega yaki-haraware

Ikuta no inochi ga kiete-iku

Kurushimu hitobito no nageki wa

Ouji niwa todoka nai

“ara, oyatsu no jikan dawa”

Aku no hana karen ni saku

Kuruoshii iro-dori de

Totemo utsukushi hana nanoni

Ah toge ga oo-sugite saware nai

Aku no oujo wo taosu beku

Tsuini hitobito wa tachi-agaru

Ugou no karera wo hikiiru wa

Akaki yoroi no onna kenshi

Tsumori ni tsumotta sono ikari

Kuni zentai wo tsutsumi-konda

Nagan en no ikusa de tsukareta

Heishi tachi nado teki dewa nai

Tsuni oukyo wa kakomare te

Kashin tachi mo nige-dasita

Kawai ku karen na ouji-sama

Tsuini torae-rareta

“kono burei-mono!”

Aku no hana karen ni saku

Kanashi-ge na iro-dori de

Kanojo no tame no rakuen wa

Ah moroku mo hakanaku kuzure tekku

Mukashi mukashi arutokoro ni

Aku-gyaku hidou no oukoku no

Choten ni kun-rin siteta

Yowai juuyoh no oujo-sama

Shokei no jikan wa gogo san-ji

Kyokai no kane ga naru jikan

Oujo to yoba-reta sono hito wa

Hitori rouya de naniwo omou

Tsuini sono toki wa yatte kite

Owari wo tsugeru kane ga naru

Minshuu nado niwa memo kurezu

Kanojo wa kou itta

“ara, oyatsu no jikan dawa”

Aku no hana karen ni chiru

Azayaka na iro-dori de

Nochi no hitobito wa kou kataru

Ah kanojo wa masani aku no musume

KAGAMINE RIN

~~~~~

~Servant Of Evil~

kimi wa oujo boku wa mesi-tsukai

unmei wakatsu aware na hutago

kimi wo mamoru sono tame naraba

boku wa aku ni datte natte yaru

kitai nonaka bokura wa umareta

shuku-fuku suruwa kyoukai no kane

otona tachi no katte na tsugou de

bokura no mirai wa futatsu ni saketa

tatoe sekai no subete ga

kimi no teki ni narou tomo

boku ga kimi wo mamoru kara

kimi wa sokode waratte ite

kimi wa oujo boku wa mesi-tsukai

unmei wakatsu aware na futago

kimi wo mamoru sono tame naraba

boku wa aku ni datte natte yaru

tonari no kunie dekaketa tokini

machi de mikaketa midori no anoko

sono yasashige na koe to egao ni

hitome de boku wa koi ni ochi-masita

dakedo oujo ga anoko no koto

kesite hoshii to negau nara

boku wa sore ni kotae you

dousite? namida ga tomara-nai

kimi wa oujo boku wa mesi-tsukai
unmei wakatsu kuruoshiki futago
“kyou no oyatsu wa Brioche dayo”
kimi wa warau mujyaki ni warau
mousugu kono kuni wa owaru darou
ikareru kokumin tachi no tede
korega mukui dato iuno naraba
boku wa aete soreni sakara-ou
“hora boku no fuku wo kasite ageru”
“kore wo kite sugu onige-nasai”
“daijyoubu bokura wa futago dayo”
“kitto dare nimo wakara naisa”
boku wa oujo kimi wa toubou-sha
unmei wakatsu kanashiki futago
kimi wo aku dato iuno naraba
boku datte onaji chiga nagare-teru
mukashi mukashi aru tokoroni
aku-gyaku hidou no oukoku no
chouten ni kun-rin siteta
totemo KAWAII boku no kyoudai
tatoe sekai no subete ga
kimi no teki ni narou tomo
boku ga kimi wo mamoru kara
kimi wa dokoka de waratte ite
kimi wa oujo boku wa masi-tsukai
unmei wakatsu aware na futago
kimi wo mamoru sono tame naraba
boku wa aku ni datte natte yaru
moshimo umare-kawareru naraba
sono toki wa mata asonde ne

KAGAMINE LEN
~~~~~

Vừa diễn xong hai bài, tấm màn liền kéo lại. Chưa đầy một phút sau, tấm màn lại mở ra với một màn hình lớn. Đang hiện lên đoạn video mà Rin và Len cùng lớp 12A5 thực hiện trước đó.

Đoạn video được quay ở hồ bơi, nhưng nhờ công nghệ chỉnh sửa của lớp phó học tập thì nó được diễn ra tại bãi biển. Lúc này, Rin vẫn là công chúa và

Len vẫn là người hầu.

Trong đoạn video thì Len đang thả một cái chai, trong đó có một tờ giấy. Rin cao giọng hỏi,

_Thật là, anh làm như vậy thì được cái gì chứ? – Rin khoanh tay

Len không nói, quay lại nhìn Rin. Thấy vậy, Rin nói tiếp

_Một việc vớ vẩn như thế làm sao có thể biến điều ước của anh thành hiện thực được!

Len mỉm cười,

_Công chúa có muốn thử không?

_Thử tầm thường như thế, không đáng để ta thử! – Rin lớn giọng

Len nhìn Rin bằng ánh mắt buồn.

_Ý ta là... – Rin nhìn Len

Sau đó nở nụ cười thật tươi, nói

_Không phải mọi điều ta mong muốn đều được Len trả lời rồi đó sao?!

Len nhìn Rin đầy ngạc nhiên. Và rồi, đôi môi cong lại, Len nở nụ cười toả nắng.

Rin đứng phía trong nhìn ra. Đúng lúc nhìn thấy nụ cười toả nắng của Len, làm tim Rin như chết ngạt. Phải nói là nó rất đẹp. Rin đỏ mặt, mặc dù biết đây chỉ là một đoạn video nhưng Rin vẫn cảm thấy ấm áp. Rin thích nụ cười đó.

“Phải chi, LenLen cũng cười với mình như vậy. Không phải là một vở kịch, là nụ cười tươi dành cho Kagamine Rin ngoài đời!”

Nghĩ tới đó, Rin càng đỏ mặt hơn.

“Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa!” – Rin lắc đầu khi thế

Chiều xong đoạn video, lớp 12A5 tiếp tục ra diễn. Một lần nữa, bài hát đã được thu âm sẵn lại vang lên. Giọng hát trầm lắng, buồn bã. Như chứa cả một câu chuyện, một nỗi buồn khó tả.

~Message Of Regret~

Machihazure no chiisana minato

Hitori tatazumu shoojo

Kono umi ni mukashi kara aru

Hisokana iitsutae

Negai wo kaita yoohishi wo

Kobin ni irete

Umi ni nagaseba itu ni hi ka

Omoi wa minoru desho

Nagarete yuku garasu no kobin

Negai wo kometa messeeji

Suiheisen no kanata ni

Shizuka ni kieteku.

Kimi wa itsumo watashi no tame ni

Nandemo shite kureta noni

Watashi wa itsumo wagamama bakari

Kimi wo komaraseteta

Negai wo kanaete kureru kimi

Moo inai kara

Kono umi ni watashi no omoi

Todokete morau no

Nagarete yuku chiisana negai

Namida to sukoshi ni riguretto

Tsumi ni kiduku no wa itsumo

Subete owatta ato

Nagarete yuku garasu no kobin

Negai wo kometa messeeji

Suiheisen no kanata ni

Shizuka ni kieteku

Nagarete yuku chiisana negai

Namida to sukoshi no riguretto

Moshimo umare kawareru naraba

KAGAMINE RIN

~~~~~

Yowane Haku – bạn cùng lớp với Rin và Len. Cô có mái tóc trắng. Và giờ đến Haku xuất hiện. Bài hát đã được thu âm trước được vang lên. Một lúc sau thì lớp 12A5 có mặt trong bài hát của cô.

~Daughter Of White~

‘Ikite ite gomen’ nasai’ itsunomanika kuchiguse

Yowane bakari haite ita tsumaranu dake no jinsei

Mura no hito-tachi wa kai kireina midori no kami

Nakamahazure no watashi-jin to chigau shiroi kami

Mori no oku de hisoka ni sobietatsu sen’nenju

Watashi wa koko de hitori-shin ni negai o kaketa

Kodoku ni iki tsudzukeru koto sore wa totemo sabishī

Dare demo ī watashi no tomodachi ni natte hoshī

Kanojo to deatta no wa sen’nenju no sugu soba

Taorete ita kanojo o tasuketa no ga hajimari

Itsunomanika futari wa totemo nakayoku natta

Dakedo watashi to kanojo nanimokamo ga chigatta
Mura no naka no dare yori kireina midori no kami
Sono yasashi koe to egao dareka-ra mo aisa reta
Dōshite kon'na watashi ni mo yasashiku shite kureru no?
Jibun yori otoru on'na o awaren deru tsumorina no?
Hikutsuna watashi o dakishimete kanojo wa sasayaita
'Anata wa dare yori sutekina hito yo' namida ga koboreta
Tatoe sekai no subete no hito ga watashi o sagesumi
Eni tte mo
Hitsuyō to shite kureru hito ga iru sore dakede shiawasedatta
Futari de mura o tobidashite machi de kurashi hajimeta
Funarena seikatsu demo isshonara daijōbu
Yūfukuna shōnin no fujin no shiyōnin
Ikiru tame ni eranda watashitachi no shigoto
Aru Ni-Tsu yashiki de mikaketa aoi kami no yasaotoko
Aitsu to kanojo no deai ga subete o kuruwaseta
Uninomukō no kuni no ō kare wa kanojo o fukaku aishi
Tonari no kuni no ōjo no kyūkon o kobanda
Kuni wa senka ni tsutsuma reta ōjo ga kudashita meirei
'Midori no kami no on'na wa subete koroshite shimai nasai'
Min'na min'na inaku natte shimatta
Shiroi kami no watashi igai
Kanojo no kawarini watashi ga shineba yokattanoni
Dōshite dōshite
'Ikite ite gomen' nasai' itsunomanika kuchiguse
Yowane bakari haite ita tsumaranu dake no jinsei
Minatochō no kyōkai arata ni kurashi hajimeta
Kakumei de ōjo ga shinda to kaze no uwasa de kiita
Kanojo to deatta no wa kyōkai no sugu soba
Taorete ita kanojo o tasuketa no ga hajimari
Itsunomanika futari wa totemo nakayoku natta
Dakedo watashi to kanojo nanimokamo ga chigatta
Daremoirai yoru no zange-shitsu
Gūzen kiite shimatta kanojo no kokuhaku

Ā nanto iu kotodeshou

Kanojo wa masani

AKU NO MUSUME

Machi hazure no chīsana

Minato ichi-ri tatazumu anomusume

Haigo kara chikadzuku watashi futokoro kara naifu toridashite

Ōjo no senaka ni mukete furiageta

Anata ni ayamaranakereba ikenai koto ga aru no

Watashi kekkyoku anata no kyū wa torenakatta

Ano musume wa mukashi no watashi totemo totemo kodokuna hito

Hitori de iki tsudzukeru koto sore wa totemo sabishī

Nani mo dekinakatta ano musume sukoshi ryōri ga umaku natta

Kyōnōyatsu no buriosshu totemo umaku yake teru

Ano toki ano umibe de isshun mieta genkaku

Ano shōnen wa ittai daredatta no kashira?

YOWANE HAKU

~~~~~

Tấm màn lại được kéo lại. Trong lúc đó thì các học sinh lớp 12A5 thi nhau chạy ra chạy vào để chuẩn bị cho bài hát tiếp theo của Len.

Tấm màn vừa kéo ra đã thấy Len đứng giữa sân khấu. Đôi mắt vô hồn, và rồi bài nhạc được phát lên.

~Re_Birthday~

Mezame tatoki boku wa hitori

Kuroku nuri tsubusareta heya

Nanimo miezu nanimo kikoezu

Hitori furu yami no naka

Tenjou ni wa ookina ana

Yoku mireba soko ni wa kyodai na zemai

Sono saki kara totsujō hibiku

Etai no shirenu bukimi na koe

”Tsumibukaki shounen yo! Omae wa kono saki eien ni kono heya kara wa dera renu”-to itta

Shunkan omoidashita subete no kioku

Mizukara ga kasane ta tsumi no kazukazu wo

Mizukara ga kasane ta tsumi no kazukazu wo

Koko ni iru riyuu to ketsumatsu ni kizuita

Koko ni iru riyuu to ketsumatsu ni kizuita

Mou ano koro ni wa modorenai no dato
Kizukaba ryouude ni wa merareta akai tejou
Sore wa kitto dare ka no nagashita chi no iro
Ryuou no ashikubi ni wa aoi iro no kusari
Sore wa kitto dare ka no namida no iro
”Ru ri ra ru ri ra!” kikoe tekita uta wa
Dare ga utau komoriuta darouka...
Dore hodo no toki ga nagareta darou
Ugokanu zenmai ni tazuneta
Doko kara tomonaku kikoete kuru
Utagoe dake ga boku wo iyasu
Aru hi boku wa kizuitanda
Sono uta no shinjitsu no imi wo
Soshite boku wa komoriuta ni
Atarashii kotoba wo tsuketashita
Zenmai no sukima kara
Ochite kita chiisana hikari
Sore wa kitto
__Kimi ga kureta messeejii__
Mawari hajimeta zenmai wa shizuka ni kataru
”Tsumi ga keshite yurusareru koto wa nai”
Dakedo mizu toiu kotoba aku toiu kotoba
Bokura wa sorera wo uta he to kaeyou
Akai tejou hazure boku ni karari kakeru
”Kore kara anata wa umare kawaruno yo” to
Aoi ashikase hazure boku no hanashi kakeru
”Kyou ga kimi no atarashii Birthday”
Subete ga mawari soshite shiroku zomaru
Mou sugu kimi ni ai ni yukuyo.

KAGAMINE LEN

Bài hát của Len vừa hết cũng là lúc vở nhạc kịch lớp 12A5 kết thúc. Đồng loạt tất cả học sinh ở dưới đều đứng lên vỗ tay tán thưởng.

Vở nhạc kịch rất hay, rất cảm động. Tất cả học sinh và thầy cô đều rom róm nước mắt. Còn lớp 12A5 tuy diễn rất mệt, rất căng thẳng nhưng bọn họ rất vui.

Tiếp theo sau đó là những vở kịch, bài hát từ các lớp khác. Thế là một buổi khai giảng diễn ra đầy sôi nổi, hào hứng và vui vẻ. Nụ cười luôn hiện diện trên môi mọi người.

À quên mất, không có Len trong đó đâu nha.

Vì Len mãi ngắm nhìn một người. Nụ cười người đó luôn trên môi, nhưng nó chưa bao giờ dành cho cậu. Rin luôn cười với mọi người, nhưng khi đứng trước Len, cô hay nhăn mặt, tỏ vẻ khó chịu.

Nhưng Len nào có biết, đó chỉ là do Rin cảm thấy ngại thôi! Ngay khi nhìn vào ánh mắt Len, ngay khi thấy nụ cười của Len, nó như làm Rin cảm thấy ngại thối.

Trước đây, Rin chưa từng có cảm giác này. Chỉ là đứng trước Len cô mới như vậy.

Với lại, khi thích một ai đó, bạn sẽ đặc biệt đối xử với họ khác với mọi người.

Kể cả Yuuma, trong mắt Rin, anh cũng chỉ là một người anh trai bình thường!

Chỉ có Len là khác!

Chỉ là Rin chưa phân biệt được, cảm giác mà cô dành cho Len, có phải là tình yêu không? Hay chỉ đơn thuần là tình bạn? Hay chỉ là rung động nhất thời?

Rin vẫn đang cố gắng tìm câu trả lời cho chính mình.

Còn Len, cứ nghĩ là Rin ghét mình. Cố tình tránh mặt mình. Len nghĩ Rin với Yuuma không đơn giản là anh em.

Liệu, Rin và Len có nhận ra, họ sinh ra, là để dành cho nhau?!

~~~~~

Mấy ngày sau,

Len đang ngồi trong phòng nghe nhạc. Đôi mắt nhắm hờ, tận hưởng bài hát. Lâu lắm rồi Len mới được thư giãn như vậy.

_Reng! Reng! – tiếng chuông điện thoại Len vang lên

Mặt Len không cảm xúc nhìn vào màn hình điện thoại,

_Sao rồi?

_Đã điều tra ra được, Kagamine Yuuma là anh ruột của Kagamine Rin, nhưng vào năm Kagamine Rin 10 tuổi, cậu ta mới xuất hiện. Theo thông tin mà chúng tôi điều tra được, cậu Yuuma đã đi du học từ lúc 5 tuổi, 6 năm sau mới quay về Nhật, đó cũng là lúc cô Rin tròn 10 tuổi. Trước đó, thì hai người chưa lần nào gặp nhau. Còn cậu ta đi du học ở đâu thì chúng tôi không điều tra được. Chúng tôi còn điều tra ra được, vào năm 10 tuổi, cô Rin bị cái gì đó, nên đã nghỉ nguyên một năm học, nhưng nhờ có gia sư, cô Rin đã theo kịp bạn bè. Chúng tôi đã liên hệ với các bác sĩ điều trị cho cô Rin nhưng vẫn không biết chính xác vào năm 10 tuổi, cô Rin bị gì. Nhưng có thể nói, cô ấy đã trải qua một chuyện rất kinh khủng. Cho nên, toàn bộ phần kí ức từ năm 10 tuổi trở về trước, đã hoàn toàn biến mất. – đầu dây bên kia nói đều đều

Vừa nghe xong, Len sững người. Đôi mắt vô hồn nhìn về phía trước, đôi tay buông lỏng, cái điện thoại rớt xuống đệm,

“Kí ức...10 năm trước...hoàn toàn...biến mất?!”

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Quá Khứ Của Yuuma.

Chào các bạn. Nếu đọc xong chap này, các bạn vẫn còn dư thời gian, mời các bạn qua bên shortfic “Đơn giản, là yêu thôi! [Kagamine Rin Len]” đọc thử nhé! Shan mới viết, dự là sẽ có 5 chap thôi.

Shan viết được 2 chap rồi! Các bạn qua đọc rồi cho Shan ý kiến nhé!

Thân!

~~~~~

Bảy năm trước,

Yuuma cùng Sayako Hana – mẹ anh bước vào một căn biệt thự xa hoa, lộng lẫy. Khu biệt thự gồm bốn tầng rộng lớn, với những đồ nội thất sang trọng.

Sân sau của khu biệt thự rất nhiều cây cảnh, không khí thoáng mát, trong lành. Ngoài sân còn có một cái xích đu, màu trắng. Kế bên là một cái bàn và một cái ghế đá. Trên bàn còn có một bình trà và mấy cái ly.

Yuuma – 11 tuổi, theo chân mẹ, rụt rè bước vào ngôi nhà. Đôi mắt Yuuma nhìn xung quanh,

“Rộng quá!”

Trước khi tới đây, Yuuma cũng sống trong một ngôi biệt thự, chỉ là nó không được rộng như ngôi biệt thự này. Chưa kể ở đây, chỗ nào cũng loáng bóng, sạch sẽ.

Bà Hana dẫn Yuuma tới một căn phòng, bà đẩy cửa bước vào. Người đàn ông đang ngồi trên ghế liền xoay người lại, khuôn mặt không giấu nổi niềm vui mừng. Ông liền đi lại chỗ hai mẹ con Hana.

Thấy ông ta đi lại, Yuuma có hơi nép người ra đằng sau mẹ mình, đôi mắt hiện rõ sự tò mò, nhưng đâu có chút sợ hãi.

_Chào mừng hai mẹ con đến với nhà Kagamine. – ông Kagamine Yudoki cười hiền

_Anh khách sáo quá, Yudoki. – bà Hana cười

Sau đó liền quay sang Yuuma,

_Yuuma, chào ba đi con.

Yuuma nhìn mẹ, rồi quay sang nhìn ông ta. Anh đã được mẹ nói trước là anh và mẹ sẽ qua nhà “ba mới” ở. Nhưng điều này đối với Yuuma mà nói, nó quá đột ngột.

Yuuma đang đi du học ở nước ngoài thì bị mẹ gọi về gấp, với lý do không thể nào chính đáng hơn nữa là gặp “ba mới”. Yuuma không ghét bỏ gì người đàn ông đang đứng trước mặt mình nhưng quá khó để gọi ông ta là ba trong lần gặp đầu tiên.

Thật ra, Yuuma cũng muốn một lần gọi “ba” nhưng anh không có cơ hội đó. Bởi, Yuuma mất ba khi mới sáu tháng tuổi. Ba anh qua đời qua trong một vụ tai nạn.

Nhưng cho dù có cố gắng cách mấy, Yuuma vẫn không thốt được “ba”. Yuuma lại quay sang nhìn mẹ, đôi mắt hiện rõ sự không thể, anh khẽ cúi đầu rồi lắc đầu.

Ông Yudoki xoa đầu Yuuma, cười hiền

_Không sao, không sao. Đừng ép con quá. Để sau cũng được.

Khi nhìn thấy nụ cười của ông Yudoki, Yuuma cảm thấy ấm áp lạ thường. Đầu đó trong tâm hồn anh đã khẳng định, ông ấy là ba mình.

Bà Hana nở nụ cười hạnh phúc. Sau đó, bà chợt nhớ tới một người,

_Rin, sao rồi anh? – đôi mắt bà hơi dè chừng

Ông Yudoki cười buồn, khẽ lắc đầu.

_Đi theo anh.

Nghe vậy, bà Hana cảm thấy rất buồn. Năm tay Yuuma bước đi mà lòng nặng trĩu. Kể từ giây phút này, Rin sẽ là đứa con thứ hai của bà.

Yuuma bước đi, mà lòng khó hiểu vô cùng. Không phải lúc này còn rất vui vẻ hay sao? Nhưng khi vừa nhắc tới người tên Rin đó thì hai lại buồn đến vậy.

Rốt cuộc, Rin là ai?

Ông Yudoki dẫn Yuuma và bà Hana tới một căn phòng. Trước cửa căn phòng có treo một tấm bảng “Orenji-chan” kế bên còn có một trái cam.

Mở cửa bước vào, căn phòng khắp nơi đều là màu cam. Những trái cam nhỏ xinh luôn mặt khắp nơi trong căn phòng này. Từ những đồ vật nhỏ nhất như cục tẩy, cây bút chì, hộp bút. Đến những món đồ lớn hơn như giường, gối, chăn, ngay cả tường còn không tha nữa mà. Trên tường là những hình vẽ “bé cam” rất dễ thương.

Kiểu như “không cam, em chết”.

Yuuma mãi mê nhìn căn phòng mà không thấy ông Yudoki và bà Hana đang đứng chân tại một cái giường nằm bên trong. Sau khi ngấm chán chê cái phòng thì Yuuma mới chợt nhớ ra mẹ mình.

Chạy vào bên trong một chút, Yuuma thấy mẹ mình và ông Yudoki đang đứng trước một cái giường. Đôi mắt mẹ anh long lanh, như sắp khóc. Yuuma tò mò bước lại.

Đập vào mắt anh là một thân thể nhỏ bé, yếu ớt. Nhưng lại có làn da trắng như tuyết, mái tóc vàng óng ả. Cô bé đang được chuyển nước biển.

Nhìn tới khuôn mặt cô bé, Yuuma như chết lặng. Cô bé đẹp như một nàng công chúa trong truyện cổ tích. Vừa nhìn thấy khuôn mặt tựa thiên sứ ấy, chợt có một suy nghĩ thoáng qua trong đầu Yuuma,

“Có phải, cô bé này, đang chờ chàng hoàng tử của mình tới đánh thức?”

Khi nhìn thấy cô bé, trong mắt Yuuma như không còn ông Yudoki và bà Hana. Anh bước lại gần đầu giường, nhìn kỹ vào mặt cô bé hơn nữa.

Thấy con mình có phản ứng như vậy, bà Hana không khỏi ngạc nhiên. Lúc đó bà chỉ nghĩ, đó đơn giản là sự hiếu kì của một đứa nhóc 11 tuổi.

Nhưng bà đã sai!

Khi nhận ra được thì quá trễ.

Quá trễ để nhận ra, ngay từ lần đầu tiên, Yuuma đã thích cô bé đó. Và sau đó, là một tình yêu mãnh liệt, nhưng trong đó bao gồm cả chiếm hữu.

Bà xoa đầu Yuuma,

_Yuuma, từ bây giờ, Rin sẽ là em của con. Hãy yêu thương và bảo vệ em, có biết chưa?

Yuuma quay lại nhìn mẹ mình. Không trả lời, anh khẽ gật đầu và sau đó liền quay lại nhìn Rin.

Ông Yudoki nhìn hai mẹ con cười hiền. Có lẽ vợ ông đã quyết định đúng đắn.

~Hai tháng sau~

Như thường lệ, Yuuma sau khi đi học về liền chạy tới phòng của Rin. Quăng cặp sang một bên, anh liền ngồi xuống bên cạnh Rin. Miệng không ngừng kể về những gì đã xảy ra với anh ngày hôm nay.

Được một lúc thì Yuuma thấy chán. Anh vớ tay lấy đại một cuốn truyện, rồi ngồi đọc cho Rin nghe. Đang đọc giữa chừng thì Yuuma thấy mỏi, nên đã buông cuốn truyện xuống.

Vừa buông cuốn truyện xuống, Yuuma nhìn thấy ngón tay của Rin khẽ nhúc nhích. Anh vừa vui mừng vừa hoảng sợ. Anh vui vì Rin đã tỉnh, anh sợ là anh không biết làm gì.

Chợt nhớ lời mẹ dặn, Yuuma liền chạy ra ngoài gọi lớn,

_BA MẸ, RIN TỈNH RỒI. HAI NGƯỜI MAU ĐẾN ĐÂY.

Chỉ cần có vậy, ông Yudoki đang có một cuộc họp tại nhà rất quan trọng nhưng khi vừa nghe Yuuma nói, ông liền quăng bộ hồ sơ trên tay xuống, tức tốc chạy lên lầu.

Bà Hana đang có một cuộc gọi từ khách hàng nước ngoài, cũng rất quan trọng nhưng khi vừa nghe Yuuma nói, bà liền quăng điện thoại sang một bên, tức tốc chạy lên lầu.

_RẦM.

Cánh cửa bị mở toang, hai người hốt hoảng chạy vào. Chạy tới giường Rin, thì thấy Rin đang có dấu hiệu tỉnh lại.

Những ngón tay khẽ nhúc nhích. Đôi mắt cử động nhẹ, ba người họ vẫn kiên nhẫn chờ. Chờ đến khi Rin mở mắt.

Và có lẽ họ đã chờ được.

Đôi mắt Rin từ từ mở lên. Nhưng không được liên tục, cô cứ nhắm rồi mở, nhắm rồi mở. Như vẫn chưa quen với ánh sáng bên ngoài. Được một lúc, đôi mắt Rin mở hẳn.

Ông Yudoki và bà Hana xúc động đến rơi nước mắt. Ông Yudoki vỗ oà trong niềm sung sướng, hạnh phúc khi thấy đứa con gái cưng của mình cuối cùng cũng tỉnh.

Ông cười hiền rồi nhào tới ôm Rin, dù cho ông biết Rin mới tỉnh lại, vẫn chưa được khoẻ. Nhưng ông thật sự rất muốn ôm Rin, để bù đắp lại quãng thời gian Rin hôn mê.

Buông Rin ra, đôi tay ông ôm trọn gò má Rin, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống trên mặt Rin,

_Rin, cuối cùng con cũng tỉnh. Ba nhớ con nhiều lắm.

Đôi mắt Rin vô hồn nhìn người đàn ông trước mặt mình, khó khăn lắm Rin mới thốt lên được ba từ,

_Ông...là...ai?

~Ba tháng sau~

Sau khi tỉnh lại, kí ức của Rin hoàn toàn biến mất. Nhưng có một điều rất lạ, ông Yudoki lại có vẻ vui mừng khi Rin bị mất trí nhớ.

Thay vì giúp Rin nhớ lại, ông lại cố gắng tạo ra cho một kí ức mới.

Kí ức chỉ có bốn người trong đó, Kagamine Yudoki, Sayako Hana, Kagamine Yuuma, và Kagamine Rin.

Hoàn toàn không có thêm một người nào nữa.

Kể từ khi tỉnh lại, Rin như người vô hồn. Hoàn toàn không phản ứng trước những lời nói của những người xung quanh. Đơn giản, là ai muốn làm gì thì làm.

Và có một điều rất lạ, khi ông Yudoki phát hiện Rin bị té dưới chân núi. Những đồ trang sức trên người Rin đều bị rớt xuống hết, kể cả chiếc nhẫn nhưng chỉ có một cái là vẫn nằm y nguyên vị trí ban đầu, là sợi dây chuyền hình chiếc chìa khoá. Và trong một khoảng khắc nào đó, sợi dây chuyền – nó phát sáng.

Ông Yudoki đang ngồi trong phòng làm việc thì chợt nhớ ra sợi dây chuyền đó. Ông kéo ngăn kéo thứ hai ra, có một cái hộp màu đỏ. Ông mở cái hộp ra, có một sợi dây chuyền hình chiếc chìa khoá.

Cầm sợi dây chuyền trong tay, ông trầm ngâm một chút. Sau đó, ông quyết định đưa lại cho Rin.

Phòng Rin,

_Cộc. Cộc. Cộc.

Vẫn vậy, tiếng gõ cửa vang lên nhưng không bao giờ Rin đáp lại. Khẽ thở dài, ông đẩy cửa bước vào. Biết có người vào, nhưng Rin chẳng thèm quay lại lấy một lần.

Rin vẫn nhìn khung cửa sổ. Bên kia cửa sổ là một cây anh đào lớn, đang nở rộ. Lâu lâu có những cơn gió nhẹ thổi qua, làm cánh hoa anh đào bay vào phòng Rin, và rơi vào ngay giường bệnh của Rin.

Đưa tay cầm cánh hoa lên, Rin nhìn vào nó. Nó thật mỏng manh và cô đơn. Như chính cô lúc này.

_Rin... – ông Yudoki nhẹ gọi tên cô

Rin nghe, nhưng vẫn không quay lại. Ông bước đến gần,

_Rin...sợi dây chuyền này, là của con? – sợi dây chuyền được đưa ra trước mặt Rin

Vừa nhìn thấy sợi dây chuyền, Rin liền khựng lại,

“Tặng con, con gái yêu của mẹ!”

Tự nhiên khi nhìn thấy sợi dây chuyền, trong đầu Rin lại hiện lên câu nói đó. Nghe rất thân thương, vừa quen vừa lạ.

Người đó là ai?

Nhưng rất nhanh, nó đã biến mất. Đôi mắt Rin vẫn dán chặt vào sợi dây chuyền. Vô thức, Rin đưa tay lên nắm lấy sợi dây chuyền.

Rin sẫm soi từng milimet trên sợi dây chuyền, xem hết chỗ này tới chỗ khác. Hành động của Rin làm ông Yudoki rất ngạc nhiên.

Vì từ lúc Rin tỉnh lại, cho dù có đưa cô cái gì cô cũng không phản ứng. Thậm chí là không thèm nhìn nó lấy một lần.

Đang mãi mê ngắm sợi dây chuyền, trong đầu Rin như có một tia điện chạy nhanh qua,

“Bởi vì mình rất thích cậu!”

Rin hơi giật mình một chút. Đôi mắt Rin trở nên có hồn hơn. Nó như có sức sống mới kể từ khi nhìn vào sợi dây chuyền này. Sợi dây chuyền này rất có ý

nghĩa với Rin.

Nó không đơn giản là lời hứa, lời tỏ tình với Len. Nó còn là món quà duy nhất mà mẹ tặng cô, và đương nhiên, nó vô giá.

Không có số tiền nào có thể đo lường tình yêu của một người mẹ dành cho con của mình.

Vẫn cảm sợi dây chuyền trên tay, đôi mắt vẫn dán vào nó. Nhưng sâu trong đôi mắt đó, nó đã bắt đầu ấm áp hơn. Dù rất nhỏ, nhưng khoé mắt đã thể hiện sự vui mừng.

Đôi môi cong lên, dù rất nhẹ. Nhưng nó đã tạo thành một nụ cười. Một nụ cười tựa thiên sứ đã được hình thành. Và đôi mắt chan hoà, yêu thương.

Lần đầu tiên sau vụ tai nạn đó, Rin đã cười.

Ông Yudoki vỡ oà trong hạnh phúc. Ông liền ôm Rin vào lòng, nước mắt lăn dài. Ông không biết nói gì, ngoài việc ôm Rin mà khóc.

Rin khá bất ngờ, nhưng lại không đẩy ông ta ra. Cứ để ông ta ôm mình mà khóc. Không hiểu sao, Rin lại cảm thấy có một chút thân thương với người đàn ông này.

Đằng sau, Yuuma đã thấy tất cả. Lần đầu tiên, đôi mắt Yuuma ánh lên vẻ hạnh phúc. Như nói rằng: “Rin, tôi thích em!”. Miệng Yuuma khẽ nở nụ cười hiền. Và kể từ giây phút đó, Yuuma quyết định coi Rin là mạng sống của mình.

~Một tháng sau~

Kể từ lúc có lại sợi dây chuyền, Rin đã cởi mở hơn. Rin chịu mở lòng để mọi người có thể bước vào. Nụ cười cũng vì thế nở nhiều hơn. Tuy vẫn còn một chút ngượng ngao, nhưng đối với gia đình Kagamine như vậy đã là tốt lắm rồi.

Vì muốn Rin làm quen với mọi thứ, nên ông bà Kagamine quyết định cho Yuuma nghỉ học ở trường, về nhà học gia sư với Rin. Đương nhiên là Yuuma đồng ý vô kiện điều rồi.

Vì vậy, Yuuma ngoài việc làm anh của Rin ra, Yuuma còn là người bạn đầu tiên của Rin.

Nên nếu bạn trách Rin quan tâm Yuuma nhiều, thì bạn đã sai rồi đó. Vừa là một người anh, vừa là một người bạn đầu tiên, bạn không quan tâm đến người ấy được sao?

Nhưng, nó không chỉ dừng ở đó.

Hôm nay, Yuuma dẫn Rin ra công viên chơi, để cô thay đổi không khí. Rin rất hào hứng, đây là lần đầu tiên cô được ra ngoài sau mấy tháng trời cứ ở trong nhà.

Rin chạy ra giữa công viên, nơi những cái cây lớn ngự trị. Cô dang tay ra, tận hưởng làn không khí trong lành. Môi khẽ cười.

Yuuma đứng ngắm từng hành động của Rin. Mỗi hành động, cử chỉ, lời nói của Rin đều rất dễ thương. Mỗi lần nhìn nó, chỉ làm Yuuma thích Rin nhiều hơn thôi.

_Rin, ra đây ngồi nè. – Yuuma chỉ xuống chỗ ngồi bên cạnh mình

Rin quay lại,

_Dạ. – Rin gạt đầu và cười tươi

Sau đó cô liền chạy ra chỗ Yuuma. Khẽ vuốt mái tóc Rin,

_Em thích ra đây không? – Yuuma dịu dàng hỏi

Rin lại cười tí mắt,

_Rất thích ạ.

Yuuma cũng mỉm cười. Thật ra, Yuuma rất muốn thốt lên ba từ “Anh thích em!” nhưng cho dù có cố cách mấy cũng không nói ra được. Bởi vì có rất nhiều lý do khiến anh không thể làm vậy.

_A, kem, kem. Yui mua cho em đi! – Rin reo lên khi thấy xe kem gần đó

Nhìn theo hướng Rin nhìn, Yuuma thấy một xe kem cũ kĩ. Nhìn không được sạch sẽ. Anh khẽ nhăn mặt.

Thấy Yuuma không trả lời, mà còn nhăn mặt, Rin biết chắc là không được. Nhưng bây giờ Rin rất thèm a~. Không còn cách nào khác, Rin phải mặt dày năn nỉ thôi.

_Anh Yuu~, mua cho em đi, đi, đi mà. – Rin mắt long lanh

Nhìn xuống cô em đang làm nũng của mình, Yuuma không cách nào có thể từ chối. Hơn nữa, Rin còn cầm tay áo của Yuuma kéo qua kéo lại. Đôi mắt long lanh như sắp khóc.

Khẽ thở dài, xoa đầu Rin,

_Được rồi. Anh mua cho em. – Yuuma cười hiền

Vừa nghe xong, Rin liền nhảy cẫng lên.

_Yeah, yeah. – Rin cười tươi

Lại xoa đầu Rin, Yuuma đứng dậy nắm tay Rin kéo lên. Mỗi lần nắm tay Rin, Yuuma cảm thấy rất hạnh phúc, nhất là khi Rin cũng đang nắm tay anh.

Còn Rin, cái nắm tay đó, đơn giản là cái nắm tay kéo đi để có một cây kem. Với một cô nhóc 10 tuổi, hơn nữa mới hồi phục lại sau vụ tai nạn, thì có thể hơn sao?

Tất cả chỉ có vậy.

Có trách là trách tại sao Yuuma xuất hiện không đúng thời điểm.

Để Yuuma, trong mắt Rin, mãi mãi dừng lại ở một người anh.

Không thể hơn, cũng chẳng thể bớt đi. Đơn giản, là một người anh tốt.

Đi tới gần xe kem,

_Ông ơi, bán cho cháu hai cây kem. – Rin vui vẻ, giơ hai ngón tay lên

_Cháu muốn ăn mùi gì? – ông bán kem cười hiền hậu

_Một cây mùi cam, một cây mùi Chocolate ạ. – Rin cười tí mắt khi nhắc đến cam

_Cháu gái, ông không có bán kem mùi cam đâu. Chỉ có Chocolate à, cháu có chịu không?

Rin khẽ nhăn mặt. Mà cũng đúng, những xe kem như vậy, chỉ có các loại kem đơn giản như Chocolate, khoai môn, dâu, ... làm gì có mùi cam chứ. Trước giờ Rin ăn kem là do đầu bếp nhà cô làm không à, nên muốn mùi gì là có mùi đó.

Yuuma xoa đầu Rin,

_Ăn Chocolate đi, lát nữa anh mua nước cam cho em.

Rin ngước lên nhìn Yuuma,

_Dạ. – Rin cười tươi

Yuuma gật đầu. Quay sang nói với ông bán kem,

_Ông bán cho cháu hai cây kem Chocolate ạ.

Ông bán kem cười, gật đầu. Rồi lấy hai cây kem cho Rin và Yuuma. Lấy xong đưa cho Yuuma, Yuuma đưa cho Rin một cây rồi anh lấy tiền từ trong túi ra, đưa cho ông bán kem.

Ông bán kem khẽ gật đầu cảm ơn. Rồi anh em Yuuma ra ghế đá ngồi ăn kem. Rin ăn mà cứ cười suốt. Cô cười vì vị ngọt của cây kem, cười vì lát nữa sẽ được uống nước cam, cười vì được ra ngoài chơi. Cô cười vì nhiều lý do.

Yuuma ngồi bên cạnh mà chưa bao giờ anh rời mắt khỏi Rin. Cứ thấy Rin cười mà lòng Yuuma hạnh phúc biết bao. Anh ước gì, thời gian sẽ ngừng lại, để anh có thể vui vẻ ở bên cạnh Rin như lúc này.

Ăn xong, hai anh em ngồi chơi một chút rồi về. Giữ đúng lời hứa, Yuuma dẫn Rin đi mua một chai nước cam. Rin vừa đi vừa uống.

Miệng vẫn không ngừng được cười. Có thể nói, hôm nay là ngày cô cười nhiều nhất.

Đang uống ngon lành thì Rin vô tình làm rơi nắp chai ra giữa đường. Không mấy để ý xung quanh, Rin chạy ra nhặt nắp chai.

Đang đi bên cạnh Rin thì Yuuma thấy Rin chạy đi đâu đó. Anh quay lại nhìn thì thấy Rin đang nhặt nắp chai. Tính kêu Rin bỏ đi thì Yuuma thấy một chiếc xe hơi lao tới Rin với vận tốc chóng mặt.

“Rin phải được an toàn.”

Chẳng thể suy nghĩ gì hơn, ngoài câu đó. Yuuma liền nhào tới xô Rin ra khỏi chỗ đó. Một mình anh ôm chôn chiếc xe vào người.

_ĐỪNG.

Và Yuuma nằm bất động dưới đất.

Trong lúc đang nhặt nắp chai, thì Rin bị Yuuma đẩy ra chỗ khác. Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì Rin nghe một tiếng “đùng” rất lớn.

Sau đó, Rin liền quay lại. Thấy Yuuma đang nằm im dưới đất, đầu bê bết máu. Đôi mắt Rin tròn to. Nước mắt như trực chờ sẵn, nó chảy ào ạt như suối.

Rin chạy tới chỗ Yuuma, mặc cho các vết trầy trên chân đau xót.

_Anh Yuu...huhu...tình đây đi. Huhuhu, anh Yuu đừng bỏ em mà....huhuhu...anh đừng chết mà....huhu.

Nước mắt tuông như thác chảy, tay Rin không ngừng lay người Yuuma. Cũng may, người tài xế còn chút lòng từ bi, anh ta đã đưa hai anh em Rin vào bệnh viện.

~Bệnh viện~

Vừa nhìn thấy hai anh em nhà Kagamine, các bác sĩ rất hoảng hốt. Liền nói y tá gọi về cho ông bà Kagamine. Yuuma liền được đưa vào phòng cấp cứu.

Các y tá tính đưa Rin đi để sát trùng các vết thương, nhưng cô nhất quyết không chịu đi đâu hết. Nên các y tá đành chiều theo ý cô.

Vừa nghe tin con mình vào bệnh viện. Ông bà Kagamine liền tức tốc chạy tới bệnh viện. Bà Hana đau xót khi thấy con mình nằm ở phòng cấp cứu, nhưng tuyệt nhiên, không có bất kì lời trách móc nào với Rin.

Hơn nữa còn ngồi xuống bên cạnh Rin, ôm Rin vào lòng, kìm nén những nỗi đau xuống tận đáy lòng. Xoa đầu và an ủi Rin,

_Không sao đâu con. Yuu sẽ không sao. Lát nữa, Yuu sẽ ra chơi với con ngay thôi.

Rin không kìm được, khóc to,

_Huhu, mẹ ơi, con xin lỗi. Tất cả là lỗi của con...huhuhu...

Xoa đầu Rin, rồi vòng tay lớn, ông Yudoki ôm cả hai mẹ con,

_Con gái ngoan, không phải lỗi của con đâu. Hơn nữa, Yuu sẽ không sao đâu. Đừng khóc nữa.

Kể từ giây phút đó, Rin đã khẳng định, họ – là gia đình của cô.

Rất may mắn, Yuuma đã được cứu. Nhưng chân anh đã bị thương nặng, phải nằm viện ba tháng và tập vật lý trị liệu mới có thể đi lại được.

Và đương nhiên, trong suốt ba tháng đó, Rin không rời phải Yuuma nửa bước. Ngay cả việc học của cô, cũng phải dừng lại. Bởi vì Rin là người gián tiếp gây ra tai nạn cho Yuuma nên cô phải có trách nhiệm.

Trong ba tháng đó, Yuuma càng thích Rin nhiều hơn. Cách mà cô chăm sóc anh, cách mà nhăn mặt mỗi khi anh không chịu uống thuốc, cách mà cô than phiền khi thấy anh không nghe lời. Tất cả, anh đều thích hết.

Kể từ đó, bốn người trong gia đình Kagamine sống rất vui vẻ với nhau. Lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười.

Nhưng đến lần sinh nhật thứ 15, Yuuma quyết định nói tình cảm của mình cho Rin biết. Nói rằng, anh thích cô, không phải như một người anh thích em gái mình, mà là tình cảm giữa nam với nữ.

Tiếc thay, ông bà Kagamine biết được mọi chuyện. Để tránh tình trạng đó xảy ra, ông bà Kagamine quyết định cho Yuuma đi du học. Cho dù Yuuma có vùng vằng cỡ nào thì cũng không thay đổi được gì.

Để tránh việc Yuuma làm bậy, bà Hana đã quyết định đi theo Yuuma. Thế là một gia đình bốn người đang êm ả, hạnh phúc lại bị chia đôi bởi tình cảm của Yuuma dành cho Rin.

Và câu: “Anh thích em!”, lúc đó, Yuuma đã không nói ra được. Và cho đến tận sau này cũng không nói ra được.

Vậy, Yuuma đáng thương hay đáng trách?

Tất cả là tùy vào suy nghĩ của mỗi người.

Trở lại với hiện tại,

Yuuma đang ngồi trên cần thang, lưng dựa vào những thanh sắt. Ngồi nhớ lại những kỉ niệm xưa, anh với Rin đã từng vui vẻ bên nhau.

Nhưng giờ, một mình anh cô đơn giữa trời lạnh buốt giá. Tuyết đã rơi phủ trắng xoá trên những mái nhà.

Yuuma đưa tay ra, tuyết rơi vào tay anh, nhưng sau đó liền tan biến. Không lẽ tình yêu mà anh dành cho Rin cũng giống như hạt tuyết kia? Xuất hiện rồi tan biến?

Nếu như dùng mọi thủ đoạn để chiếm lấy Rin cũng được. Đối với anh việc này rất dễ. Nhưng sau đó thì sao?

Rin sẽ ghét bỏ anh.

Điều đó là chắc chắn.

Nhưng đối với anh, Rin là tất cả.

Vậy phải làm sao đây?

Anh có nên bỏ cuộc hay không?

Ngồi nhớ lại kỉ niệm xưa mà lòng Yuuma không khỏi đau xót.

Tại sao chứ?

Khoảng thời gian Yuuma ở bên cạnh Rin lâu như vậy, hơn nữa anh còn xuất hiện trước tên Len kia. Vậy tại sao Rin lại thích hấn mà không thích anh?

Nhưng Yuuma đâu biết rằng, anh mới chính là người đến sau.

Trái tim Rin, từ năm 10 tuổi nó đã thuộc về Kagamine Len.

Cho dù Rin không nhớ được Len là ai? Nhưng chẳng phải, Rin đang thích Len một lần nữa sao?

Cho dù không nhớ, nhưng đâu đó trong trái tim Rin, đã có Len ngự trị.

Có trách, thì hãy trách tại sao Yuuma đến sau Len.

Quả là một cuộc tình ngang trái.

Dù đúng hay sai, cả ba người đều đau khổ.

Số phận quá khắc nghiệt với cả ba.

~~~~~

Các bạn thấy chap này như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Lời Tỏ Tình Không Trọn Vẹn.

Xin lỗi vì sự chậm trễ của Shan!

Shan không cố ý đâu, chỉ là Shan vừa trải một chuyện rất kinh khủng, nên không ra chap ngay được. Mong các bạn thông cảm và đừng bỏ Shan.

Thân!

~~~~~

“Rin, anh quyết định rồi.”

Ngón tay Yuuma đặt trên khuôn mặt Rin trong bất hình,

“Anh sẽ ích kỉ một lần.”

Yuuma nhìn vào bức hình, cười nhẹ,

“Một lần được tỏ tình với em!”

“Một lần nói với em về những tình cảm bao năm nay bị chôn vùi.”

“Một lần cho em biết, chúng ta không phải là anh ruột.”

Yuuma gấp bức hình xuống, rồi đứng lên ra ngoài.

Bức hình, là ảnh chụp gia đình của Yuuma. Họ, đều cười rất tươi.

~~~~~

Giờ ra chơi,

Len vẫn ngồi trong lớp quan sát từng cử chỉ, hành động của Rin, dù là nhỏ nhất. Cậu không tin là Rin đã quên hết mọi kí ức của hai người, về bảy năm trước.

Còn Rin thì lúc nào cũng có cảm giác như ai đang theo dõi mình. Lúc nhìn lại thì thấy Len đang nhìn mình chăm chăm. Rin cảm thấy hơi khó chịu, mọi hành động của cô đều bị Len soi mói.

Rin rất muốn kêu Len đừng nhìn cô nữa. Nhưng làm sao để mở lời đây? Mỗi khi nói chuyện với Len, cô đều rất khó mở lời. Tự nhiên cứ có cảm giác ngại ngại sao ấy!

Thật khó hiểu mà!

Haiz!

Rin khó xử nhìn Len, đôi mắt như thể nói lên: “Làm ơn đi mà, đừng nhìn như thế nữa!”

Nhưng nó hoàn toàn không tác dụng. Len vẫn nhìn Rin.

Chỉ đơn giản là Len không tin Rin quên hết mọi thứ,... mọi thứ về cậu!

Trong suốt mấy ngày quan sát Rin, Len nhận ra... mọi thứ – thói quen, sở thích, tính cách,... tất cả đều không thay đổi. Chỉ là... chỉ là... chỉ là...

Chỉ có Len, là Rin không nhớ thôi!

Cảm giác buồn bã, thất vọng dâng tràn khắp cơ thể Len.

Tại sao? Tại sao lại vậy chứ?

Có những lúc Rin quay qua nhìn Len, nhưng Rin lại không để ý thấy sự thay đổi trong đôi mắt Len. Nó... càng ngày càng buồn!

Có chăng, Rin quá vô tâm?

Có chăng, Rin không đủ can đảm để nhìn sâu vào đôi mắt đôi Len, để nhận ra điều đó?

Từ những hành động nhỏ, cả hai đã vô tình tạo thêm khoảng cách cho nhau.

Lúc này, Rin, IA và Kaito vẫn đang nói chuyện với nhau, ở trên lớp. Đơn giản là bệnh lười của họ lại tái phát. Thế là cả đám quyết định ở trên lớp,

_Ê, chiều nay tụi mình phải luyện SC đó! – Kaito vui vẻ nói

Đang nói chuyện vui vẻ thì Kaito nhắc đến chuyện luyện SC, làm hai người kia tụt hứng, mặt buồn so. Rin và IA đồng loạt thờ dãi,

_Ừ/Biết rồi. – Rin và IA nói cùng lúc

Hai người họ nhìn nhau lắc đầu, thờ dãi.

_Sao buồn thế? – Kaito khó hiểu, không phải lúc này còn vui vẻ sao?! Tự nhiên giờ lại buồn so.

Con gái thật khó hiểu!

_Tớ không muốn luyện SC! – hai người đồng thanh

Khi Rin và IA cùng nói thì cả hai đều ngạc nhiên, quay lại nhìn nhau. Hai người vui vẻ bắt tay nhau,

_Chỉ có cậu hiểu tớ!/Chúng ta đúng là bạn thân của nhau. – hai lại nói cùng lúc

Họ vui vẻ khoác vai nhau, cười tươi. Kaito lắc đầu, thờ dài nhìn họ. Ba người vẫn đang nói chuyện tiếp. Sau đó, Yuuma bước vào,

_Rin, anh có chuyện muốn nói với em!

Rin vui vẻ quay lại,

_Anh có——

_Đi với anh. – Yuuma bước tới nắm tay Rin kéo đi, trước sự ngạc nhiên của mọi người trong lớp và sự tức giận của ai đó

Rin và Yuuma vừa bước ra khỏi lớp, Len cũng đứng dậy và đi đâu đó.

~~~~~

Trên hành lang lầu hai,

Rin nhăn mặt, rất không thích với cái nắm tay kéo đi này, nó làm cô đau vì Yuuma nắm khá mạnh.

_Yuu, anh làm em đau. – Rin khó chịu

Mặc kệ câu nói của Rin, Yuuma vẫn kéo cô đi. Thấy Yuuma không đáp, Rin tưởng là có chuyện quan trọng gì nên không hỏi nữa, vì trước giờ cô chưa từng thấy biểu hiện này của Yuuma.

Rin im lặng đi sau Yuuma, lòng không khỏi thắc mắc.

Phía sau trường,

Yuuma kéo Rin ra một chỗ vắng người, buông tay Rin ra, Yuuma nhìn thẳng vào Rin.

Rin thì không quan tâm, giờ cô chỉ quan tâm đến cổ tay của mình. Cổ tay của Rin sưng đỏ, và nó hơi rát.

_Yuu, anh làm gì vậy? Tự nhiên kéo em ra đây làm gì? – Rin nhăn mặt

Bỏ qua thái độ bức mình của Rin, Yuuma bình thản đáp,

_Anh có chuyện muốn nói.

Rin cố gắng bình tĩnh,

_Vậy anh muốn nói gì?

Yuuma nhắm mắt lại, hít một hơi dài, rồi thở ra. Anh nhìn thẳng vào mắt Rin nói,

_Anh thích em!

Hai người, mắt chạm nhau.

Rin...

Đầu óc trống rỗng. Đôi mắt ngạc nhiên. Không có bất kì cảm xúc nào.

Chợt nhớ ra,

_Em cũng thích anh... – Rin cười híp mắt

Có người quay lưng bỏ đi.

_... Như một người anh trai tốt!

Một nụ cười được hình thành.

Làn gió mạnh thổi qua, làm tung bay mọi thứ. Cuốn theo những cánh hoa bay trong gió.

Không khí trở nên âm đạm.

Yuuma ngạc nhiên, nhưng hơn hết là rất buồn, anh nhìn Rin.

Rin vẫn vậy, vẫn ngây thơ, hồn nhiên tưởng Yuuma thích mình như tình cảm anh em.

_Rin... không phải như em nghĩ đâu. Nó không phải là tình cảm anh em—————

_ĐỪNG.

Một vụ nổ lớn phía sau Yuuma, làn khói trắng bốc nghi ngút. Không chỉ Rin và Yuuma, mà còn “hai người khác” cũng ho sặc sụa.

Trong lúc ho, Rin và Yuuma nghe thấy có tiếng nói chuyện.

_Hụ... hụ... đã nói người là đáp nhẹ nhẹ thôi mà. — White vừa ho vừa nói

_Hụ... người làm như hụ... hụ... ta muốn lắm vậy... chỉ tại cái máy cùi bắp, cô lỗ sĩ của cha ông cô nội nhà người để lại... hụ... hụ... — Black

Vâng, chuyện là vậy.

~Nhớ lại~

Trong phòng nghiên cứu của White,

_Ê, hay ta với người đối phương tiện đi, chứ đi xe hơi hoài chán chết với lại đi xe hơi làm sao vào được Vocaloid. — nói xong, Black uống nước

Black đang ngồi trên ghế, đối diện bàn làm việc của White. Hắn dung ung ngồi uống trà, nhìn trời nhìn mây qua cửa sổ.

_Vậy người muốn đi bằng gì? — White đang tập trung vào cái máy tính, nhưng vẫn trả lời Black

Trái ngược với Black, White đang rất tập trung vào cái màn hình máy tính, tay hắn gõ liên tục trên bộ bàn phím. Lâu lâu chột mắt vài cái.

_Thì cái gì đó cho phá cách một chút, ví dụ như đĩa bay chẳng hạn, hay phi thuyền, tề lắm là một chiếc ô tô có cánh đi. — Black nhìn xa xăm qua khung cửa sổ

Vừa nghe xong, White liền buông cái máy tính ra nhìn tên “khùng” kia,

_Người bị “atsm” à? Thời này làm gì có mấy thứ đó! — White mỉa mai

_”Atsm”? Người nói gì vậy? — Black ngó người

White lắc đầu thờ dãi, rồi đi lại gần Black. White chia cái Iphone 8 ra trước mặt Black,

_Đây. Coi đi.

Black nhìn vào cái điện thoại,

_”Atsm”? Áo tưởng sức mạnh?

Black gật đầu như hiểu rồi. Thấy vậy, White lấy điện thoại về, trước sự hụt hẫng của Black,

_Ê, ta chưa coi xong mà. Nhỏ trong hình dễ thương quá, cho ta xem lại đi. — Black nhăn mặt

White nhìn vào điện thoại rồi lại nhìn Black, White ôm điện thoại vào trong ngực,

_Ai cho người coi. Đây là Shana, thần tượng của ta đó. Bộ muốn xem là xem sao? — White trừng mắt

(Shana trong Shakugan no Shana, không phải nhò tác giả đâu. Nhò tác giả mượn tên “êm” đó.)

White lại nhìn vào điện thoại,

_Ôi, thần tượng của ta. Đợi ta xử lý xong vụ này, ta sẽ lại coi em nhé. — nói xong, White hôn “chụt chụt” mấy cái vào điện thoại

Black đứng coi mà nổi hết cả da gà da vịt. Black nhìn White bằng nửa con mắt, trong lòng thầm nghĩ,

“Tên biến thái!”

Vừa nghĩ tới, Black cảm thấy rùng mình. Nhưng dù sao cũng phải hoàn thành nhiệm vụ trước,

_Vậy người đã phá được kết giới bảo vệ Vocaloid chưa? – Black nghiêm túc

Vừa nghe thấy câu hỏi của Black, White liền nhét điện thoại vào túi. Chính gọng kính một chút, ánh mắt hắn trở nên sắc bén hơn, hắn nhếch mép,

_Ta đã phá xong... từ lâu rồi.

Black cười nửa miệng,

_Vậy chúng ta đi thôi.

_Đi bằng gì? – White trưng bộ mặt ngây thơ không biết gì ra

Black lườm White,

_Đương nhiên là “căng hả” rồi.

Chiếc xe của hai người đã bị Black phá nát, trong một lần tập tành đi đua xe với người ta. Sau lần đó, Black bị một trận toi bời luôn. Nhưng chiếc xe thì một đi không trở lại nữa.

White ngạc nhiên,

_”Căng hả”? Là hai căng đó hả? Người nghĩ làm sao mà mặt ta đi—————

Đang nói thì White chợt nhớ ra điều gì đó,

_À, phải rồi. Ta có thứ này. Đi theo ta.

Không để Black kịp phản ứng, White liền chạy đi. Black ứ ớ không biết gì, đành phải chạy theo White.

Hai người chạy tới một nhà kho lớn. White nhấn mặt khẩu rồi cánh cửa tự động kéo lên. Bên trong là một chiếc xe hơi màu xanh dương nhưng do bụi, nó đã biến thành màu đen.

Hai người bước vào trong. Black ngạc nhiên nhìn xung quanh, vì đây là lần đầu tiên hắn vào nhà kho này,

_Người kêu ta vào đây làm gì?

Lúc này, White đang đứng đối diện với Black,

_Nhìn đi. – White hướng mắt về chiếc xe

Nhìn theo mắt White, Black nhìn chiếc xe,

_Thấy rồi. – Black trả lời thờ ơ

_Người nghĩ nó màu gì? – White hí hửng

_Màu đen. Bộ người bị mù màu hả? – Black mỉa mai

_Đen khi! Người mới là kẻ mù màu đó. – White nhăn mặt

Black nhú mày khó hiểu. Thấy vậy, White kênh mặt,

_Coi này.

Vừa nói xong, White dùng cái quạt gió gần đó thổi tung lớp bụi mù. Không biết vô tình hay cố ý nhưng lớp bụi đó đã bay thẳng lên người của Black.

Lúc này, Black còn đen hơn tên của mình. Hắn nhìn White bằng con mắt rực lửa. Nắm chặt hai bàn tay lại, hắn nghiến răng,

_W-H-I-T-E, White!

Biết mình hơi quá, White cười cười nói,

_Haha, thôi lên xe đi, ta cho người lái, người muốn chạy thế nào cũng được.

White toát mồ hôi, mở cửa xe ra và ngồi vào trong. Nhìn thấy hành động của White, Black càng tức hơn,

Tên chó, tên khốn, tên vô lại, tên không có dạy, tên...

Black rửa thăm White mấy câu rồi phúi đồng bụi trên người mình xuống, Black hăm hăm bước vào xe.

Như đã nói, chiếc xe của White có màu xanh dương, hai bên hông có cánh màu trắng. Theo như lời Black nói thì chiếc xe được chế tạo bởi cha ông cố nội nhà White, White chỉ thay thế một số phụ kiện cũ, rồi chỉnh chỉnh đôi chút

Nhưng lúc tạo ra cha ông cố nội nhà White đã quên mất một điều...

White cũng vậy...

~Kết thúc nhớ lại~

Làn khói mù mịt vẫn chưa tan hết. Trong làn khói mù mịt ấy, Black tức giận đánh cả xe và chủ của nó. Black vừa trút giận lên chiếc xe, thì nó liền biến thành một đồng sắc vụn. Sau đó, liền quay sang đánh mạnh vào đầu White,

_Người giỡn mặt ta đó hả? Người nghĩ làm sao xe mà không có thần hả? Thằng ngu này.

Vừa nghe xong, White liền sáng mắt lên, nhìn chiếc xe rồi nhìn Black,

_Hèn chi, lúc ta thay phụ kiện ta cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, nhưng lại không biết là cái gì.

_Yah, thằng ngốc này. – Black cốc mạnh vào đầu White

White ôm đầu, tính phản kháng lại thì làn khói đã tan biến. Hai người lờm lờm nhau rồi bắt đầu nhiệm vụ của mình. White dùng suy nghĩ tạo ra một tảng băng lớn, sắt, nhọn bay thẳng về phía Rin và Yuuma.

Còn Rin và Yuuma vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì hai người phải đối mặt với tảng băng ấy.

Lúc này, Rin chỉ kịp nhớ ra, đó là hai người đã bắt mình. Rin toát mồ hôi nhìn họ. Càng hoảng sợ hơn khi tảng băng kia đang lao thẳng về phía mình. Mặc dù Yuuma đang đứng trước mặt cô, nhưng cô vẫn rất sợ.

Riêng Yuuma, khi vừa nhìn thấy tảng băng, anh liền nhảy sang chỗ khác, và quên mất một điều... Rin vẫn còn phía sau. Nhảy sang chỗ khác rồi, Yuuma mới nhớ tới Rin, anh quay lại nhìn Rin. Rin cũng đang nhìn Yuuma, rồi lại nhìn tảng băng. Yuuma hoảng hốt, không biết làm gì ngoài việc chạy tới chỗ Rin, nhưng làm sao kịp?

Tảng băng vô tình kia vẫn cứ lao về phía Rin. Rin gần như đã khóc, đôi mắt ngấn lệ. Không, Rin không muốn chết như vậy. Cô vẫn còn điều quan trọng chưa làm. Phải, một điều rất quan trọng.

Và ngay lúc này, người duy nhất khiến Rin nhớ tới, người duy nhất khiến Rin muốn gặp, đó là Kagamine Len.

Hình ảnh Len cứ hiện lên trong đầu Rin, khiến Rin không kiềm được lòng mà gọi tên Len,

LENNNNNNNN...

Tên Len được Rin kêu rất to và rất dài.

Và ngay khi tảng băng vừa bay sát tới trán Rin thì nó lại một lần nữa,

Phùm

Bốc cháy và tan biến trong không gian.

Tảng băng vừa biến mất cũng là lúc Len xuất hiện. Len đau xót, ôm Rin vào lòng. Khi vừa được Len ôm, mọi cảm giác sợ hãi lúc nãy, đều tan biến hoàn toàn, thay vào đó là cảm giác ấm áp, ấm áp đến nỗi khiến Rin phải bật khóc.

~Quá khứ~

Khi vừa thấy Rin và Yuuma ra khỏi lớp thì Len liền đi theo. Len âm thầm, lặng lẽ đi theo hai người. Cậu muốn biết thật ra họ có quan hệ gì, ngoài cái danh anh em ruột.

Và cuộc nói chuyện của Rin và Yuuma, Len đã nghe hết.

Thật ra khi nghe Yuuma nói thích Rin thì Len cũng không mấy ngạc nhiên. Nhưng khi nghe Rin cũng nói thích Yuuma thì Len rất ngạc nhiên và lòng đau

nhói.

Hoá ra từ trước đến giờ, Rin chưa bao giờ thích cậu. Khi vừa nghe Rin nói thích Yuuma, Len đã bỏ đi.

Nhưng may mắn thay, Len vừa xoay lưng bước đi thì nghe Rin nói thêm câu sau: “Như một người anh trai tốt!”, và câu: ” Một nụ cười được hình thành.” là câu miêu tả nụ cười của Len.

Và khi nghe tiếng: “Đùng.” thì Len liền chạy lại xem Rin có chuyện gì. Đó cũng là lúc Len thấy tảng băng bay thẳng về phía Rin, và đương nhiên, Len không đứng nhìn.

~Kết thúc quá khứ~

_Huhuhuhu....

Rin khóc nức nở, ôm chặt Len. Khi thấy Rin khóc, Len càng đau hơn. Đôi mắt Len hiện rõ sự căm giận. Nó bắt đầu chuyển sang màu đỏ – màu của sự tức giận.

Trong khi đó, Black và White khi vừa nhìn thấy sự xuất hiện của Len thì khá ngạc nhiên, và có chút lo sợ. Hai người nhìn nhau, dùng ám hiệu để đối phương hiểu kế hoạch tiếp theo là gì.

Còn Yuuma thì chỉ đứng im nhìn Len và Rin. Đôi mắt buồn bã, nó thể sự vô hồn. Và có lẽ đây là lần đầu tiên, một giọt nước mắt lăn dài trên má Yuuma.

Chẳng nói chẳng rằng, Black và White chia ra hai hướng, tấn công Yuuma và Rin, Len.

Black dùng SC gió, nâng những tảng đá gần đó rồi ném chúng thẳng về phía Yuuma. Yuuma dùng SC nước, chế đôi tảng đá, khiến chúng bay về hai phía. Và những tảng đá sau đó cũng vậy.

Còn White thì tạo ra những tảng băng nhỏ, sắc, nhọn khiến chúng bay về phía Rin và Len. Len không thể vừa ôm Rin vừa né được hết tất cả chúng, nên cậu dùng lửa, khiến nó bốc khói trong không gian.

White nhẩn mặt. Hẳn biết là không thể đánh bại Len bằng những chiêu thông thường. White nói chuyện với Black bằng suy nghĩ,

“Black, giúp ta tách hai tụi nó ra.”

Nhận được lời kêu gọi từ White, Black gật đầu đồng ý. Black dùng những tảng đá vừa nãy, rồi dùng SC gió điều khiển chúng bay ra sau lưng Len.

Cảm thấy có thứ gì bay lại chỗ mình, Len liền quay lại, thì thấy những tảng đá bay về phía mình. Cậu tính cho nó bốc hơi thì những tảng băng từ tứ phía bay về phía cậu. Khiến Len không còn cách nào khác ngoài việc đẩy Rin ra chỗ khác, một mình Len xử lý chúng.

Rin bị đẩy té xuống đất. Cô bị trầy tay một chút, nhưng cũng không thể trách Len. Nếu Len không đẩy Rin ra thì không phải chỉ trầy tay thôi đâu. Rin hiểu chuyện, cô đứng sang một bên để Len tiện tấn công chúng.

Như đã hoàn thành mục đích, Black và White nhìn nhau, gật đầu. Rồi cả hai lại tảng băng, tảng đá bay từ tứ phía tấn công Len và Yuuma.

Len và Yuuma chẳng phải dạng vừa, cả hai cùng lúc tung lửa và nước tấn công chúng. Lửa, nước, gió, băng cùng lúc chạm nhau, tạo ra một tiếng nổ lớn,

_ĐÙNG.

Làn khói trắng bay mù mịt khắp sân. Khiến Len và Yuuma chẳng thấy kẻ thù đâu. Cả hai đều ho sặc sụa khi hít phải làn khói ấy.

Mấy giây sau, khi làn khói tan hẳn, Len bàng hoàng nhìn xung quanh,

_Rin... đâu?

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Một Quá Khứ Đau Buồn Kéo Theo Một Thực Tại

Khóc Liệt! (1)

_LẠI LÀ ÔNG.

Tiếng hét mang theo phần giận dữ của Rin, vang khắp phòng thí nghiệm. Đôi mắt Rin hắt lên những tia đỏ, hơi thở gấp gáp. Hình ảnh người đàn ông kia hiện lên trong đáy mắt Rin, càng làm cô muốn xé nát ông ta ngay lập tức.

Và người đang đứng trước mặt Rin chính là Lui Leon – người được Black và White gọi là ông chủ.

Vừa nhìn thấy Leon, Rin liền nhớ đến vụ bắt cóc lần trước. Cũng giống như lần trước, Rin cũng bị bắt bởi White và Black, sau đó thì ông ta cũng xuất hiện y như vậy. Chỉ khác là bọn chúng đã đổi phòng thí nghiệm.

Còn ông ta khi nhìn thấy khuôn mặt giận dữ của Rin, liền nhớ lại người phụ nữ đó – Izumi Rintoki – mẹ Rin.

~Nhớ lại~

Rintoki và Leon là đôi vợ chồng hạnh phúc. Tuy nhiên, quãng thời gian hạnh phúc đó diễn ra rất ngắn. Chỉ khoảng năm tháng sau khi cưới, Lui Leon đã... ngoại tình.

Tuy là cuộc hôn này xuất phát từ tình yêu, nhưng Leon là người tham lam. Ông ta yêu Rintoki thật đó, nhưng ông ta cũng muốn những người phụ nữ khác.

Trong một lần đi công tác về sớm Rintoki đã nhìn thấy chồng mình đang ngoại tình với người phụ nữ khác. Bà đau đớn khôn xiết. Sau đó, bà bỏ đi.

Leon biết chuyện, liền chạy đi xin tha thứ từ Rintoki. Bà Rintoki là một người phụ nữ hiền lành, phúc đức, hơn nữa còn rất tin người, và trước sự thành khẩn của Leon... bà đã tha thứ cho ông.

Tuy nhiên: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”, và thế là ông lại “ngựa quen đường cũ” một lần nữa.

Và khi biết chuyện, bà Rintoki đau đớn tột cùng. Người bà yêu thương nhất, người bà tin tưởng nhất, đã phản bội bà, không phải một lần, mà đã là lần thứ hai.

Để rồi bà quyết định bỏ đi, và sẽ không tha thứ cho ông ta một lần nào nữa.

Còn Leon, khi người vợ thân thương nhất bỏ đi, ông đã rất đau đớn và hối hận. Nỗi sợ mất vợ xâm chiếm lấy ông, ông không thể sống mà thiếu bà Rintoki, bởi vì ông yêu bà thật sự.

Những người phụ nữ khác có thể bỏ đi, nhưng Rintoki thì chắc chắn không được.

Và lần này, Leon quyết định ăn năn, hối cải, một lòng chung thủy với Rintoki.

Ông đến nhà Rintoki để xin tha thứ một lần nữa. Ông rất tự tin, vì lần này ông đã hối hận thực sự, thế nào Rintoki cũng sẽ tha thứ cho ông thôi. Ông tin là vậy.

_Reng~.

Tiếng chuông cửa nhà bà Rintoki vang, mang theo cả tâm trạng hồi hộp và lo lắng của Leon.

Nghe thấy tiếng chuông, Rintoki đứng trên lầu nhìn xuống, thấy Leon đang đứng trước cửa. Chỉ vừa nhìn thấy ông ta thôi, Rintoki liền nhớ tới những lần ông ta trên giường với người phụ nữ khác là bà liền giận dữ. Và Rintoki quyết định không mở cửa.

_Reng~ reng~ reng~.

Tiếng chuông cửa lại vang lên, lần này rất nhiều và rất dài. Leon càng lo lắng hơn khi không thấy Rintoki mở cửa, ông sợ bà có chuyện gì.

_Reng~~~~...

_RINTOKI, MỞ CỬA CHO ANH. – Leon không thể đợi thêm nữa, nên đã hét lớn

Nghe vậy, Rintoki sợ ảnh hưởng đến mọi người xung quanh, và trước sự lì lợm của ông ta, bà đành phải mở cửa.

Khi thấy Rintoki đi xuống mở cửa thì Leon rất vui mừng, cứ nghĩ là bà đã tha thứ cho mình. Mở cửa cho Leon xong, Rintoki đi thẳng vào nhà, không thêm nói lời nào. Leon đi theo, lòng không khỏi vui mừng, ông đang nghĩ tới cảnh hai người sẽ lại vui vẻ bên nhau.

Vào phòng khách, Leon liền tặng cho Rintoki một bó hoa hồng,

_Tặng em. Tha lỗi cho anh nha. – Leon cười hiền

Nhìn thấy nụ cười của Leon, Rintoki càng thêm phần kinh tởm. Bà tự hỏi, ông ta đã dùng chiêu này với bao nhiêu người để xin tha thứ rồi?!

Không thèm nhìn mặt Leon một lần, Rintoki lạnh lùng nói,

_Mang về đi. Tôi không tha thứ cho anh đâu. Giữa chúng ta chấm dứt rồi. Tôi với anh không còn quan hệ gì với nhau nữa, yêu cầu anh sau này đừng làm phiền tôi.

Lời nói như gió thoảng mây bay, nhưng lần này nó đã biến thành một con dao sắc, nhọn đâm vào tim Leon. Ông như không tin vào tai mình, cười cười nói,

_Rintoki, anh biết lỗi rồi. Xin em, tha thứ cho anh lần này thôi. Chỉ lần này thôi. Anh hứa sẽ không có lần sau đâu.

Rintoki kiềm ném. Thật sự là bà rất muốn hét lên, và đuổi tên bội bạc này ra khỏi nhà. Càng nói chuyện với ông ta, bà càng nhớ tới những hình ảnh ông ta với người phụ nữ khác. Thật sự rất kinh tởm.

_Không, đã quá đủ rồi. Anh đi về đi, sau này tôi không muốn gặp anh nữa.

Buông bỏ hoa xuống, Leon ôm trằm Rintoki vào lòng. Rintoki ngạc nhiên, nhưng bà liền vùng vằng để thoát khỏi cái ôm đó. Trước sự vùng vằng của Rintoki, Leon càng ôm chặt hơn, rồi ông thì thào vào tai bà,

_Đừng như vậy mà, xin em đó. Cho dù anh quan hệ với nhiều người phụ nữ khác, nhưng anh chỉ yêu mình em thôi. Em phải biết điều đó chứ!?

Vừa nghe xong, Rintoki liền rùng mình,

_ĐỦ RỒI. – Rintoki đẩy mạnh Leon ra

Những hàng nước mắt Rintoki bắt đầu rơi. Bà không hiểu vì sao bà lại yêu người như ông ta – một kẻ trăng hoa, đê hèn. Không thể kìm nén được nữa, bà tháo chiếc nhẫn trên tay và ném thẳng nó xuống đất,

_Keng... keng... keng...

Nhìn thấy chiếc nhẫn rơi xuống đất mà Leon như không tin vào mắt mình nữa. Ông không nghĩ là Rintoki lại phản ứng mạnh đến vậy. Ông ngạc nhiên nhìn chiếc nhẫn rồi quay sang nhìn Rintoki.

Ông vừa nhìn Rintoki thì thấy khuôn mặt giận dữ, đôi mắt hắt lên những tia đỏ, đó là điều ông chưa từng thấy trước đây và nó khiến ông rất ngạc nhiên. Rintoki chỉ thẳng mặt Leon và nói,

_Cặn bã, súc sinh, tôi không yêu ông. Làm ơn hãy biến ra khỏi cuộc đời của tôi.

Leon như chết đứng. Đôi mắt ông vô hồn nhìn Rintoki. Ông chưa bao giờ nghĩ, Rintoki lại nhẫn tâm đối xử với mình như vậy. Đôi tay run rẩy nắm tay Rintoki,

_R... Rintoki, đừng... như vậy... – Leon lắp bắp

Rintoki hất mạnh tay Leon ra,

_Đủ rồi. Đừng chạm vào tôi. Làm ơn hãy biến đi.

Nói xong, Rintoki liền chạy lên lầu, mặc cho Leon muốn làm gì thì làm. Bà sẽ không tha thứ cho ông ta thêm một lần nào nữa. Như vậy đã quá đủ rồi. Bà không muốn đau thêm nữa.

_Rin...

Leon như không còn đủ sức để đứng nữa, ông khụy xuống. Nước mắt trực trào. Rintoki – người phụ nữ đầu tiên cũng là người phụ nữ cuối cùng khiến Leon phải rơi lệ. Leon về nhà trong sự tuyệt vọng.

Nhưng không lâu sau đó, Leon nhận được tin là Rintoki mang thai, và quan trọng hơn hết, đó là đứa con mang giọt máu của ông.

Ông vui mừng khôn xiết. Vì đứa bé sinh ra không thể không có ba. Với suy nghĩ đó, ông lại đi xin Rintoki tha thứ lần nữa.

Leon ăn mặc lịch sự, đến nhà Rintoki. Ông bấm chuông, một người đàn ông khác ra mở cửa. Leon ngạc nhiên, vì đây là nhà mẹ Rintoki, rất ít người có thể vào nhà.

Và người đàn ông này chính là Kagamine Yudoki.

_Xin lỗi, anh tìm ai? – Yudoki lịch sự

_À, ờ tôi tìm Rintoki. – Leon vừa nói vừa nhìn vào trong nhà

_Ai vậy anh? – tiếng Rintoki vọng từ trong nhà

Rintoki vừa nói vừa đi ra. Vừa thấy Rintoki bước ra, Leon rất vui. Tính mở miệng gọi tên vợ mình thì,

_Kìa em, sao không ở trong, ra đây làm gì? Lỡ em té thì sao?

Yudoki liền chạy lại đỡ Rintoki. Rintoki cười hiền,

_Em không sao. Mà ai bấm chuông vậy?

Yudoki cười cười,

_Anh không biết nữa. Anh ta nói tìm em.

Hai người nói chuyện vui vẻ với nhau mà quên đi sự hiện diện của Leon. Vô tình Leon trở thành người ngoài cuộc, một kẻ xa lạ không hơn không kém.

Rintoki nhìn ra cửa. Khuôn mặt tươi cười của bà liền biến sắc khi thấy người ngoài cửa là Leon. Bà trở nên lạnh lùng, sắt đá hơn,

_Anh tới đây làm gì?

Giật mình khi thấy biểu hiện của Rintoki, Leon lắp bắp trả lời,

_Anh... anh tới đây... tìm em... nghe nói em có thai, em... em... em tha lỗi cho anh nhé!? Rồi ba người chúng ta sẽ lại hạnh phúc với nhau. – Leon cố cười sau câu nói

Rintoki cười lạnh,

_Xin lỗi, đây không phải con anh, và tôi với Yudoki sắp đám cưới với nhau. Yêu cầu anh sau này đừng tới đây làm phiền chúng tôi.

Tuy nói như vậy nhưng Rintoki sắp chịu không nổi, nhưng bà không muốn Leon nhìn bộ mặt yếu đuối của mình. Rintoki bấu nhẹ vào tay Yudoki. Hiểu ý, Yudoki liền nói,

_Sau này cô ấy sẽ là vợ tôi. Xin anh đừng làm phiền cô ấy nữa. Tôi không muốn vợ mình phiền lòng vì một người như anh. Phiền anh về cho.

Nghe vậy, Leon rất đau, nhưng vẫn cố kìm nén nói,

_Xin em, cho anh một cơ hội nữa. Chỉ lần này thôi. Anh sẽ làm người chồng, người cha tốt. Đứa bé là con của chúng ta mà, phải không? Em muốn nó sinh ra mà không có cha sao?

Rintoki chưa kịp trả lời thì Yudoki lên tiếng trước,

_Tôi sẽ làm người cha tốt. – Yudoki khẳng định

Rintoki và Leon đều rất ngạc nhiên. Nhưng biểu hiện sau đó thì hoàn toàn khác nhau. Rintoki thì cười hiền, còn Leon hiện rõ sự căm hận. Nhìn vào mắt Rintoki, Yudoki cười hiền nói,

_Anh sẽ làm người cha, người chồng tốt. Coi đứa bé như con ruột của mình, sẽ yêu thương nó hết mực.

Rintoki xúc động, ôm trầm lấy Yudoki. Yudoki cười hiền, ôm bà vào lòng.

Nhìn thấy hình ảnh đó, càng làm Leon thêm căm hận hai người trước mặt. Vì Rintoki mà danh dự và tự trọng của ông đã bị chà đạp nhiều lần, nhưng đổi lại, điều ông nhận được gì? Phải chăng đó là nhìn thấy người vợ thân thương trong tay kẻ khác?!

Leon quay lưng bỏ đi.

Vừa nhìn thấy Leon bỏ đi, Yudoki nhẹ giọng hỏi,

_Em chắc chứ?

Vẫn trong vòng tay Yudoki, Rintoki cười buồn trả lời,

_Em chắc.

~

Kể từ đó, Leon nuôi hy vọng trả thù. Càng yêu càng hận. Ngay khi ông quyết định hoàn lương thì Rintoki lại không thể tha thứ cho ông. Người phụ này,

nếu ông không có được, thì không ai được quyền có. Chắc chắn là vậy. Yudoki – người cướp đi hạnh phúc của ông, chắc chắn ông sẽ khiến cho hắn sống không được, chết không xong.

Ngay khi Rintoki vừa sinh xong, đứa bé sơ sinh người dính đầy máu, ông liền xông thẳng vào phòng sinh cướp đứa bé đi mất, trước sự ngỡ ngàng và ngạc nhiên của toàn thể bác sĩ và Rintoki.

Rintoki như chết lặng khi chứng kiến cảnh đó.

Không may mắn thay, lúc đó Yudoki lại về nhà lấy đồ cho Rintoki. Không ai ngăn được Leon.

Leon mang đứa bé chạy đi rất xa. Nhưng với một đứa bé vừa được sinh ra, lại phải bị tác động mạnh vậy, chưa kể là phải tiếp xúc với khói bụi, không được tắm rửa sạch sẽ, lại không được chăm sóc đàng hoàng thì có thể sống sao?

Ngay lúc đứa bé khó thở, sắp chết thì Leon liền đưa nó vào bình dung dịch để duy trì sự sống cho nó. Leon đã làm ra bình chứa đó, ngay khi lên kế hoạch bắt cóc đứa bé. Vì ông cũng biết sự sống của đứa bé sơ sinh rất mong manh.

Nhưng nó mãi mãi sẽ không thể đi đứng hay hoạt động như người bình thường. Bởi nó đã bị tác động mạnh khi sinh ra. Đứa bé chỉ có thể duy trì sự sống bằng sinh lực của người khác. Nhưng nó vẫn lớn theo thời gian. Và đó cũng là lúc hắn nhận ra mình có SC, hơn hết SC của hắn là loại đặc biệt. Phải, là SC Invi.

Khi sở hữu SC Invi thì người đó còn có một khả năng đặc biệt khác. Khả năng đặc biệt của Leon là xoá kí ức của người khác. Đó là lý do vì sao học sinh VocaloidD luôn trở về trong tình trạng mất trí nhớ và khuôn mặt trắng bệch thiếu sức sống, khi bị bắt cóc.

Nhưng đó chỉ là lúc trước thôi, còn bây giờ thì khi bị bắt cóc bởi Black và White đều là một đi không trở lại.

White thì mồ côi cha mẹ, Black thì bị cha mẹ ruồng bỏ và quyết định bỏ nhà đi. Cả hai đều gặp Leon và ông quyết định cuu mang họ. Và từ đó họ quyết định trung thành với Leon. Vì họ nhận ra, cho dù Leon có độc ác đến mấy thì ông ta cũng là một kẻ cô đơn như họ thôi.

Sau mười năm lên kế hoạch trả thù thì ông ta quyết định thực hiện nó. Đó cũng là lúc Rin được mười tuổi. Và ngày định mệnh đó, ông ta tìm tới nhà Yudoki để giết Rintoki và đứa con của hai người.

Biết tin Yudoki đi công tác, Leon liền đến nhà tìm Rintoki. Lúc đó chỉ có Rintoki ở nhà, còn Rin thì đứng đợi Len ở khu rừng. Khi thấy Leon thì Rintoki rất ngạc nhiên. Bà còn chưa kịp mở lời thì đã bị Leon tát một cái vào mặt. Vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì thì Leon rút dao từ trong túi ra. Đâm vào người Rintoki, không phải một nhát, mà là rất nhiều nhát, có thể có ông ta đã mất đi nhân tính, khi hành động như vậy.

Rin vừa bước vào nhà thì nhìn thấy cảnh mẹ mình nằm dưới sàn, người bết máu, khuôn mặt người đàn ông thì hung ác, máu trên con dao cứ xuống. Bằng những sức lực cuối cùng, Rintoki gắng gượng để nói với đứa con bé nhỏ của mình,

_Rin... c... chạy đi con... chạy đi... nhanh lên...

Rin nước mắt trực trào, cô không hiểu chuyện gì xảy ra. Tại sao mẹ cô lại bị như vậy? Rin không biết làm gì ngoài việc làm theo lời mẹ. Phải, Rin chạy đi.

Lúc đó, trời mưa rất lớn mang theo nỗi đau, nỗi mất mát của Rin hoà thành giọt nước chảy xuống.

Leon hoảng hốt liền đuổi theo. Ngay lúc sắp bắt được Rin thì cô bị trượt chân té xuống núi. Leon tính đuổi theo, nhưng nghĩ lại ngọn núi cao như vậy, hơn nữa trời rất lớn với một đứa bé mười tuổi thì khó mà sống nổi. Nên Leon quyết định quay về và coi như Rin đã chết.

Ngay khi Leon thực hiện kế hoạch trả thù Yudoki thì biết Rin vẫn còn sống, hơn nữa còn sống rất tốt. Và một lần nữa, ông quyết định trả thù. Nhưng lần này thì khác, bởi vì Leon đã biết một chuyện. Khả năng đặc biệt của Rin, khi sở hữu SC Invi chính là...

Đó là quá khứ của ông ta – Lui Leon.

~Kết thúc nhớ lại~

Nhìn thấy khuôn mặt tức giận của Rin thì trong lòng ta càng hả hê hơn. Rin đáng bị vậy. Ai kêu Rin là con của Rintoki và Yudoki chi. Leon nhếch mép,

_Tất cả là do mẹ cô thôi.

Leon nhìn Black và White nói,

_Làm đi.

Black, White gật đầu. Black lôi Rin đến bình chứa rồi nhấn nút đẩy Rin vào trong. Trong bình chứa, Rin bắt lực gào thét,

_THẢ TÔI RA. RÓT CUỘC MẸ TÔI ĐÃ LÀM GÌ CÓ LỖI VỚI ÔNG CHÚ? THẢ TÔI RA, THẢ TÔI RA NHANH LÊN. – Rin đâm mạnh vào thành bình nhưng vô dụng, vì thành bình là kính cường lực loại tốt

Leon thì nhếch môi, cười thích thú. Ông ra ghế ngồi chờ đợi điều vui xảy ra.

“Hãy vinh hạnh, khi mạng sống của cô được con gái ta... sử dụng.”

White đi đến bàn máy tính, nhấn nhập mật khẩu rồi nhấn Enter. Bức tường kế bên bình chứa của Rin tự động mở ra, một cái bình chứa khác xuất hiện.

Trong bình chứa là một cô gái có mái tóc màu vàng, rất dài và rất đẹp. Cô đang chìm vào giấc ngủ sâu. Cô đang thở bằng máy tạo oxi, nhưng khuôn mặt lại trắng mịn, hồng hào. Phải, cô gái ấy rất đẹp.

Nhưng...

“Tại sao cô ta lại giống mình đến vậy?”

Rin ngạc nhiên, mở to mắt nhìn cô gái bên cạnh. Cả hai người đều có khuôn mặt, màu tóc giống nhau. Hết Len rồi đến cô gái này. Tạo hoá quả thật kì diệu.

Rin nhìn cô gái mà như không tin vào mắt mình, nhưng Rin cảm thấy khuôn mặt cô gái này rất quen và Rin có cảm giác thân thương với người này. Cảm giác như Rin đã từng nói chuyện với cô gái này trước đây. Thật sự rất thân thuộc.

Tại sao lại vậy?

Rin vẫn trung mắt nhìn cô gái. Rồi Rin lại quay sang nhìn Leon, như thể cần một lời giải thích. Đồi lại, ông ta trung ra bộ mặt tự đắc.

White lại gõ liên tục trên bàn phím. Ngay tức khắc, tay, chân, cổ Rin đều bị xích lại. Rin cảm thấy có thở, và những chỗ bị xích thì đau rất.

Nhìn thấy sự đau đớn của Rin, Leon rất thích thú. Leon muốn Rin phải đau đớn hơn nữa, Leon muốn Rin phải chịu nỗi đau mà Rintoki – mẹ Rin đã gây ra cho ông.

Trong khi đó, White đang do dự. Phải, hấn do dự. Vì Rin là một cô bé ngây thơ, trong sáng khiến hấn không nỡ xuống tay. Phải, hấn thừa nhận là mình đã tước đi mạng sống của nhiều người bằng nút Enter này, nhưng với Rin thì không nỡ. Phải chăng Rin cũng giống như hấn? Một người cô đơn, khi mất đi người thân! Và chỉ cần Enter thêm một lần, mạng sống của Rin sẽ bị cướp đi.

Đúng vậy! Khả năng đặc biệt của Rin, khi sở hữu SC Invi chính là hồi sinh người khác, bằng chính mạng sống của mình.

_Người do dự? – Leon lên tiếng khi thấy White vẫn chưa Enter

White im lặng, không dám nhìn Leon. Thấy vậy, Leon nhếch mép. Tự mình đi lại cái máy tính, ông đẩy White ra chỗ khác. Nhìn xuống nút Enter rồi nhìn Rin. Đưa tay cao lên, rồi ông ta nhấn vào nút Enter,

_Cách.

Tiếng nhấn nút Enter vang lên, dòng chữ “Begin Swap” hiện lên trên màn hình. Sau đó, là các sợi dây kết nối hai bình chứa dần hút đi sinh lực của Rin, rồi chuyển sang cho cô gái bên cạnh.

Rin bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, mọi thứ như biến thành màu đen. Cô bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Và trong khi ngủ, cô đã mơ thấy một người phụ nữ với mái màu vàng rất dài, đang cười hiền với cô.

Leon vui mừng nhìn vào bình chứa cô gái đó, ông nở nụ cười hiền hậu. Đó là nụ cười duy nhất chỉ dành cho cô gái này,

“Chào mừng con đến với thế giới của ta, Lui Lenka!”

Rồi ông quay sang nhìn Rin. Nụ cười hiền hậu vừa rồi liền biến mất mà thay vào đó là nụ cười mãn nguyện, thể hiện sự đắc thắng, cuối cùng thì Leon cũng đã trả được mối thù này,

“Rintoki, tất cả là tại cô phản bội tôi để lấy hấn ta, là cô không cho tôi cơ hội sửa lỗi. Giờ thì... mạng sống con gái cô và hấn, chính là cái giá mà cô phải trả cho sự phản bội của mình.”

“Tạm... à không, vĩnh biệt, đưa con gái vô tội... nhưng kém may mắn!” – Leon nhếch mép

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Một Quá Khứ Đau Buồn Kéo Theo Một Thực Tại Khó Chịu! (2)

Trong khi đó, tại Học viện Vocaloid,

Sau khi nhận được tin Rin bị bắt cóc, ông Yudoki và bà Hana liền chạy đến Vocaloid.

Tất cả mọi người, bao gồm: Yudoki, Hana, Yuuma, Saka-sensei, IA, Kaito, Luka, Miku, Gakupo và Len đều có mặt tại phòng hiệu trưởng. Tuy nhiên, không thấy mặt hiệu trưởng đâu.

Khi bà Hana bước vào với tư cách là mẹ Rin thì Len rất ngạc nhiên,

“Mẹ Rin đây sao?”

Vì năm mười tuổi, Len đã sang nhà Rin chơi và vô tình nhìn thấy mẹ Rin. Tuy không nhớ rõ mặt, nhưng Len chắc chắn không phải là người phụ nữ này.

Saka-sensei cũng vậy, cô cũng rất ngạc nhiên. Nhưng suy nghĩ của Saka-sensei thì không ai biết được.

Mọi người được tập trung tại phòng hiệu trưởng, ai nấy đều rất lo lắng cho Rin. Và may mắn thay,

_À, phải rồi. Để đề phòng cho những trường hợp như vậy, tôi đã gắn thiết bị theo dõi vào vòng tay của Rin.

Sau một hồi im lặng thì Yudoki cũng đã nhớ ra. Mọi người đều ngạc nhiên nhìn ông,

_Sao anh không chịu nói sớm hơn? – Hana thắc mắc, bà rất nóng lòng tìm Rin

Yudoki cảm thấy có lỗi, ông đặt chiếc điện thoại lên bàn nói,

_Xin lỗi, bây giờ anh mới nhớ. Nhưng con chip đã bị nhiễu ở khu rừng này.

Nghe Yudoki nói vậy, mọi người đều tập trung vào bản đồ. Cũng giống như lần trước, vị trí con chip dừng lại ngay khu rừng. Chỉ vừa nhìn thấy tên khu rừng thôi, Len đã rất ngạc nhiên,

“Khu rừng này...?”

Phải, khu rừng này chính là nơi Len đã tỏ tình với cô bé kia, Orenji-chan!

Nơi đó chắc chứa bao nhiêu kỉ niệm của Len và Rin. Vui, buồn, hạnh phúc, đau thương tất cả đều có đủ.

Nhưng làm sao hai tên kia có thể đi xa đến vậy trong thời gian ngắn chứ?

Bởi vì từ thành phố mà đến khu rừng đó thì phải mất đến 12 tiếng, nơi đó không có sân bay nên không thể nào đi máy bay tới được. Phải chăng tên áo đen kia đã dùng SC gió để bay tới?

Không cần nói gì nhiều, Len đã cầm lấy điện thoại và bỏ đi. Nếu nơi đó không có sân bay thì cậu sẽ đi trực thăng tới, bằng bất cứ giá nào cậu phải cứu được Rin.

Thấy Len bỏ đi, mọi người đều đi theo. Bởi họ biết Len luôn tìm mọi cách để tốt cho Rin. Và thế là năm chiếc trực thăng đã được huy động ngay lập tức.

Hai người một chiếc và đích đến chính khu rừng Sakura – nơi Rin bị bắt.

Với chiếc trực thăng được điều khiển tốc độ tối đa thì chỉ mất 1 tiếng là họ đã tới nơi. Và chiếc trực thăng đã dừng lại ngay khu rừng. Mọi người chỉ cần đi thêm mấy bước là sẽ tới nơi con chip bị nhiễu.

Mọi người bước vào khu rừng Sakura, đi theo bản đồ, nơi con chip dừng lại.

Ngạc nhiên thay, nơi con chip dừng lại chính là cây hoa anh đào cổ thụ – nơi Len và Rin gặp nhau.

Nhưng...

Tại sao con chip lại dừng ở đây?

Ở đây, ngoài cây ra thì chẳng có bất cứ thứ gì!

Phải chăng lại giống như lần trước?

Mặt kháu?

Với suy nghĩ như vậy, mọi người ráo riết tìm trên những thân cây, xem có bàn phím nào không.

Nhưng câu trả lời khiến họ hoàn toàn thất vọng.

Leon là kẻ ngu sao? Với một chiêu mà hắn sử dụng hai lần? Đương nhiên không. Hắn là kẻ rất thông minh.

Mọi người thất vọng, họ nhìn xung quanh.

Cho dù tìm cỡ nào thì cũng chẳng thấy Rin đâu. Từ sáng đến trưa, từ trưa đến chiều, rồi từ chiều đến tối, họ vẫn kiên trì ở trong khu rừng tìm kiếm Rin.

Họ không bước ra khỏi khu rừng, bởi vì...

Họ có linh cảm...

Rin ở đây, ngay trong khu rừng này...

Như có một cái gì đó giữ chân họ lại...

Mọi người mệt mỏi, ngồi xuống những gốc cây. Có lẽ họ sẽ qua đêm trong khu rừng này. Mỗi người một tâm trạng, một suy nghĩ. Nhưng Len và Yuuma đều có cùng một tâm trạng. Phải, họ đang tự trách mình.

Riêng Hana, bà nhìn lên bầu trời cao. Nó tối đen, đâu đó lấp lánh một hai vì sao, những ngôi sao đó, chiếu sáng rất yếu ớt cũng giống như để tìm thấy được Rin là rất mong manh.

Rồi một hàng nước mắt bà rơi xuống,

“Tại sao lại trở trêu đến vậy? Ngày mai là ngày con bé tròn 17 tuổi. Tại sao nó không thể sống qua 17 tuổi chứ?”

Hana là người duy nhất biết được tương lai của Rin. Rintoki cho bà biết tương lai của Rin đến năm 17 tuổi. Ngày định mệnh – ngày Rin tròn 17 tuổi, một biến cố lớn sẽ xảy ra.

Nhưng tại sao là hôm nay chứ? Nếu như là ngày mai thì chắc chắn bà sẽ không để Rin rời khỏi nhà nữa bước, hơn nữa sẽ huy động tất cả lực lượng để bảo vệ Rin.

Phải chăng, tiên đoán của Rintoki là sai sao?

Nhưng từ trước đến giờ nó vẫn đúng mà!

Có sai sót gì sao?

Hay biến cố lớn thực sự vẫn chưa xuất hiện?

Hàng ngàn câu hỏi được đặt ra trong đầu Hana, khiến bà không tài nào ngủ được. Bà nửa muốn ngày mai đến thật nhanh, nửa muốn nó đừng bao giờ đến. Rất mâu thuẫn phải không? Đúng vậy, tâm trạng bà bây giờ rất hỗn loạn.

Không chỉ bà.

Tất cả mọi người đều rất hỗn loạn. Cho dù Luka, Miku, và Gakupo đều không mấy thân với Rin, nhưng khi nghe tin cô bị bắt cóc thì họ đều rất lo lắng. Không thân đã vậy.

Vậy những người yêu thương Rin, bạn bè của Rin, coi Rin quan trọng hơn mạng sống thì sao đây?

Chẳng phải họ sẽ càng lo lắng và bất an hơn sao?

Và điều đau nhất chính là biết trước mà không thể ngăn chặn – đó là nỗi đau mà Hana đang gánh chịu.

Còn Len thì sao?

Ngồi xuống gốc cây cổ thụ năm đó, cậu buồn tui, tự trách mình vô dụng, để Rin bị bắt đi trước mắt mà không thể làm gì. Và càng đau lòng hơn, khi cậu đã dự tính sẵn, vào ngày sinh nhật thứ 17 cậu sẽ tỏ tình với Rin... một lần nữa.

Nhưng... nhưng tại sao?

Có chẳng ông trời đang chọc tức cậu? Để cậu gặp Rin, thích Rin, rồi lại đưa Rin ra xa. Rồi một lần nữa, để cậu gặp Rin, thích Rin, và cậu chỉ vừa lơ là một chút, Rin đã bị cướp mất.

Và rồi Len mơ màng, chìm vào giấc ngủ. Trong khi ngủ, Len đã mơ. Len mơ thấy mình đang bị bóng tối nuốt chửng, và rồi có một ánh sáng xanh ngọc bích loé lên. Len chạy theo ánh sáng đó, và rồi Len thấy Rin. Rin đang cười rất tươi, cô đang tay, muốn ôm lấy cậu. Len vui vẻ chạy tới, nhưng khi Len vừa ôm lấy Rin thì Rin tan biến trong vòng tay của Len...

~Ngày 27/12~

Vậy là một ngày mới bắt đầu, kéo theo mọi rắc rối tiếp tục diễn ra.

Hôm nay, sẽ là ngày Rin tròn 17 tuổi.

Cuối cùng, ngày định mệnh ấy cũng đến.

Ngày quyết định sự sống còn của Rin.

Thực ra hôm nay, cũng là ngày sinh nhật của Len, nhưng cậu lại chẳng mấy quan tâm đến nó. Tâm trí cậu lúc này chỉ có “Rin, Rin, và Rin” thôi.

Những tia nắng sáng len lỏi xuyên qua những tán cây, chiếu xuống khu rừng như thông báo một ngày mới đã đến. Bị chói mắt bởi những tia nắng, mọi người dần dần tỉnh dậy, mang theo một tâm trạng chẳng mấy vui vẻ và hứng thú với ngày mới này.

Một ngày mới đến, chứng tỏ một điều rằng họ đã xa Rin gần một ngày. Hoàn toàn không biết Rin sống chết ra sao.

Tìm đến những con suối gần đó, mọi người rửa mặt, vệ sinh cá nhân. Không ai nói với một câu. Họ cứ lẳng lặng tản ra, không quan tâm người khác đi đâu, bởi họ đều có cùng một đích đến, đó là Rin.

Riêng Len, tâm trạng cậu là một mớ hỗn độn. Giấc mơ, à không, con ác mộng hôm qua vẫn cứ bám víu lấy cậu. Mỗi lần cậu nghĩ về Rin, thì giấc mơ ấy lại hiện ra. Khiến Len cảm thấy rất, rất, rất bất an.

Yuuma chẳng mấy khá hơn. Anh luôn tự trách mình, nếu lúc đó anh không kéo Rin ra thì chắc chắn Rin sẽ không xảy ra chuyện. Tất cả là lỗi của anh. Anh chỉ nghĩ hạnh phúc của mình mà không nghĩ đến an toàn của Rin.

Những tia nắng bắt đầu gắt hơn, nó như rút cạn thể lực của mọi người. Từ hôm qua đến giờ họ vẫn chưa được ăn, chỉ uống mấy ngụm nước nên giờ họ bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, đôi chân như vác thêm 100kg không tài nào nhấc lên được.

Bước thêm mấy bước nữa, Hana chịu không nổi, bà khụy xuống,

_Mẹ... – thấy bà khụy xuống, Yuuma liền chạy lại đỡ

Nghe vậy, mọi người liền chạy lại giúp bà. Yuuma và Yudoki đỡ bà đến một gốc cây gần đó. Hana ngồi xuống, bà gắng cười,

_Tôi không sao đâu. Mọi người tiếp tục kiếm Rin đi, đừng lo cho tôi.

_Không được. – Yuuma liền phản đối

_Đúng vậy. Hay em về nhà nghỉ đi? Ở đây có mọi người rồi. – Yudoki đồng tình với Yuuma

Hana cười nhẹ, lắc đầu,

_Không, em không sao đâu. Mọi người đừng lo lắng.

Trong khi mọi người đang quan tâm, hỏi han Hana thì đột nhiên, một cái gì đó léo sáng lên. Làm chói mắt Len.

Len nghi hoặc đi lại.

Cậu hồi hộp, bước chân rã.

Một cái gì đó vàng vàng, có thêm màu trắng nữa.

Một cái gì đó loé sáng màu xanh ngọc bích.

Vừa mới nhìn những thứ đó thôi, đã khiến Len giật thót tim. Tim cậu đập liên hồi, người toát hết mồ hôi.

Bước thêm mấy bước, một thân hình nhỏ bé hiện ra...

Bất động.

Tái nhợt.

Một giọt nước mắt Len rơi xuống.

Tim như ngừng đập.

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Một Quá Khứ Đau Buồn Kéo Theo Một Thực Tại Khóc Liệt! (3)

Bước thêm mấy bước, một thân hình nhỏ bé hiện ra...

Bất động.

Tải nhột.

Một giọt nước mắt Len rơi xuống.

Tim như ngừng đập.

_RINNNNN.....

Len hét lên. Ngay lập tức, mọi người liền quay lại.

Thấy Len khụy xuống, ôm một cái gì đó thì mọi người liền chạy tới, trong hai hàng nước mắt trực trào. Hana cũng vậy, dù rất mệt mỏi nhưng bà vẫn cố bước đến bên cô con gái bé nhỏ của mình.

Len chạy tới, ôm người Rin dậy. Đặt đầu Rin lên đùi mình. Ngay lập tức, Rin và Len được bao quanh bởi mọi người xung quanh,

_Rin, huhu... tỉnh dậy đi con. – Hana oà khóc

Thấy Rin nằm bất động, Hana đau xót, dòng kí ức cứ ùa về trong bà một cách rõ rệt,

~Hơn nữa còn ngồi xuống bên cạnh Rin, ôm Rin vào lòng, kìm nén những nỗi đau xuống tận đáy lòng. Xoa đầu và an ủi Rin,

_Không sao đâu con. Yuu sẽ không sao. Lát nữa, Yuu sẽ ra chơi với con ngay thôi.

Rin không kìm được, khóc to,

_Huhu, mẹ ơi, con xin lỗi. Tất cả là lỗi của con...huhuhu...~

Rin không trả lời.

_Rin, ngủ nhiều đó đủ rồi, dậy đi con... – Yudoki cố kìm nén, ông nhẹ lay người Rin

Cho dù là đàn ông nhưng khi thấy con gái mình nằm bất động một chỗ, thì không một người cha nào có thể cầm được nước mắt dù đã cố gắng. Yudoki cũng vậy, dù đã cố gắng nhưng nước mắt vẫn chảy xuống, hình ảnh Rin bé nhỏ của ông lại hiện về trong tâm trí,

~_Dạ, chẳng hay Kagamine ba đại nhân gọi tiểu đệ xuống có việc gì ạ? – Rin nói với giọng nhí nhảnh và có chút lo sợ

_À, ha...ha. Có gì đâu ba chỉ là con học giỏi quá nên giáo viên mới hỏi thăm con hoài đó. Giáo viên ở trường ai cũng thương con hết, nên con vừa mới về nhà là họ nhớ con liền à. – Rin cố gắng nặn ra nụ cười~

Rin không trả lời.

_Rin, em dậy đi. Chúng ta sẽ lại đi mua kem với nhau... Rin... – Yuuma cũng không kìm được nước mắt

Làm sao đây? Cô em gái bé nhỏ đang nằm trước mặt, mà sao lại xa cách đến vậy?! Tự như không thể chạm tới,

~_A, kem, kem Yuu mua cho em đi! – Rin reo lên khi thấy xe kem gần đó

_Anh Yuu~, mua cho em đi, đi, đi mà. – Rin mắt long lanh~

Rin không trả lời.

_Này, huhu... cậu đã nói là sẽ đi chơi với tụi này mà. Huhu... sao giờ lại thất hứa? Dậy đi, chúng ta sẽ cùng đi chơi nhé?! – IA khóc to trong vòng tay của Kaito

IA, Kaito, Luka, Miku, Gakupo tất cả đều không cầm được nước mắt. Dù sao Rin cũng là bạn họ, một cô bạn nhí nhảnh, dễ thương đã ghi dấu trong lòng họ. Khiến họ cảm thấy thương tiếc,

~Đào âm thực,

Vừa nói bước vào quán thì Rin kêu hết món này đến món khác rồi ăn một cách khí thế không thèm để ý đến ai. Vì vậy Rin đâu biết rằng ở đây đang có một cuộc viếng thăm động vật quý hiếm, mà con vật đó lại chính là Rin.

6 cặp mắt, 12 con mắt đang nhìn chằm chằm về phía Rin. Mỗi người một suy nghĩ,

“Tội nghiệp Rin, nhà nghèo, ba má keo, bà cố nội lại sắp đám cưới. Nên không có tiền giờ phải ăn bù. Haiz” – Kaito

“Rin đói đến vậy sao?” – IA

“Ăn gì ghê thế!?” – Miku, Luka, Gakupo

“Chắc mình lộn người rồi!” – Len

Tuy là nghĩ vậy nhưng Len khẽ mỉm cười, rồi đi vào quán kêu món ăn, mà thực ra là để cứu Rin. Chứ nếu đứng nhìn vậy hoài thì không biết đến khi nào mới xong. Thấy vậy, 5 người kia mới chịu bước vào và gọi món.

30 phút sau,

Rin cầm bản đồ tung tăng đi trước, đi được một lúc thì Rin quay lại hỏi ý kiến mọi người

_Nè, tụi mình đi đảo thú vật nha! Mình muốn coi mấy con báo trắng, nghe nói rất hiếm, chỉ ở đây mới có báo trắng thôi đó. – Rin cười tươi

Không hẹn mà gặp, 6 người còn lại nhìn Rin rồi đều có chung một suy nghĩ

“Không phải ở đây đã có một con còn quý hơn sao?”~

Rin không trả lời.

_Này, con nhóc lười biếng... dậy làm bài tập kìa! – giọng Saka-sensei run run

Dù chỉ tiếp xúc không nhiều, nhưng Rin đã để lại kỉ niệm đẹp trong lòng Saka-sensei,

~ _Saka-sensei, em biết em đẹp rồi nhưng cô có cần nhìn em nữa vậy hông? – Rin tỉnh bơ nói

_Hừm? Sao cô biết hay vậy? Haiz. Đúng là đẹp quá cũng khổ mà. Cô biết không, hôm qua em mới vừa ra đường có một tiếng đồng hồ thôi mà cả cái thành phố này đều biết tên em luôn đó. Cô thấy em tài không? – Rin quyết định nhảy đến cùng, và khi nói Rin còn chống nạnh tỏ vẻ ta đây nữa~

Rin không trả lời.

Những lời nói, những kỉ niệm đều ủa về trong tâm trí mọi người. Họ đang cố gắng phủ định một điều rằng... Rin đã chết.

Cơ thể Rin lạnh lắt, khuôn mặt trắng bệch, đôi môi nhạt màu, đôi mắt nhắm nghiền, và hơn hết tim Rin... tim... tim Rin đã ngừng đập.

Ngừng đập rồi...

Đã ngừng đập...

Trong vô thức, Len bế Rin dậy.

Len bước một bước,

Đôi mắt vô hồn.

~ Yên tâm đi. Thật ra mình vẫn còn một sợi dây nữa. Có hình chiếc chìa khoá đó. Nên LenLen cứ giữ lấy. – Orenji-chan nói rồi mò trong túi ra thêm một sợi dây chuyền hình chiếc chìa khoá có màu vàng

_ Đây nè. – Orenji-chan chìa ra trước mặt Len

Lúc đầu, Len có hơi ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên Len nhìn thấy cặp dây chuyền này. Nhưng lúc sau lại tỏ ra rất vui.

_ Vậy là khi lớn lên mình có thể tìm thấy cậu rồi. Hihi. – Len reo lên trong vui mừng

_ Cậu sẽ tìm mình thật sao? – Orenji-chan cũng vui mừng

_ Ừm, chắc chắn mà. – Len nói với giọng chắc nịch

_ Vậy khi lớn lên mình sẽ tới Vocaloid học. Để cậu có thể tìm mình dễ hơn. – Orenji-chan vui vẻ nói

_ Thật không? – mặt Len sáng rỡ

_ Ừm. Thật mà. – Orenji-chan gật đầu

_ Mình chắc chắn sẽ tìm ra được cậu. Bởi vì.....mình rất thích cậu. – khi nói ra câu này thì mặt hơi đỏ, vì đây là lời tỏ tình đầu tiên của cậu

Khi Len nói “mình rất thích cậu” thì có một làn gió thổi nhẹ qua, làm cho tóc Orenji-chan bay lên. Lúc đó, nhìn Orenji-chan rất dễ thương, thấy vậy Len càng thêm đỏ mặt.

Khi nghe Len nói như vậy thì khuôn mặt Orenji-chan cũng đỏ không kém.

_ Thật ra mình cũng thích cậu. – Orenji-chan nhẹ nhàng nói~

Bước thứ hai,

Con tim quặn thắt.

~ _ Cậu, đang làm trò gì? – mặt Len đờ đờ sát khí

“Ghê quá. Giống như ác quỷ hiện hình vậy? Mình chưa muốn chết.”

_ A, ha ha thật ra thì hồi nãy có con muỗi định cắn cậu nên mình mới tốt bụng đuổi nó đi giùm cậu ha ha. – khuôn mặt Rin đỏ lên vì sợ nhưng vẫn ráng cười gượng và xưng hô ngọt ngào

_ Ô, vậy sao? Vậy tại sao cậu lại chài mặt tôi nhiều lần đến thế hả? – Len lạnh lùng nói

_ À, cái đó thì..... – Rin ấp úng~

Bước thứ ba,

Nước mắt trực trào.

~ _ NÀY, KHOAN ĐÃ. TÔI VẪN CHƯA LÊN XE MÀ. NÀY, ĐỪNG LẠI ĐI.

Ông tài xế nhìn vào kính chiếu hậu thì thấy thương cho Rin. Sau đó, ông vào chiếc gương ở trong xe thì thấy Len đang nhìn mình bằng cặp mắt sát nhọn và lạnh như băng. Như thể Len đang muốn nói với ông tài xế là nếu ông dừng lại thì ngày này năm sau sẽ là giờ của ông.

Len quay lại nhìn Rin, vì Len là người ngồi ghế sau cùng nên có thể nhìn ra phía sau. Thì thấy cô đang chảy mồ hôi, thở dốc, còn khuôn mặt thì đỏ lên vì mặt. Rin vẫn nhìn theo chiếc xe đó thì vô tình thấy Len nhìn mình.

Rin nhìn Len bằng ánh mắt căm hận như muốn ăn tươi nuốt sống Len ngay bây giờ.

Còn Len thì đang hả hê với thành tích của mình.

“Khuôn mặt đó nhìn thật tức cười.”

Sau đó thì Len cười mỉm. Nhưng chưa được bao lâu thì nghe thấy

_ KAGAMINE LEN, CẬU HÃY ĐỢI ĐÓ. ~

Bước thứ tư,

Từng giọt, từng giọt, từng giọt rơi trên má Len.

~ _ Nè, cậu có sao không? – Len hỏi

_Đương nhiên là có sao rồi. Không sao thì nằm đây làm gì? – Rin đáp

“Bị thương mà hổng hách thấy ớn.” – Len

_Ồ. Vậy cậu đau ở đâu? – Len hỏi với vẻ quan tâm

_Không. Hết đau rồi. Hihi. Hù cậu thôi. Mà sao cậu quan tâm dữ vậy? – Rin cười

_Ai....ai.....ai quan tâm chứ? – Len có hơi đỏ mặt

_Ồ. Không quan tâm sao nói cả lăm hà? Haha. Mặt còn đỏ nữa chứ! – Rin lại cười~

Bước thứ năm,

Cổ họng khô rát, giọng nói ngắt quãng,

_Nè, Rin, cậu còn nhớ không? Lần đầu chúng ta gặp nhau đó... dưới tán cây anh đào, tớ đã tỏ tình với cậu... và thật vui khi cậu cũng nói thích tớ. Rin, cậu không biết đâu, lúc đó tớ chỉ muốn nhào tới ôm cậu và vẹo má cậu thôi, vì lúc đó cậu thực sự rất dễ thương. Rồi đến lúc tớ phải về Vocaloid, và tớ đã hứa rằng tớ sẽ lại tìm cậu, nhưng cho dù tìm cách mấy cũng chẳng thấy cậu đâu. Được rồi, tớ biết là cậu thích chơi trốn tìm, vì không tìm được, nên tớ sẽ đợi, đợi cậu tự mình xuất hiện. Bảy năm tìm kiếm tưởng chừng như vô vọng, nhưng cậu lại vô tình thấp sáng lên niềm hy vọng của tớ. Phải, là cậu đã đến Vocaloid. Cậu không biết tớ vui cỡ nào đâu, và tớ đã nghĩ, cuối cùng tớ cũng thực hiện được lời hứa đó. Cậu đã đến bên tớ... một lần nữa... một lần nữa, cậu mang cho tớ hy vọng, niềm vui trong cuộc sống, cậu khiến tớ cười... cậu cho tớ biết rằng cuộc sống này không chỉ có màu đen, mà nó muôn màu nhưng tớ lại không quan tâm, bởi thế giới của tớ chỉ có một màu duy nhất thôi. Cậu biết nó màu gì không? Làm sao cậu biết được!? Bởi màu này rất đặc biệt, màu này có tên là Kagamine Rin. Phải, là cậu đó! Cậu là cả thế giới của tớ. Vậy tại sao? Cậu lại nhẫn tâm cướp đoạt thế giới của tớ... ngay khi tớ muốn thế giới đó mãi mãi thuộc về mình... cậu bỏ tớ? Tớ đã làm gì sai? Rin, dậy đi, tỉnh dậy đi, tớ muốn nghe câu trả lời của cậu... Rin..

Bước thứ sáu,

Nụ cười chua xót, sẽ chẳng ai đau như Len lúc này. Nếu như đối với mọi người mất đi Rin, là mất đi người quan trọng nhất, thì đối với Len, mất đi Rin là mất đi... mạng sống.

Tâm trạng Len bây giờ là một mớ hỗn độn, khiến cậu vừa khóc vừa cười,

_Bây giờ tớ sẽ hỏi tội cậu. Cậu còn nhớ lần chúng ta đi chơi với trường không? Cậu đã dựa vào vai tớ ngủ đấy! Cậu nhớ chứ? À, không, là do tớ kéo đầu cậu qua khi thấy cậu sắp ngã vào Kaito. Làm sao tớ có thể cho cậu dựa vào Kaito được chứ? Tớ chỉ được phép dựa vào tớ thôi. Ừ, tớ ích kỉ, nhưng chỉ với mình cậu thôi. Sau khi cậu dựa vào vai tớ, cậu vô tư ngủ, trong khi vai tớ đau như cá lên. Dự tính là sẽ đẩy cậu ra, nhưng chỉ vừa nhìn xuống khuôn mặt của cậu thôi... là tim tớ đập rộn ràng cả lên... làm sao nữa chứ? Vậy cậu tỉnh sao với trái tim đang thổn thức vì cậu đây?

Bước thứ bảy,

Len tự cảm thấy mình vô dụng,

_Rồi lần cậu bị bắt đi bởi hai tên lạ mặt kia, đó là lần tớ nhớ nhất... cho đến ngày hôm qua. Nhìn thấy cậu bị bắt đi ngay trước mắt, mà tớ chỉ có thể đứng nhìn... tớ... tớ thật vô dụng phải không? Cái danh hiệu “người mạnh nhất Vocaloid” cho tớ làm chi, để tớ không thể bảo vệ được người tớ yêu thương. Tớ không cần danh hiệu đó, tớ chỉ cần sức mạnh để bảo vệ cậu thôi...

Bước thứ tám,

Nước mắt Len rơi không ngừng, đôi tay run lên, nhưng Len vẫn gắng cười – nụ cười chua xót.

_Còn lần diễn kịch, cậu nhớ chứ? Cậu vào vai công chúa thì thích rồi, còn tớ vào vai người hầu mới đau chứ. Lúc đó tớ đã nghĩ, mặt mình mà làm người hầu sao? Mà thôi kệ, người hầu cũng được, miễn sao công chúa là cậu. Bởi cậu là người... người tớ... không, không tớ không nói. Khi nào cậu tỉnh dậy, tớ sẽ nói cậu nghe nhé?!

Bước thứ chín,

Len không thể chịu được nữa. Đủ rồi, như vậy đã đủ rồi. Len không muốn chịu thêm nữa, Rin phải tỉnh dậy. Len còn có lời chưa nói.

Len đặt nhẹ Rin xuống đất, tay lay người cô, Len cười cười nhưng hai hàng nước mắt vẫn không ngừng rơi,

_Này, giỡn nhiều đó đủ rồi. Tỉnh dậy đi, trò này không vui đâu. LenLen của cậu đang ở đây, LenLen của cậu có chuyện quan trọng muốn nói với cậu, LenLen của cậu đang gọi cậu đó, Rin.

_Cậu không thể thất hứa với tớ như vậy! Cậu đã nói là sẽ đi tìm LenLen mà. Chẳng phải bây giờ LenLen đang ở ngay trước mắt cậu sao? Dậy đi, LenLen có chuyện muốn nói. Dậy đi cậu đã nói là sẽ bắt đom đóm cho LenLen mà, dậy mà thực hiện đi chứ!

Nước mắt vẫn cứ chảy xuống. Len tháo sợi dây chuyền đeo trên cổ xuống, đưa ra trước mặt Rin,

_Rin, sợi dây chuyền này tớ không cần nữa. Cậu cầm lấy, rồi dây bắt đom đóm cho tớ đi. Dây đi, dây bắt đom đóm cho LenLen.

_Này, cậu cầm đi. – Len nhét sợi dây chuyền vào bàn tay lạnh ngắt của Rin

Nhưng chưa được một giây, sợi dây chuyền đã rơi ra khỏi tay Rin. Len tức giận, nhét sợi dây chuyền vào tay Rin lại,

_Này, tớ đã bảo cậu cầm đi mà. Tại sao lại không cầm chứ?

Sợi dây chuyền lại rơi ra. Khiến Len mất bình tĩnh, cậu lay người Rin,

_Này, tớ không giỡn đâu. Cậu dây cầm nó đi, rồi còn đi bắt đom đóm cho tớ nữa. Nhanh đi. – Len tiếp tục lay người Rin như thể Rin chỉ đang ngủ

_ORENJI-CHAN, TỚ NÓI CẬU DẬY ĐI MÀ. ORENJI-CHAN, DẬY ĐI. – Len gào lên trong đau đớn

Thấy Len mất bình tĩnh, mọi người chạy ra ngăn cậu lại. Kaito và Gakupo kéo Len ra chỗ khác. Yuuma tức giận, chỉ thẳng vào mặt Len nói,

_Cậu làm gì vậy? Em gái tôi đã mất rồi, cậu hãy để cho nó yên. Đừng hành hạ thân xác nó nữa.

Vẫn trong sự khồng chế của Kaito và Gakupo, Len tức giận gào lên,

_RIN KHÔNG CHẾT. CÔ ẤY CHỈ ĐANG NGỦ THÔI. ANH HIỂU KHÔNG? TÔI CÒN CÓ CHUYỆN QUAN TRỌNG MUỐN NÓI CHO RIN BIẾT, CÔ ẤY KHÔNG THỂ CHẾT ĐƯỢC.

Thấy Len như vậy, mọi người càng đau lòng hơn. Không ai có thể chấp nhận sự thật này ngay được, nó quá bất ngờ. Không phải mới hôm qua, Rin vẫn còn tươi cười với họ sao? Vậy tại sao hôm nay Rin lại chẳng chịu nói gì hết?

Len quay sang nói với Kaito và Gakupo,

_HAI NGƯỜI BUÔNG TÔI RA. TÔI PHẢI ĐI ĐÁNH THỨC RIN. – Len vùng vằng

_ĐÃ NÓI LÀ BUÔNG RA, HAI NGƯỜI NGHE MÀ KHÔNG HIỂU SAO? TÔI PHẢI ĐÁNH THỨC RIN, CÔ ẤY NGỦ NHIỀU ĐÓ ĐỦ RỒI.

Chưa bao giờ Len mất bình tĩnh như lúc này. Đôi mắt đỏ ngầu vì tức giận và khóc quá nhiều, cơ thể đầm đìa mồ hôi, khuôn mặt dữ tợn. Vùng ra khỏi Kaito và Gakupo, Len đâm vào mặt mỗi người một cái. Họ ngã xuống vì cú đánh khá mạnh và vì khá bất ngờ.

Thấy Len không thể kiểm soát được nữa, Saka-sensei đánh mạnh vào sau gáy của Len, khiến cậu bất tỉnh.

Rồi mọi người cùng quay về Vocaloid, trong tâm trạng rất rất rất đau lòng. Họ vẫn không thể chấp nhận sự thật này. Nó quá đột ngột, khiến mọi người đều bị sốc tâm lý.

Số phận đã quá khắc nghiệt với họ.

Một chết, một ngất.

Ngay khi họ nhận ra được tình cảm của mình...

Họ lại bị chia cắt...

Bởi cái chết...

Một mối tình còn chưa kịp nở nhưng đã sớm tàn...

Phải chăng đây là kết thúc cho mối tình của Rin và Len?

Chưa có mở đầu, nhưng có kết thúc...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Tái Sinh (3).

“Mùi hương này...?”

Hiện tại, Len đang nằm giữa một vườn hoa thơm ngát. Những cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, như cùng những tia nắng sớm vui đùa.

Bất chợt, một làn gió mạnh thổi đến. Làm Len thức giấc, cậu từ từ mở mắt ra. Ấp vào mắt Len là một tia nắng sớm chói đến nghẹt thở, cậu nhắm mắt và đưa tay lên che.

Len ngồi dậy, cậu dường như nhận ra khung cảnh trước mặt mình. Và Len khẳng định,

“Mình đã tới đây một lần rồi.”

Và cũng như lần đó, mặt đất và bầu trời dường như nối liền với nhau.

“Vậy đây là thiên đàng?”

Bất chợt, Len thấy một bông hoa màu vàng, và thông qua nó, Len đã nhìn thấy khuôn mặt cùng nụ cười rạng rỡ của Rin. Len bước tới và ngồi xuống bên cạnh bông hoa đó, cậu từ tốn nhìn nó thật kĩ.

“Có vẻ bây giờ cậu đã tỉnh dậy rồi nhỉ?”

Trong lúc Len đang nhìn bông hoa đó thì đột nhiên một làn gió mạnh thổi tới. Làm nghiêng hẳn những bông hoa.

“Kagamine Len”

Một giọng nói vang lên từ bầu trời. Dần dần sau những đám mây, một người phụ nữ có mái tóc màu vàng rất dài, mặc trên người một bộ đồ trắng, và sau lưng... có một đôi cánh.

Len ngược lên nhìn thì liền bị chói ngột bởi ánh sáng phát ra từ người phụ nữ đó. Sau một lúc, Len đã quen dần với ánh sáng đó thì cậu đã có thể nhìn thấy rõ mặt bà ta.

Len tròn mắt, khi nhận ra người phụ nữ đang đứng trước mặt mình là mẹ Rin – Izumi Rintoki.

Còn Rintoki chỉ cười hiền,

“Kagamine Len, thật sự cảm ơn con nhiều lắm. Nhờ có con mà con gái ta được cứu sống.”

Len dần ra hiểu ra mọi chuyện,

“Vậy cô là người đã chỉ dẫn cho con? Và bây giờ, cô đến để đưa con đi?”

Rintoki cười, gật đầu,

“Phải, ta là người đã chỉ dẫn cho con. Và bây giờ, ta đến để nói cho con biết, con vẫn chưa chết.”

Len ngạc nhiên,

“Vậy tại sao con lại ở đây?”

Dường như biết trước phản ứng của Len, Rintoki nói,

“Con ở đây là để chờ Rin tới.”

Nghe vậy Len càng ngạc nhiên hơn,

“Nhưng tại sao cô lại nói dối?”

“Ta làm vậy là để khẳng định tình yêu của con dành cho Rin. Chỉ có những người yêu nhau thật lòng, mới dám hy sinh vì nhau. Và con đã làm được điều đó. Con đã chứng minh cho ta thấy tình yêu của con dành cho Rin.”

~~~~~

Cùng lúc đó, tại phòng bệnh 2712,

Sau khi khóc một hồi lâu, Rin bị ngất đi vì kiệt sức. Và dường như trong giấc mơ, Rin đã được gặp mẹ mình.

~~~~~

“Tình yêu con dành cho Rin sao?”

Len vô thức thốt lên.

Rintoki gật đầu.

“Vậy tại sao con phải chờ Rin đến? Làm sao Rin có thể tới được đây?”

Rintoki không trả lời câu hỏi của Len, ngược lại bà hỏi cậu,

“Con còn nhớ sợi dây chuyền đó? Sợi dây chuyền mà con dùng để cứu Rin.”

Len gật đầu. Sao cậu có thể quên được chứ!

“Con còn nhớ. Nhưng nó đã biến mất.”

Rintoki lắc đầu,

“Nó chẳng biến mất đi đâu cả. Mà nó đang ngự trị trong trái tim của hai con. Và đây là thế giới do sợi dây chuyền tạo ra. Nếu bây giờ, tình yêu của Rin dành cho con đủ lớn, thì ắt Rin sẽ tìm được con. Nếu không... con sẽ bị mắc kẹt trong sợi dây chuyền mãi mãi.”

Len mỉm cười một cách đầy tự tin,

“Nếu vậy thì con yên tâm rồi.”

Rintoki có chút ngạc nhiên.

“Con tin vào tình yêu của Rin.” – Len khẳng định.

Rintoki mỉm cười,

“Làm sao con có thể chắc chắn như vậy?”

Len cười tự tin. Đột nhiên, một luồng sáng trắng chói mắt ập tới. Đó cũng là lúc Len biết niềm tin của mình đã đặt đúng chỗ.

“Chỉ đơn giản là con cảm thấy như vậy!”

Rintoki dần biến mất sau luồng sáng ấy. Trước khi biến mất hẳn, Rintoki mỉm cười hạnh phúc,

“Rin và Lenka là hai chị em song sinh. Hãy thay ta chăm sóc hai đứa nó nhé.”

Đó là câu nói cuối cùng mà Kagamine Len nghe được từ Izumi Rintoki.

~~~~~

Phòng bệnh 2712,

Len đột ngột bật dậy, cậu hoảng hốt nhìn xung quanh. Nhìn sang giường bên cạnh, cậu thấy Rin đang nằm đó. Lần này là Rin đang ngủ thật rồi.

Len xuống giường và đi tới bên cạnh Rin,

_Kết thúc rồi, lần này thật sự đã kết thúc thật rồi.

Rin cũng dần dần mở mắt ra,

_LenLen... – Rin khẽ cười khi thấy người đứng trước mặt mình là Kagamine Len – người mà cô yêu thương nhất.

Len cũng mỉm cười khi thấy khuôn mặt tươi cười của Rin,

_Rin à, mọi chuyện đều đã kết thúc rồi, nhưng kết thúc cũng đồng nghĩa với bắt đầu. Cậu có đồng ý kết thúc tất cả mọi chuyện để bắt đầu với tớ không?

Một giọt nước mắt lăn dài trên má Rin,

_Nếu người đó là cậu, tớ tình nguyện đồng ý.

Và lần này, một trang vở mới lại được mở ra. Những thương đau có thể vẫn còn đó, nhưng mà... lần này Len và Rin sẽ vượt qua những thương đau

đó... cùng với nhau.

~~~~~

Ngày 27 tháng 12 năm 2000,

_NÀY, ANH KIA, ANH ĐANG LÀM GÌ THẾ? NÀY, ANH KHÔNG THỂ MANG ĐỨA BÉ SƠ SINH ĐI ĐƯỢC. – vị bác sĩ hét lớn khi thấy một người đàn ông từ ngoài chạy vào và bế đứa bé sơ sinh trên tay y tá đi.

Lúc đó, Rintoki đã tỉnh dậy do hết thuốc mê. Bà đau xót, mắt hằn lên những tia căm thù và tức giận, bà nắm chặt drap giường, người toát mồ hôi, và thở gấp,

_L... Le... Leon... LEON... – sau khi hét lên tên người đàn ông Rintoki yêu cũng như căm thù nhất thì bà ngất đi.

Các vị bác sĩ bắt đầu lo lắng và sợ hãi. Đột nhiên,

_Bác sĩ, vẫn còn một đứa bé trong bụng cô ấy nữa. Nhịp tim vẫn đang đập nhưng rất yếu.

Vị bác sĩ chủ trì ca phẫu thuật rất ngạc nhiên,

“Không thể nào. Lúc siêu âm chỉ có một đứa thôi mà.”

_Tiếp tục tiến hành, phẫu thuật lấy đứa bé ra.

-Một tuần sau-

Rintoki dần hồi phục sức khỏe, nhưng bà vẫn còn bị sốc sau vụ việc ngày hôm đó. Điều đầu tiên bà làm khi tỉnh dậy,

_Bác sĩ, làm ơn đừng nói với ai về chuyện ngày hôm đó. Hãy để nó trôi vào dĩ vãng, quá khứ cũng chỉ là quá khứ mà thôi.

Vị bác sĩ đó gật đầu,

_Tôi biết rồi.

~~~~~

Đầu tiên là cảm ơn các bạn đã tham gia trả lời câu hỏi lần trước.

Đáp án câu hỏi.

Lenka thật ra là chị em song sinh với Rin. Chỉ có Rintoki, Len, các bác sĩ trong phòng phẫu thuật lúc đó là biết, và còn một người nữa (chắc mọi người đều biết là ai rồi nhỉ?!).

Chỉ có duy nhất một người trả lời đúng về thân phận của Lenka, đó là bạn @DngTm202. Chúc mừng bạn. Khi nào Shana được dùng máy tính, Shana sẽ tặng chap này cho bạn.

Còn về kết thúc thì đương nhiên là... HAPPY ENDING rồi.

Mà Shana hỏi tí. Viết tới đây rồi, có nên để chữ “END” trên chap này không? Vì tới đây cũng là có hậu rồi mà. Rồi khi nào rảnh thì viết tiếp phần hai!?

-YS-

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Nơi Cậu Thuộc Về...

Cảnh báo trước.

Chap này Rin Len sẽ bị chia cắt đó nhen! Chồng chỉ định với người bị bệnh tim, yếu tim, không thích drama. Đọc xong, không được khủng bố tác giả.

Đọc kĩ hướng dẫn sử dụng trước khi đọc.

Thân!

~~~~~

Những tia nắng sáng xuyên qua khung cửa chiếu vào căn phòng. Những cơn gió lùa nhẹ qua. Bỗng, tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên,

_ Reng... reng... reng

Tiếng chuông vang lên rất lớn và rất dài. Đường như đang cố gắng đánh thức của chủ nhân của mình.

Sau một hồi cố gắng không bỏ cuộc, thì chiếc đồng hồ đã lay chuyển được cô gái với mái tóc màu vàng nắng tinh dậy. Cô với tay lấy đồng hồ coi giờ, nhưng chưa kịp coi giờ thì cô đã ngáp một cái thật dài,

_ Oáp...

Rồi đôi mắt chập chờn mở lên,

“Haiz. Vẫn còn sớm”

Quăng đồng hồ sang một bên, Rin nằm xuống ngủ tiếp. Nhưng chưa đầy ba giây sau, Rin bật dậy và chạy nhanh vào nhà vệ sinh. Và mất thêm năm phút trong đó, Rin bước ra ngoài với bộ đồng phục chỉnh chu.

Quơ cái cặp gần đó, Rin chạy nhanh xuống lầu,

“LenLen đáng ghét. Tại sao cậu ấy không đánh thức mình chứ?”

Rin bực bội chạy xuống. May mắn thay, chiếc xe chở học sinh vẫn còn đó. Cô cười rạng rỡ chạy nhanh tới. Vừa chạy Rin vừa hét lớn,

_ NÀY, KHOAN ĐI ĐÃ. VẪN CÒN MỘT HỌC SINH CHƯA LÊN XE.

Chỉ khi câu nói vừa dứt, chiếc xe đã khởi hành chạy. Rin đứng hình, nhìn chiếc xe. Được một lúc, dường như Rin đã nhớ ra một việc.

Chạy nhanh theo chiếc xe ra tới cổng kí túc xá,

_ Yah, Kagamine Len đáng ghét. Cậu lại——

_ Tớ thì như thế nào?

Đầu đó thấp thoáng một giọng nói vang lên.

Rin ngạc nhiên,

_ Ủa, c... cậu sao lại ở đây? Tớ tưởng cậu trong đó. — Rin chỉ tay theo chiếc xe vừa rồi.

_ Cậu bị ngốc à? — Len cười cười đi tới.

Rin vẫn chưa hiểu lắm. Cô đợi Len đi tới để giải thích.

Len thừa thắng xông lên, cậu khẽ sát vào mặt mình vào mặt Rin. Sau đó nở nụ cười mà cậu cho là đẹp nhất rồi ghé vào tai Rin thì thầm,

_ Làm sao tớ có thể bỏ đi trong khi cậu vẫn ở đây?!

Bất giác, Rin đỏ mặt.

Dường như biết trước phản ứng của Rin, Len cười thích thú. Cậu nắm tay Rin rồi bước đi, dưới những tán hoa anh đào đang đua nhau khoe sắc.

Ở Nhật, mùa hoa anh đào đang bắt đầu nở rộ như thông báo cho ta biết tình yêu của Kagamine Rin và Kagamine Len đang bắt đầu hình thành.

Liệu nó sẽ bền vững như cành hoa anh đào, hay sẽ rất đẹp hoa anh đào nhưng rồi sẽ sớm lụi tàn?

Đó đã là một tháng kể từ sự việc ngày hôm đó. Mọi thứ dường như đã trở lại bình thường. Rin cũng đã hồi phục sức khỏe, và tính tình cô vẫn vậy, vẫn không thay đổi. Điều này làm mọi người rất vui.

Rin và Len cũng quen nhau được một tháng. Cả hai đều rất hợp nhau, họ rất vui vẻ khi ở bên nhau. Đôi lúc người này chơi người kia một vỏ đầu, nhưng

sau đó thì lại hoà.

Phải nói là Len rất là cưng chiều Rin, cậu cứ như những sói ca trong những cuốn tiểu thuyết ngôn tình. Được cưng chiều như vậy, Rin lúc nào cũng cười tít mắt.

Tuy nhiên, Len vẫn cảm thấy Rin đang che giấu điều gì đó.

~~~~~

Trên đoạn đường họ bước đi, được phủ khắp hoa anh đào.

Rin vẫn đang thao thao bất tuyệt về những gì cô nhìn thấy và trải qua ở ngày hôm qua. Còn Len chỉ im lặng và lắng nghe, đôi lúc cậu mỉm cười vì những câu chuyện kể của Rin. Và cậu mỉm cười vì Rin đã tin tưởng cậu.

_LenLen, tớ——

_Khát nước phải không? – Len áp lon nước cam lạnh vào má Rin.

Rin khẽ giật mình vì độ lạnh của lon nước cam. Cô cười hiền nhìn Len,

_Cám ơn cậu.

Len mở lon nước cam ra cho Rin, rồi đưa cho cô uống. Rin cười tươi uống một hơi hết nửa lon, rồi đưa nửa lon còn lại cho Len,

_LenLen, của cậu này.

Len nhăn mặt. Cậu không thích uống nước cam. Đôi lúc cậu tự hỏi, cam chua lẽ có gì ngon đâu tại sao Rin lại thích đến vậy. Và một trong những điều cậu sợ nhất là bị Rin ép uống nước cam.

Len cười cười, xua tay,

_Haha, cậu cứ uống hết đi. Tớ không khát. – Len toát mồ hôi.

Đương nhiên là Rin biết Len không thích uống nước cam, nhưng cô muốn chọc Len một chút.

_Cậu không uống thật sao? – mắt Rin rung rung.

Thấy vậy, Len rất hoảng, cậu lại gần, quơ tay múa chân để chọc Rin cười nhưng không có tác dụng. Không biết làm thế nào, Len gãi đầu nhìn dâu đó.

Hành động gãi đầu của Len làm Rin suýt đứng tim vì độ đẹp trai “quá đáng”. Nhưng cô phải kìm nén.

_Được rồi, được rồi. Tớ sẽ uống, đừng khóc nha. – bắt tắc dĩ Len phải nói ra câu “tớ sẽ uống”.

Lon nước cam vừa được đưa lên miệng Len thì Rin khẽ sát tai Len,

_Cậu nghĩ tớ sẽ cho cậu uống lon nước cam quý giá của tớ sao? – Rin cười cười.

_Cậu...? – Len ngạc nhiên nói không lên lời.

Giật lấy lon nước cam trên tay Len, Rin uống một hơi rồi lắc lắc cái lon không trước mặt Len.

_Một – không, Kagamine Rin thắng. – Rin cười tít mắt rồi chạy đi.

Len nhìn theo hướng Rin chạy, cậu lắc đầu cười hạnh phúc.

Thật ra, Rin biết là Len không thích uống nước cam và bị dị ứng, vì vậy sau khi trêu Len xong cô đã uống hết phần nước cam còn lại. Rin không nỡ làm Len bị dị ứng.

Còn Len với trí thông minh cực hạng của mình, cậu liền biết Rin chỉ tính trêu cậu thôi. Vì không muốn làm Rin buồn nên cậu đã giả vờ như không biết gì. Và sau lần này, Len đã vạch hẳn một kế hoạch dành riêng cho Rin. Len cười cười rồi bước đi.

Coi bộ những ngày tháng sau này của Rin sẽ “cực khổ” lắm đây.

Ở phía sau, một người con gái với mái tóc rất dài màu vàng đã nhìn thấy hết tất cả. Tuy nhiên, cô chẳng có cảm xúc gì, cô nhìn họ bằng cặp mắt vô hồn. Và trên người cô là bộ đồng phục... học viện Vocaloid.

~~~~~

Học viện Vocaloid,

Rin chạy một mạch thẳng lên lớp. Cô mở cửa lớp ra rồi chạy nhanh tới ôm IA,

_IA, IA cứu tớ với. LenLen, cậu ấy... – Rin vừa nói vừa thở dốc.

IA đẩy Rin ra, cô đưa tay theo nhịp thở của Rin,

_Từ từ, bình tĩnh đã. Thờ xong đi rồi nói.

Rin lại gấp gáp,

_Không... không kịp đâu. LenLen, đang—

_RẦM. – cánh cửa được đẩy ra một cách đầy thô bạo và tức giận.

Len bước vào với khuôn mặt “vui vẻ” hơn bao giờ hết. Cậu lườm Rin một cái rồi đi về chỗ.

Vừa thấy Len lườm mình, Rin liền toát mồ hôi. Cô núp sau lưng IA,

_IA, cứu tớ với. – giọng Rin run run.

IA mặt nghiêm trọng, quay lại đối mặt với Rin, cô đặt tay lên vai Rin,

_Rin, cậu nghe câu “có phước cùng hưởng, có họa tự gánh” chưa? Vậy nên, cậu ở lại mạnh giỏi nhé.

Vừa nói xong, IA liền phóng ra khỏi lớp.

_Ế... đừng...

Rin khóc ròng trong suy nghĩ,

“Bạn tốt!”

Rin đi lại chỗ ngồi của mình – ngay bên cạnh Len. Cô nhẹ nhàng kéo ghế ra rồi đặt cặp xuống, sau đó ngồi một cách êm dịu tránh ngay tiếng động vì ai kia đang nằm trên bàn nhắm mắt.

Tuy nhắm mắt nhưng Rin biết Len không có ngủ. Cô kéo ghế và bàn của mình xích lại chỗ Len.

Nhưng Rin đâu biết trong lúc cô kéo thì Len đã cười vì hành động trẻ con của Rin. Cứ như một trẻ đang cố tìm cách xin lỗi.

_LenLen, hồi nãy á, tớ chỉ giỡn thôi, cậu không giận chứ? – Rin e dè.

Nghe như không nghe, Len không đáp lại.

_LenLen, tớ biết cậu rất rộng lượng. Cậu sẽ không chấp chuyện trẻ con đó của tớ đâu nhỉ?! – Rin cười cười.

Len vẫn không đáp, nhưng lần này cậu quay mặt qua chỗ khác.

“Ngốc!” – Len cười thầm.

Thấy Len quay đi, Rin mặt bí xị. Nhưng do giáo viên vô lớp rồi nên Rin không thể làm gì được nữa.

Những tiết học nhanh chóng trôi qua. Suốt trong ngày hôm nay, Len đã không nói chuyện với Rin, Rin đã nhiều lần xin lỗi Len nhưng Len đều làm ngơ.

Vừa reng chuông, Len đã xách cặp ra về.

“Thế nào cũng đuổi theo xin lỗi mình!”

Trên mặt Len đầy hạnh phúc. Có thể nói trong một tháng gần đây, Len đã rất hạnh phúc.

Vừa đi vừa nhìn lại phía sau, nhưng Len không thấy Rin đuổi theo. Nhìn lại đồng hồ trên tay,

“Đã hơn mười lăm phút rồi mà. Không lẽ Rin về trước?”

Nghĩ vậy, Len chạy nhanh về kí túc xá. Tự nhiên Len cảm thấy lo lắng trong lòng.

Mất thêm mười phút để về kí túc xá, Len liền chạy lên phòng Rin nhưng lại không thấy cô đâu. Len càng lo lắng hơn.

Cậu lấy điện thoại gọi cho Rin nhưng cô lại không nghe máy.

“Rin, đây là lần thứ tư rồi đó.”

Thật vậy. Đây là lần thứ tư trong tháng này. Ba lần trước, Rin cũng vậy, cũng biến mất rồi mấy tiếng sau lại xuất hiện và nói như không có chuyện gì xảy ra.

Lần thứ nhất, Rin nói qua nhà IA, nhưng Len đã gọi IA và IA nói Rin không có ở nhà cô.

Lần thứ hai, Rin nói về nhà ba chơi, trong khi đó Len đã cùng ba cô đi kiểm cô.

Lần thứ ba, Rin nói có việc với mấy thầy cô trong trường. Nhưng khi đến trường thì Len chẳng thấy ai.

Tuy nhiên...

Len đã không hỏi tới cùng, vì Len biết, Rin cần thời gian để ổn định lại tinh thần và Len sẽ tình nguyện chờ cô, chờ đến khi Rin chịu nói với Len.

Nhưng mà...

Lần này thì không thể chờ được nữa rồi. Càng chờ thì Rin càng biến mất. Và có vẻ như Rin không muốn cho Len biết, đã vậy... Len sẽ tự tìm hiểu.

Len chạy tới những nơi Rin hay tới. Nhưng tất cả đều không có. Người cậu đầy mồ hôi.

“Rin, cậu ở đâu?”

Lâu đi những giọt mồ hôi trên trán, Len lại tiếp tục chạy. Đã hơn hai tiếng Len chạy đi tìm Rin. Trời cũng đã tối dần.

Những cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, một cánh hoa anh đào rơi xuống.

“Hoa anh đào?”

“LenLen, tớ thực sự rất thích ngắm hoa anh đào ở đây. Nó làm cho tớ cảm thấy rất dễ chịu.” – đột nhiên câu nói của Rin vang lên trong đầu của Len.

“Phải rồi. Là ở đó.”

Nghĩ vậy, Len tức tốc chạy tới khu vườn hoa anh đào trong học viện Vocaloid.

Vừa tới học viện, Len liền chạy lên khu vườn hoa anh đào. Chỉ mất năm phút, cậu đã có mặt trước cửa,

“Rin.”

Len bước vào. Một làn gió mạnh liền ập thẳng vào người Len, những cánh hoa cũng theo gió mà bay phát phới. Đợt gió vừa qua, là hình ảnh cô gái bé nhỏ ngồi dưới tán cây anh đào.

Rin đang ngồi ôm đầu gối, mặt cô gục xuống, và những tiếng nức nở như hoà trong gió truyền đến tai Len.

Cô gái nhỏ bé thật đơn độc.

Tìm Len như lặng đi khi thấy Rin như vậy.

Hoá ra một Kagamine Rin hoà đồng, hay cười khi buồn sẽ thành ra như vậy.

Ngồi vào một góc, ôm mặt khóc.

Len đi tới trước mặt Rin,

_Nè, tại sao cậu lại khóc vậy?

~_Nè, tại sao cậu lại khóc vậy?

Orenji-chan nói với giọng dễ thương và đôi mắt thì cứ nhìn Len chăm chăm~

Rin ngạc nhiên ngược lên. Đập vào mắt Rin là một chàng trai có khuôn mặt rất thân quen với cô, làm Rin ngưng cả khóc.

~Vừa nghe có tiếng nói, Len liền ngược lên. Đập vào mắt Len là một cô bé có khuôn mặt giống cậu, làm Len ngưng cả khóc~

_LenLen...

Hai cặp mắt nhìn nhau.

Len cười hiền,

_Cậu còn nhớ không? Ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau. Tớ đã ngồi dưới gốc cây anh đào và khóc. Là cậu đã đến bên tớ, an ủi sẽ chia nỗi buồn với tớ. Là cậu đã đến bên tớ, sưởi ấm trái tim bị đóng băng lâu ngày. Là cậu đã đến bên tớ, cho tớ biết thế nào là được yêu thương. Là cậu đã đến bên tớ, là cậu đã bước vào tim tớ. Rin, LenLen vẫn luôn nhớ đến ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau.

Bằng giọng chân thành và lời nói chân thật cùng tình yêu Rin tha thiết, Len đã nói ra những gì cậu suy nghĩ bấy lâu nay, mà cậu cho rằng điều-này-sẽ-bị-chôn-vùi-trong-tim. Vì Len không nghĩ là cậu có đủ can đảm để nói cho Rin nghe.

Trong phút giây này, đột nhiên mọi thứ đều im lặng, không gian như ngừng lại.

_Kagamine Len...

Rin bật khóc lớn rồi ôm lấy Len. Cô ôm chặt Len và khóc thật to.

Len cười hiền, ôm Rin thật chặt,

Cuối cùng cậu cũng chịu khóc trong vòng tay tớ!

_Ngốc. – Len cốc nhẹ đầu Rin.

Đã bao lâu rồi cậu chưa khóc?

Rin càng lúc khóc càng to, những tiếng nước cứ vang lên.

Đã bao lâu rồi tớ chưa khóc?

Vẫn ôm Rin trong tay, Len khẽ nói,

_Đừng chỉ khi cười mới nhìn tớ. Mà cả lúc khóc, cậu cũng nhìn tớ nhé!

Rin lắc đầu, cố gắng nói trong tiếng nước,

_Tớ... hic... tớ không muốn LenLen nhìn thấy tớ khóc.. hic...

_Ngốc. Vậy mỗi khi cậu khóc, hãy để tớ ôm cậu. Bởi vì chỉ có như vậy, tớ mới không nhìn thấy cậu khóc. – Len xoa đầu Rin.

Rin gật đầu nhưng vẫn chưa ngưng khóc, cứ ở trong vòng tay Len,

_Ừm. Vậy cậu hãy luôn bên cạnh tớ nhé!

_Ừ, tớ sẽ mãi mãi bên cạnh cậu. Bởi vì nơi cậu thuộc về...

Tiếng khóc dần nhỏ đi khi Rin nghe Len đồng ý ở bên cạnh mình, Rin ôm chặt Len hơn,

_Nơi tớ thuộc về? – Rin khó hiểu.

Len lại xoa đầu Rin, đặt một nụ hôn nhẹ lên tóc cô,

_Ừm, nơi cậu thuộc về... là trong vòng tay tớ!

~~~~~

Thấy chưa, đã cảnh báo rồi mà không nghe. Cấm khủng bố tác giả nha! Hihi!

Thân!

-YS-

~~~~~

(Còn tiếp)

Chương 29: Mít Uớt-Chan Và Sự Thật

~~~~~

Đã sớm hơn ngày hẹn 30 phút, hi hi hi! Tại mai buổi sáng đi học mất rồi, sợ các bạn đợi lâu nên đăng trước. Giờ ai còn online thì vào đọc nha.

Thân!

~~~~~

“Thom thật!”

Rin dần mở mắt ra.

Một làn gió ập thẳng vào người Rin, mang theo những cánh hoa cùng mùi hương hoà vào trong gió bay phấp phới.

Rin chợt mỉm cười.

“Cuối cùng con cũng cười rồi.”

Một giọng nói đầu đó vang lên.

Chợt cảm thấy thân quen.

“Người là ai?”

“Rin, quay lại đi con.”

Rin liền làm theo lời người đó.

“Cô là... mẹ...”

Rin hét lên rồi chạy tới ôm chầm lấy Rintoki, nhưng không được, cô đã chạy xuyên qua người bà.

Rin thức giấc, quay lại nhìn Rintoki. Nước mắt cô ứa tràn trên khoé mi.

“Mẹ...”

“Đừng khóc. Mẹ không thể ở bên lâu nước mắt cho con được nữa. Hãy mạnh mẽ lên, con gái!”

“Không, con không biết. Mẹ phải ở bên con. Con chỉ vừa nhớ ra mẹ. Vậy mà, vậy mà... mẹ đã không còn ở bên con nữa... hic...” – Rin nức lên trong tiếng khóc, rồi khụy xuống.

Tuy thật gần, nhưng không thể chạm vào.

Tuy rất nhớ, nhưng không thể ở bên.

Tuy thật đau, nhưng không thể chữa lành.

Tuy rất muốn, nhưng không thể chống lại số phận.

Nhìn đứa con gái nhỏ bé, đôi vai run lên bần bật, nước mắt không ngừng rơi.

Thật, rất muốn ôm con, nhẹ nhàng an ủi, bảo ban, xoa đôi vai gầy nhỏ bé của con và bảo rằng, có mẹ ở đây rồi, nhưng lại không thể. Dù rất đau lòng và không muốn, nhưng con hãy bước đi trên đoạn đường mà không có mẹ. Nhưng con hãy yên tâm đi, vì mẹ biết, trên đoạn đường đó, con sẽ không cô đơn một mình. Ở một nơi nào đó, sẽ có một người sẵn sàng vì con mà bất chấp tất cả, chỉ cần con nắm chặt tay người ấy thì người ấy chắc chắn sẽ không buông tay con. Rồi con sẽ tìm được hạnh phúc.

“Rin à, đứng lên đi con. Khi ngã, con hãy tự đứng dậy. Lớn rồi, hãy tập học cách sống một mình. Đừng khóc nữa, mà nghe mẹ nói này.”

Rin cố gắng ngưng khóc và làm theo lời mẹ mình. Cô đứng lên, đối mặt với Rintoki.

Rintoki đặt tay lên đầu Rin, nhưng thật ra là lơ lửng giữa không trung.

“Ngoan lắm. Con hãy nghe thật kĩ đây.”

Rin gật đầu. Vì cô biết, đây có thể là lần cuối cô được gặp mẹ, nên những gì mẹ nói, cô chắc chắn sẽ ghi nhớ từng câu từng chữ.

“Lui Leon là ba ruột của con, Lenka là chị song sinh của con.” – Rintoki thu tay lại, rồi quay lưng đi.

Rin ngạc nhiên, không thốt nên lời.

“Leon đã phản bội mẹ và lúc đó mẹ biết rằng, mẹ đang mang thai chị con. Vì hận ông ta, mẹ đã không nói cho Leon biết. Rồi mẹ gặp Yudoki, anh ấy rất tốt, anh ấy rất yêu mẹ dù biết mẹ đang mang thai, và Yudoki đồng ý giúp mẹ che giấu việc này.”

Rintoki đi tới và ngồi vào chiếc xích đu được đặt giữa khu vườn. Thật ra cũng chỉ lơ lửng mà thôi. Rồi bà đặt tay qua chỗ bên cạnh, ý bảo Rin ngồi xuống.

“Nhưng mẹ không hiểu sao, Leon lại biết được và trong ngày hôm đó, Leon đã xuất hiện rồi mang chị con đi. Tìm mẹ như ngừng đập vào lúc đó. Vào lúc đó, mẹ chẳng còn tha thiết để sống nữa, nếu không nghe bác sĩ nói là còn một đứa nữa.”

Rin đã ngồi xuống bên cạnh Rintoki.

Rintoki mỉm cười nhìn Rin.

“Là con đó, Rin. Bằng một phép diệu kì nào đó, con đã đến bên mẹ, mang cho mẹ hơi ấm và sự sống. Là con đã cứu sống mẹ. Những tương mọi mâu thuẫn sẽ qua đi, nhưng lòng hận thù của Leon là rất lớn...”

Rintoki cười buồn,

“Và rồi mẹ biết, tương lai sẽ đến. Mẹ lại không đủ sức để thay đổi toàn bộ tương lai, mẹ chỉ có thể bảo vệ con khỏi cái chết mà Leon mang đến.”

Nước mắt Rin đã không còn cầm cự trên khoé mi nữa, nó đang rơi xuống, rất nhiều.

Kể từ khi nghe mẹ nói, cả thế giới xung quanh con như sụp đổ. Người mà con căm hận nhất lại là ba con sao?

“Mẹ biết, mẹ biết con đang rất đau lòng. Nhưng con hãy chấp nhận sự thật này và tha thứ cho ông ấy được không?”

Mẹ nói đi, con có thể tha thứ cho ông ta sao? Là ba mà lại muốn giết con gái mình bằng mọi giá? Hơn nữa, vì mất đi chị mà con mới được sinh ra sao? Con chỉ là kẻ thay thế thôi sao?

“Không, không, đây không phải sự thật. Con không phải là con ông ta, ba của con là Kagamine Yudoki, là KAGAMINE YUDOKI.” – Rin hét lên rồi bỏ chạy.

Rintoki nhìn Rin chạy bằng cặp mắt buồn,

“Phần còn lại, giao cho cậu, Kagamine Len.”

~~~~~

_Đó là lúc tớ thoát ra khỏi giấc mơ và trở lại với thực tại. Trong khi bỏ chạy, tớ thực sự đã rất muốn gặp cậu. Lúc đó, tớ đã ước rằng, khi mở mắt ra người đầu tiên tớ muốn nhìn thấy là Kagamine Len, cậu đó. Và đó cũng là lý do cho những lần biến mất của tớ. – Rin cười hiền nhìn Len.

Đã được một ngày sau khi Len tìm thấy Rin ở khu vườn hoa anh đào.

Len và Rin đang ngồi trong khu vườn. Rin nói rằng sẽ kể cho Len mọi thứ, và bây giờ cô đang thực hiện lời nói đó.

Len cười, kéo đầu Rin tựa vào vai mình. Len vẫn chưa nói lời nào.

Tựa vào vai Len, ánh mắt Rin nhìn sâu xa,

_Tớ chỉ là người thay thế thôi phải không? Nếu như tớ không xuất hiện, mọi thảm kịch sẽ không xảy, mọi người sẽ sống trong vui vẻ. Tớ là nguyên nhân của mọi rắc rối và đau khổ. Tớ chỉ là một đứa vô dụng. Tớ... huhu... – Rin bật khóc lớn.

Vừa nghe thấy tiếng Rin khóc, Len liền ôm chặt Rin trong vòng tay.

Khoảng mười phút sau, những tiếng khóc cùng tiếng nức nở dần và bớt đi. Len mới đẩy nhẹ Rin ra, lau đi những giọt nước mắt còn vương trên má.

_Đồ mít ướt! – Len mắng yêu trong khi lau nước mắt cho Rin.

Nhìn thẳng vào mắt Rin,

_Mít ước-chan, nghe này.

“Mít ước-chan?”

_Nếu không có cậu, mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn à? Thử nghĩ đi, nếu không có cậu, các học sinh và thầy cô trong Vocaloid sẽ chỉ mất đi một người bạn, một học sinh, còn anh Yuuna sẽ mất đi một cô em gái, hơn hết là bác Yudoki và bác Hana sẽ mất đi cả một cô con gái. Cậu nghĩ họ sẽ như thế nào?

Bây giờ, Rin mới nghĩ đến những người xung quanh mình. Quả thật, cô đã rất ích kỉ rồi.

_Tớ xin lỗi. Tớ không nên nghĩ như vậy. – Rin nhỏ giọng, không dám nhìn Len.

_Ừm, biết vậy là tốt. – Len cười rồi ôm Rin.

Cảm nhận hơi ấm mà Len mang lại là điều mà Rin thích nhất. Vừa tính vòng tay ôm lại Len thì Rin chợt nhớ ra, cô đẩy Len ra, chùng mắt hỏi,

_Vậy còn cậu? Cậu không bị gì hết hả?

Len cười cười,

_Ừm, tớ không bị gì hết.

Rin giận đến nổi hết đo mắt, cô quay lưng lại với Len,

_Cậu... cậu không bị gì hết? Vậy cậu không... không... không... yêu tớ sao?

_Đương nhiên là tớ rất yêu cậu. Nếu không yêu cậu, cậu nghĩ tớ sẽ hy sinh mạng sống của mình cho cậu sao? – Len tự tin.

Càng nói Rin càng thấy tức, cô quay lại đối mặt với Len,

_Vậy tại sao cậu lại không bị gì? – Rin hơi lớn giọng.

Thấy Rin hơi mất bình tĩnh, Len dùng hai tay vỗ nhẹ vào má Rin. Len khẽ sát vào mặt Rin, đến nỗi Rin có thể cảm nhận được hơi ấm phả ra từ mũi Len,

_Bởi vì nếu không có cậu, tớ đã chết trong khu rừng đó rồi, làm sao bị gì được! Đúng không, ngốc Rin? – Len cười tươi.

Phải rồi, nếu không có Rin thì làm sao Len thoát ra khỏi khu rừng đó được. Bởi vì cậu biết, ba mẹ sẽ không đi tìm cậu, họ còn muốn cậu chết sớm nữa.

Nghe vậy, Rin rung rung. Cô lại sắp khóc nữa rồi. Cô vô tâm thật, làm sao có thể quên chuyện đó chứ.

_Mít ước-chan, không được khóc đâu đó. – Len cười cười, nhéo nhẹ mũi Rin.

Nhưng không được, Rin không thể ngăn nổi dòng nước mắt. Cô ôm chặt Len rồi khóc nức nở

Len khá ngạc nhiên khi thấy Rin khóc lớn hơn lần trước. Xoa nhẹ đầu cô,

_Cậu cũng biết mà. Ba mẹ không thích tớ. Vì vậy tớ nghĩ, nếu tớ đi lạc thì họ cũng sẽ không tìm tớ đâu. Ngay cả ba mẹ cũng không cần tớ, chẳng có nơi nào tớ có thể thuộc về. – Len cười buồn.

Vừa nghe câu cuối, Rin liền ngưng khóc, cô đẩy Len ra.

Len ngạc nhiên,

_Rin?

Rin không thèm để tâm đến lời nói của Len, cô đẩy Len ngồi xuống. Rin lại chùng mắt Len,

_Họ không cần cậu thì tớ cần cậu. Chẳng có nơi nào cho cậu thuộc về thì tớ sẽ tạo ra nó. – Rin nói với giọng khẳng định.

Len ngạc nhiên, ngược lên nhìn Rin. Cậu không ngờ là Rin có thể mạnh miệng đến vậy.

_Vậy nơi nào tớ sẽ thuộc về?

Rin cười đầy tự tin,

_Nơi cậu thuộc về... là trong vòng tay tớ. – Rin khụy gối xuống, ôm Len vào lòng.

Len ngạc nhiên đến mức nói không nên lời. Len không ngờ Rin lại dùng chính chiêu của cậu, để an ủi cậu.

Lần đầu tiên, nụ cười của Len pha lẫn nước mắt nhưng nó làm cậu cảm thấy hạnh phúc rất nhiều.

Len ôm chặt Rin, cậu gật đầu,

_Ừm, đây sẽ là nơi tớ thuộc về.

Và rồi, cả hai cùng cười hạnh phúc.

~~~~~

Buổi sáng ngày hôm sau, tại sân bay,

_Yuuma, tới giờ lên máy bay rồi con. – Hana nói khi thấy Yuuma cứ đứng đợi trước cửa.

Yuuma cứ nhìn về hướng dòng người qua lại, mong mỏi tìm thấy một hình dáng quen thuộc. Có lẽ như người đó không đến. Yuuma rất thất vọng.

_Yuuma. – Hana nhấn mạnh, như thể bà đang cố gắng nhắc nhở Yuuma điều gì.

Saka-sensei đưa cho Yuuma hành lý, cô nói với Yuuma bằng giọng nhẹ nhàng, nhưng câu nói thì đậm chất phũ phàng,

_Yuuma, em đi đi. Rin sẽ không tới đâu.

Mọi hi vọng của Yuuma như bị dập tắt khi anh nghe Saka-sensei nói. Cầm lấy hành lý rồi Yuuma bước vào sân bay.

Cánh cửa sân bay vừa khép lại, Hana đi đến bên cạnh Saka-sensei,

_Cô có cần nói thẳng vậy không?

Saka-sensei chỉnh gọng kính một chút, sau đó cô đút tay vào túi quần rồi bước đi,

_Thà đau một lần rồi thôi, còn hơn cứ phải chịu nỗi đau âm ỉ. Yuuma, cần một lần để chấm dứt mọi việc, phải không, hiệu trưởng?

Hana không nói gì. Cô im lặng đi sau Saka-sensei.

~~~~~

Biệt thự Kagamine,

Kagamine Kento – ba Len và Usoki Sakura – mẹ Len đang ngồi đối mặt với nhau.

Hai người, một người cầm tờ báo, một người đang nhâm nhi tách cà phê.

Bà Sakura đặt tách cà phê xuống, nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt,

_Tôi nghĩ... chúng ta cần suy nghĩ lại cách đối xử với Len...

Vừa nghe xong, ông Kento liền nhếch mép, đặt tờ báo sang một bên, ông nhìn bà Sakura,

_Tôi cũng nghĩ vậy. Dù sao...

Hai người nhìn nhau.

_Len cũng là con chúng ta.

Dù không biết nụ cười của họ mang ý nghĩa gì, nhưng đây là lần đầu tiên, hai người họ... cùng nhau cười.

~~~~~

Trước cửa học viện Vocaloid,

_Học viện Vocaloid? – một cô gái tóc vàng rất dài nói với giọng nhạt nhẽo.

“Lenka, con hãy đến học viện Vocaloid, làm cho tên Kagamine Len đó yêu con. Bạn gái hấn vừa mới chết, con lại có khuôn mặt giống với nhỏ đó. Ba tin, con sẽ làm được.”

Bất chợt giọng có một giọng nói vang lên trong đầu cô gái.

Trong vô thức, cô thốt lên,

_Kagamine Len...

~~~~~

Thông báo.

Chap tiếp theo sẽ được đăng vào ngày 1/3 nha.

Thân!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viện Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Chị Oi, Mình Làm Bạn Nha!

Shana chọn ngày hôm nay đăng truyện là vì hôm nay chính thức tròn một năm Shana viết truyện “Thành Phố Học Viện Vocaloid.” này. Um... chắc các bạn quên rồi nhỉ!

Thôi thì tự chúc mừng mình nhì!

HAPPY SPECIAL DAY!

~~~~~

~Hồi tưởng~

Giờ ra chơi, học viện Vocaloid,

_LenLen, lát nữa tan học cậu cứ về trước đi. Tớ có việc, tớ sẽ về sau nha. – Rin cười nham hiểm.

“Rồi cậu ta sẽ phục sát đất mình. LenLen sẽ báỉ phục mình cho coi. Hihi.”

Len khó hiểu cộng ngạc nhiên,

_Sao vậy?

Rin thần nhiên gác tay lên vai Len, trông cô rất giống mấy dân anh chị đang ăn hiếp đàn em.

_Cậu cứ về nhà đợi tớ đi. Sẽ làm cho cậu một bất ngờ lớn. – Rin cười tự hào.

_Thật à? – Len nghi hoặc.

Rin vỗ tay tự tin,

_Hãy tin ở tớ.

~Kết thúc~

Bây giờ, Rin đang đứng tại một cửa tiệm bánh mì siêu hạng. Một nơi bán bánh mì cực ngon.

Đó là loại bánh mì rất đặc biệt. Bên trong là các loại thịt hảo hạng chỉ ở tiệm này mới có. Điều đặc biệt là bánh mì được làm từ nhiều hương trái cây khác nhau.

Mà Rin thì có bao giờ bỏ qua cam của mình đâu. Vì thế mà cô quyết định đứng xếp hàng để mua hai ổ bánh mì, một hương cam, một hương chuối.

Rin biết là Len rất thích chuối nhưng do hình tượng “nam tính” của mình, Len đã kiềm chế nó lại. Vì lúc nhỏ, do thích ăn chuối mà các bạn cậu trêu cậu là “nữ tính”, và đến giờ Len cũng không biết lý do tại sao. Thật là một lũ tào lao!

Sau một tiếng rưỡi đồng hồ đứng xếp hàng, Rin cũng được mua được hai ổ bánh mì. Rồi khó khăn lắm cô mới chen ra được.

Vừa chen ra khỏi “rừng người” đó, Rin thấy một cô gái bị xô té.

_Không mua thì ra chỗ khác cho người ta mua. Đồ nhỏ khùng. – tên tóc đỏ.

Tên tóc xanh đẩy nhẹ vai tên tóc đỏ,

_Ê mày, hình như nó bị cầm đó. Nãy giờ mình chờ nó quá trời, mà nó chẳng nói lời nào hết.

_Ồ, chắc nó bị cầm thật. Haha, con cầm – tên tóc đỏ cười man rợ.

Cô gái dưới đất chẳng nói lời nào, cô cũng không dám ngược mặt lên, mặc cho tụi nó muốn làm gì thì làm. Người cô đang run bần bật.

Trong khi đó, máu Rin đã dâng tới não, cô nắm chặt túi bao bánh mì. Rin chạy nhanh tới, xô hai thằng kia ra rồi nắm lấy tay cô gái chạy thật nhanh.

Hai thằng kia chỉ ngơ ngác nhìn theo hướng họ chạy.

Rin kéo tay cô gái chạy ra thật xa chỗ đó. Hai người chạy tới một công viên. Tựa vào một thành ghế đá gần đó, cả hai cùng đứng thở một hồi lâu.

_Nè... học.. cậu có sao không?

Cô gái lắc đầu.

Sau khi ổn định lại nhịp thở, Rin đi lại gần cô gái cười tươi và đưa tay ra ngỏ ý muốn bắt tay cô gái đó.

Tuy nhiên, cô gái đó không hiểu, cô ngược lên nhìn Rin. Chỉ khi cô gái đó ngược lên,

_Bịch. – tiếng bao bánh mì bị rớt xuống.

Rin ngơ ngàng, trong vô thức thốt lên,

_Chị...

Và cô gái đó là Kagamine Lenka.

Lenka không hiểu, cô nghiêng đầu hỏi,

_Chị sao?

Hành động của Lenka không khiến Rin khỏi ngạc nhiên. Nó cứ như một đứa bé lên ba.

Không biết từ khi nào Rin đã nhặt bao bánh mì lên. Trong vô thức, Rin đưa cho Lenka ổ bánh mì hương cam mà cô cực khổ lắm mới mua được.

“Minh nên làm sao đây?”

“Minh phải đối xử với chị ấy như thế nào?”

“Liệu chị ấy có phải là gián điệp của b... không, của Leon?”

Lenka dù không hiểu lắm nhưng vẫn nhận lấy ổ bánh mì từ tay Rin. Trong khi Rin cứ thần thờ thì Lenka đã ngồi xuống chiếc ghế đá gần đó.

_Ngon quá đi. – Lenka kêu lên trong hạnh phúc.

Rin hơi giật mình. Cô quay sang nhìn Lenka. Bất chợt cô nhìn thấy hình ảnh mình trong Lenka, nhưng không phải bây giờ, mà hình ảnh một bé gái năm tuổi.

_Chị ơi, còn nữa không? – Lenka liền nói sau khi cô ăn hết, trên miệng còn dính những nước sốt cũng như vụn bánh mì.

Rin lại giật mình, cô ngơ ngác nhìn Lenka,

“Chị sao?”

Hình ảnh một thiếu nữ 17 tuổi, đang nghiêng đầu đưa tay ra xin đồ ăn, hai chân đung đưa, trên mặt còn dính vụn bánh. Hơn nữa còn có nụ cười rất trẻ

con cùng khuôn mặt ngây thơ, không chút toan tính. Tất cả những điều này khiến Rin không khỏi bất ngờ.

Nhưng rồi cô lại cười hiền, đưa ổ còn lại cho Lenka,

_ Đây, còn một ổ.

Nhận lấy ổ bánh mì từ Rin, Lenka cười rất tươi,

_ Cảm ơn chị.

Rin lắc đầu, cô cười rồi đi lại ngồi chung với Lenka. Trong khi Lenka ăn thì Rin lấy khăn tay của mình ra lau cho Lenka.

Sau đó, cả hai cùng nhìn nhau cười tươi.

Đó là lần đầu tiên em gặp chị nhỉ? Tựa như một đứa bé năm tuổi, không toan tính, trong sáng như ánh ban mai. Vì vậy, chúng ta dễ dàng kết bạn với nhau.

~~~~~

Tại phòng Rin,

_ K-A-G-A-M-I-N-E R-I-N... – Len tức giận gào lên.

Rin toát hết mồ hôi. Lỗi là do cô, bắt Len đợi ở phòng đến ba tiếng hơn, vậy mà bất ngờ cô đem cho Len chỉ là một cây kẹo mút.

_ Hìhì... cậu cứ bình tĩnh, nghe tớ nói. – Rin cười cười đẩy Len ngồi xuống.

Kéo một chiếc ghế ra ngồi trước mặt Len. Mặt đối mặt, Rin bắt đầu nghiêm túc hơn.

Thấy sắc mặt Rin thay đổi, Len cũng khá ngạc nhiên. Nhưng cậu quyết định im lặng để xem Rin sẽ nói gì.

Hít một hơi thật sâu, Rin lấy hết can đảm nhìn thẳng vào mắt Len nói,

_ LenLen, tớ vừa gặp chị Lenka.

~~~~~

Ngày hôm sau, tại học viện Vocaloid,

Rin bước tới trường trong tình trạng thờ thẩn thờ thẩn, cô hoàn toàn không chú ý đến mọi việc xung quanh.

Len đi sau, thấy vậy cậu cũng không muốn làm phiền Rin. Len biết là Rin cần thời gian để suy nghĩ chuyện này.

Vừa bước tới lớp, Rin quăng cặp xuống dưới chân bàn rồi nằm ỳ ra bàn. Cô nhắm mắt lại suy nghĩ.

_ Reng reng...

Hồi chuông vào học vang lên. Các học sinh đều vô chỗ ngồi. Khoảng ba phút sau, giáo viên chủ nhiệm đã có mặt trước cửa lớp.

Cô kéo cửa bước vào,

_ Chào các em. Có vẻ các em rất thắc mắc vì sao cô có mặt ở đây phải không? – cô giáo nhí nhảnh, nháy mắt.

_ Dạ phải. – đa số lớp đồng thanh.

Mọi người rất náo động và phấn khích, có vẻ cô giáo sẽ thông báo điều gì thú vị, ví dụ như nghỉ học chẳng hạn. Riêng Rin vẫn nằm im trên bàn.

Cô giáo cười tươi, rồi nhìn ra cửa lớp,

_ Em vào đây.

Cánh cửa lớp được đẩy ra một cách nhẹ nhàng, chậm rãi. Một cô gái tóc vàng, ôm chiếc cặp che mặt, đôi chân run run bước vào. Và người đó đương nhiên là Kagamine Lenka.

Xém tý nữa là Lenka vấp té do bực giảng,

_ Em không sao chứ?

_D... dạ, em không sao. – Lenka ngập ngừng.

Cô giáo cười hiền,

_Ừm, vậy tốt. Lenka-chan, mạnh mẽ lên, giới thiệu với các bạn tên của em đi.

“Lenka-chan?”

Đang nằm im trên bàn, không gì lay chuyển được Rin nhưng chỉ vừa nghe đến cái tên “Lenka” Rin liền phản ứng, cô hơi giật mình khi nghe thấy. Cả Len cũng vậy, cậu liền ngược lên nhìn cô gái trên bục.

Lúc Rin ngược lên là lúc Lenka bỏ cặp che mặt xuống. Hai ánh mắt chạm nhau, cả hai cùng ngạc nhiên.

_C... chị... – Rin lại trong vô thức thốt lên.

Nghe được từ “chị” từ Rin, Len liền quay sang nhìn cô. Thấy biểu hiện của Rin, Len đã hiểu người trên đó có quan hệ gì với Rin.

Còn Lenka, sau nhìn thấy Rin, cô như được tiếp thêm tinh thần, cô cười tươi với Rin rồi nói,

_Chào các bạn. Mình là Kagamine Lenka. Rất vui được làm quen với các bạn.

_Ồ... – cả lớp đồng thanh.

Đầu đó bắt đầu xuất hiện những lời xì xầm, như là sao học sinh mới lại giống Rin đến vậy, giống cả họ tên luôn. Hoặc là Rin, Len, Lenka là anh chị em của nhau.

Sau khi giới thiệu xong, Lenka quay qua nói với cô giáo,

_Cô ơi, cho em ngồi gần bạn ấy được không? – Lenka vừa nói vừa chỉ tay về phía Rin.

Nghe vậy cả lớp lại “ồ” lần hai. Mọi người đều hướng ánh nhìn về Rin. Rin cũng ngạc nhiên không kém.

Cô giáo nhìn xuống chỗ Rin, hai bên đều đã có người ngồi. Cô không biết phải làm thế nào, có chút bối rối, cô nhìn hai người bên cạnh Rin.

Đương nhiên là Len sẽ không chịu đi rồi. Vì vậy, người bên cạnh kia hứng hết. Hiểu ý, cậu ta liền đứng dậy nhường chỗ, cậu ta không muốn mình bị thiếu rụi bởi ánh mắt của Len.

_Thưa cô, cô cứ để bạn ấy ngồi chỗ của em – cậu ta giơ tay lên nói.

Cô giáo gật đầu cười,

_Ừm, vậy em xuống bàn cuối ngồi gần cô nha.

Cậu bạn gật đầu rồi xách cặp xuống bàn cuối.

Thấy cậu ta nhường chỗ cho mình, Lenka liền cúi đầu cảm ơn. Sau đó, cô quay sang cảm ơn cô giáo rồi đeo cặp về chỗ.

Lenka ngồi vào chỗ cũng là lúc tiết học bắt đầu.

Lenka lấy tập sách ra, sau đó quay sang Rin, cô nở nụ cười thật tươi, rồi đưa tay ra trước mặt Rin,

_Chị ơi, mình làm bạn nha.

Lại một lần nữa Rin được Lenka làm ngạc nhiên.

Thôi thì, sinh sau làm chị nha!

Ừm, chúng ta cách nhau có mấy phút, ai làm chị cũng được

~~~~~

Giờ ra chơi,

Vừa nghe tiếng chuông ra chơi, học sinh như đàn ông vỡ tổ ào ạt chạy ra khỏi lớp.

Tuy nhiên vẫn có một số ít bạn ở lại do tò mò về học sinh mới. Họ vây quanh Lenka, gần như không chừa cho cô chỗ thở.

Lenka bắt đầu lúng túng. Từ lúc tỉnh lại đến giờ, đây là lần đầu tiên cô được tiếp xúc với nhiều người như vậy. Bọn họ cứ hỏi dồn dập cô.

Trong khi đó,

_Rin, xuống canteen với tụi mình đi. – IA đi cùng Kaito đến bàn Rin nói.

Rin đang nhìn sang bàn Lenka nên khi bị kêu bất ngờ cô hơi giật mình một chút,

_À... ờ... – Rin trả lời trong khi mắt cứ nhìn hướng Lenka.

_Ừm, mình đi. – IA nói rồi cùng Kaito đi trước.

Rin do dự,

“Làm sao đây? Mình có nên...”

Trong lúc do dự, Rin đã đứng lên. Rin vừa đứng lên thì bị Len nắm tay lại. Rin hơi giật mình. Tuy nắm tay Rin nhưng Len vẫn nhắm mắt, cậu nói,

_Cậu đi thật sao? Đó là lựa chọn của cậu?

~Nhớ lại~

Tối hôm qua,

Sau khi kể lại mọi chuyện cho Len, Rin khẽ thở dài.

Còn Len chỉ im lặng lắng nghe mọi chuyện. Sau một hồi trầm lặng, Len cười hỏi Rin,

_Rin, cậu muốn có em hay có chị?

_Hả? – Rin ngạc nhiên.

_Chị hay em? Cậu thích cái gì? – Len lặp lại.

Rin ngẫm nghĩ một chút,

_Mình thì muốn có một đứa em hơn, mình muốn chăm sóc nó, làm tóc cho nó, khi buồn thì cả hai cùng nhau tâm sự, lúc vui thì cùng mặc đồ đôi xuống phố. Nhưng mình cũng muốn có chị, mình muốn làm nũng, nhờ vả, muốn được chị bảo vệ.

Len cười bí hiểm,

_Không phải dù không có chị, cậu cũng đã có những điều đó sao?

_Cậu... – Rin dần hiểu ý Len.

Len nắm tay Rin, cậu trở nên nghiêm túc hơn,

_Rin, bây giờ cậu có ba lựa chọn. Một là bỏ mặc chị ấy, coi như không quen biết. Hai là nhận chị ấy làm chị. Ba là nhận chị ấy làm em như chị ấy muốn. Cậu sẽ chọn cái nào?

Ngay lúc đó, Rin đã không trả lời được câu hỏi của Len. Cô nói với Len là cô cần thời gian để suy nghĩ. Nhưng không ngờ là sang ngày hôm sau lại gặp lại Lenka. Điều này làm Rin bối rối, khiến cô không thể suy nghĩ thông suốt.

Bởi vì Rin rất sợ, sợ đó lại là một âm mưu khác của Leon, sợ cô lại hấn bắt cóc một lần nữa, sợ bị mất đi mạng sống, sợ sẽ không được nhìn thấy những người cô yêu quý.

_Mình cần thời gian để suy nghĩ. – Rin nói xong rồi đứng lên đi về phòng.

~~~~~

_Tớ... – Rin cắn môi.

Lúc này Len mới chịu mở mắt ra, cậu nhìn Rin, đôi mắt như muốn nói “Hãy tin tưởng vào bản thân cậu, và tin tưởng cả tớ nữa.”.

_Cậu cứ việc làm những gì cậu cho là đúng, còn Leon cứ để tớ lo. – Len cười tự tin.

Sau khi được Len khích lệ, động viên Rin như dừng cảm hơn. Nắm lại tay Len,

_LenLen, cảm ơn cậu, tớ biết tớ nên làm gì rồi. – Rin cười hạnh phúc.

Buông tay Len ra trong sự luyến tiếc, Rin đi sang bàn Lenka.

_NÈ, MỌI NGƯỜI ĐANG LÀM BẠN ẤY SỢ ĐÓ! – Rin hét to.

Mọi người đều quay lại nhìn Rin và có hơi tản ra một chút.

~~~~~

Cùng nhìn lại một năm đầy “sóng gió” của truyện này nào.

Ày chà, một năm qua nói thật, Shana đã cảm thấy rất vui. Mỗi lần có chuyện gì buồn vui đều được các bạn chia sẻ cùng với Shana. Vậy nên, mong các bạn tiếp tục cùng Shana đi hết truyện này nhé.

Một năm qua rồi.

Shana đang vừa tròn 30 chap truyện.

Một năm không dài cũng không ngắn, không biết các bạn có gì muốn nói với Shana không nhỉ?!

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viện Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chị Oi, Mình Làm Bạn Nha!

Shana chọn ngày hôm nay đăng truyện là vì hôm nay chính thức tròn một năm Shana viết truyện “Thành Phố Học Viện Vocaloid.” này. Um... chắc các bạn quên rồi nhỉ!

Thôi thì tự chúc mừng mình nhỉ!

HAPPY SPECIAL DAY!

~~~~~

~Hồi tưởng~

Giờ ra chơi, học viện Vocaloid,

_LenLen, lát nữa tan học cậu cứ về trước đi. Tớ có việc, tớ sẽ về sau nha. – Rin cười nham hiểm

“Rồi cậu ta sẽ phục sát đất mình. LenLen sẽ báỉ phục mình cho coi. Hihi.”

Len khó hiểu cộng ngạc nhiên,

_Sao vậy?

Rin thản nhiên gác tay lên vai Len, trông cô rất giống mấy dân anh chị đang ăn hiếp đàn em.

_Cậu cứ về nhà đợi tớ đi. Sẽ làm cho cậu một bất ngờ lớn. – Rin cười tự hào.

_Thật à? – Len nghi hoặc.

Rin vô tay tự tin,

_Hãy tin ở tớ.

~Kết thúc~

Bây giờ, Rin đang đứng tại một cửa tiệm bánh mì siêu hạng. Một nơi bán bánh mì cực ngon.

Đó là loại bánh mì rất đặc biệt. Bên trong là các loại thịt hảo hạng chỉ ở tiệm này mới có. Điều đặc biệt là bánh mì được làm từ nhiều hương trái cây khác nhau.

Mà Rin thì có bao giờ bỏ qua cam của mình đâu. Vì thế mà cô quyết định đứng xếp hàng để mua hai ổ bánh mì, một hương cam, một hương chuối.

Rin biết là Len rất thích chuối nhưng do hình tượng “nam tính” của mình, Len đã kiềm chế nó lại. Vì lúc nhỏ, do thích ăn chuối mà các bạn cậu trêu cậu là “nữ tính”, và đến giờ Len cũng không biết lý do tại sao. Thật là một lũ tào lao!

Sau một tiếng rưỡi đồng hồ đứng xếp hàng, Rin cũng được mua được hai ổ bánh mì. Rồi khó khăn lắm cô mới chen ra được.

Vừa chen ra khỏi “rừng người” đó, Rin thấy một cô gái bị xô té.

_Không mua thì ra chỗ khác cho người ta mua. Đồ nhỏ khùng – tên tóc đỏ.

Tên tóc xanh đẩy nhẹ vai tên tóc đỏ,

_Ê mày, hình như nó bị cầm đó. Nãy giờ mình chờ nó quá trời, mà nó chẳng nói lời nào hết.

_Ồ, chắc nó bị cầm thật. Haha, con cầm – tên tóc đỏ cười man rợ.

Cô gái dưới đất chẳng nói lời nào, cô cũng không dám ngước mặt lên, mặc cho tụi nó muốn làm gì thì làm. Người cô đang run bần bật.

Trong khi đó, máu Rin đã dâng tới não, cô nắm chặt túi bao bánh mì. Rin chạy nhanh tới, xô hai thằng kia ra rồi nắm lấy tay cô gái chạy thật nhanh.

Hai thằng kia chỉ ngơ ngác nhìn theo hướng họ chạy.

Rin kéo tay cô gái chạy ra thật xa chỗ đó. Hai người chạy tới một công viên. Tựa vào một thành ghế đá gần đó, cả hai cùng đứng thở một hồi lâu.

_Nè... học.. cậu có sao không?

Cô gái lắc đầu.

Sau khi ổn định lại nhịp thở, Rin đi lại gần cô gái cười tươi và đưa tay ra ngỏ ý muốn bắt tay cô gái đó.

Tuy nhiên, cô gái đó không hiểu, cô ngước lên nhìn Rin. Chỉ khi cô gái đó ngước lên,

_Bịch – tiếng bao bánh mì bị rơi xuống.

Rin ngớ ngàng, trong vô thức thốt lên,

_Chị...

Và cô gái đó là Kagamine Lenka.

Lenka không hiểu, cô nghiêng đầu hỏi,

_Chị sao?

Hành động của Lenka không khiến Rin khỏi ngạc nhiên. Nó cứ như một đứa bé lên ba.

Không biết từ khi nào Rin đã nhặt bao bánh mì lên. Trong vô thức, Rin đưa cho Lenka ổ bánh mì hương cam mà cô cực khổ lắm mới mua được.

“Mình nên làm sao đây?”

“Mình phải đối xử với chị ấy như thế nào?”

“Liệu chị ấy có phải là gián điệp của b... không, của Leon?”

Lenka dù không hiểu lắm nhưng vẫn nhận lấy ổ bánh mì từ tay Rin. Trong khi Rin cứ thần thờ thì Lenka đã ngồi xuống chiếc ghế đá gần đó.

_Ngon quá đi. – Lenka kêu lên trong hạnh phúc.

Rin hơi giật mình. Cô quay sang nhìn Lenka. Bất chợt cô nhìn thấy hình ảnh mình trong Lenka, nhưng không phải bây giờ, mà hình ảnh một bé gái năm tuổi.

_Chị ơi, còn nữa không? – Lenka liền nói sau khi cô ăn hết, trên miệng còn dính những nước sốt cũng như vụn bánh mì.

Rin lại giật mình, cô ngơ ngác nhìn Lenka,

“Chị sao?”

Hình ảnh một thiếu nữ 17 tuổi, đang nghiêng đầu đưa tay ra xin đồ ăn, hai chân đung đưa, trên mặt còn dính vụn bánh. Hơn nữa còn có nụ cười rất trẻ con cùng khuôn mặt ngây thơ, không chút toan tính. Tất cả những điều này khiến Rin không khỏi bất ngờ.

Nhưng rồi cô lại cười hiền, đưa ổ còn lại cho Lenka,

_ Đây, còn một ổ.

Nhận lấy ổ bánh mì từ Rin, Lenka cười rất tươi,

_ Cảm ơn chị.

Rin lắc đầu, cô cười rồi đi lại ngồi chung với Lenka. Trong khi Lenka ăn thì Rin lấy khăn tay của mình ra lau cho Lenka.

Sau đó, cả hai cùng nhìn nhau cười tươi.

Đó là lần đầu tiên em gặp chị nhỉ? Tựa như một đứa bé năm tuổi, không toan tính, trong sáng như ánh ban mai. Vì vậy, chúng ta dễ dàng kết bạn với nhau.

~~~~~

Tại phòng Rin,

_ K-A-G-A-M-I-N-E R-I-N... – Len tức giận gào lên.

Rin toát hết mồ hôi. Lỗi là do cô, bắt Len đợi ở phòng đến ba tiếng hơn, vậy mà bất ngờ cô đem cho Len chỉ là một cây kẹo mút.

_ Hìhì... cậu cứ bình tĩnh, nghe tớ nói – Rin cười cười đẩy Len ngồi xuống.

Kéo một chiếc ghế ra ngồi trước mặt Len. Mặt đối mặt, Rin bắt đầu nghiêm túc hơn.

Thấy sắc mặt Rin thay đổi, Len cũng khá ngạc nhiên. Nhưng cậu quyết định im lặng để xem Rin sẽ nói gì.

Hít một hơi thật sâu, Rin lấy hết can đảm nhìn thẳng vào mắt Len nói,

_ LenLen, tớ vừa gặp chị Lenka.

~~~~~

Ngày hôm sau, tại học viện Vocaloid,

Rin bước tới trường trong tình trạng thờ thần thờ, cô hoàn toàn không chú ý đến mọi việc xung quanh.

Len đi sau, thấy vậy cậu cũng không muốn làm phiền Rin. Len biết là Rin cần thời gian để suy nghĩ chuyện này.

Vừa bước tới lớp, Rin quăng cặp xuống dưới chân bàn rồi nằm ý ra bàn. Cô nhắm mắt lại suy nghĩ.

_ Reng reng...

Hồi chuông vào học vang lên. Các học sinh đều vô chỗ ngồi. Khoảng ba phút sau, giáo viên chủ nhiệm đã có mặt trước cửa lớp.

Cô kéo cửa bước vào,

_ Chào các em. Có vẻ các em rất thắc mắc vì sao cô có mặt ở đây phải không? – cô giáo nhí nhảnh, nháy mắt.

_ Dạ phải – đa số lớp đồng thanh.

Mọi người rất náo động và phấn khích, có vẻ cô giáo sẽ thông báo điều gì thú vị, ví dụ như nghỉ học chẳng hạn. Riêng Rin vẫn nằm im trên bàn.

Cô giáo cười tươi, rồi nhìn ra cửa lớp,

_ Em vào đây.

Cánh cửa lớp được đẩy ra một cách nhẹ nhàng, chậm rãi. Một cô gái tóc vàng, ôm chiếc cặp che mặt, đôi chân run run bước vào. Và người đó đương nhiên là Kagamine Lenka.

Xém tý nữa là Lenka vấp té do bực giảng,

_Em không sao chứ?

_D... dạ, em không sao. – Lenka ngập ngừng.

Cô giáo cười hiền,

_Ừm, vậy tốt. Lenka-chan, mạnh mẽ lên, giới thiệu với các bạn tên của em đi.

“Lenka-chan?”

Đang nằm im trên bàn, không gì lay chuyển được Rin nhưng chỉ vừa nghe đến cái tên “Lenka” Rin liền phản ứng, cô hơi giật mình khi nghe thấy. Cả Len cũng vậy, cậu liền ngược lên nhìn cô gái trên bục.

Lúc Rin ngược lên là lúc Lenka bỏ cặp che mặt xuống. Hai ánh mắt chạm nhau, cả hai cùng ngạc nhiên.

_C... chị... – Rin lại trong vô thức thốt lên.

Nghe được từ “chị” từ Rin, Len liền quay sang nhìn cô. Thấy biểu hiện của Rin, Len đã hiểu người trên đó có quan hệ gì với Rin.

Còn Lenka, sau nhìn thấy Rin, cô như được tiếp thêm tinh thần, cô cười tươi với Rin rồi nói,

_Chào các bạn. Mình là Kagamine Lenka. Rất vui được làm quen với các bạn.

_Ồ... – cả lớp đồng thanh.

Đâu đó bắt đầu xuất hiện những lời xì xầm, như là sao học sinh mới lại giống Rin đến vậy, giống cả họ tên luôn. Hoặc là Rin, Len, Lenka là anh chị em của nhau.

Sau khi giới thiệu xong, Lenka quay qua nói với cô giáo,

_Cô ơi, cho em ngồi gần bạn ấy được không? – Lenka vừa nói vừa chỉ tay về phía Rin.

Nghe vậy cả lớp lại “ồ” lần hai. Mọi người đều hướng ánh nhìn về Rin. Rin cũng ngạc nhiên không kém.

Cô giáo nhìn xuống chỗ Rin, hai bên đều đã có người ngồi. Cô không biết phải làm thế nào, có chút bối rối, cô nhìn hai người bên cạnh Rin.

Đương nhiên là Len sẽ không chịu đi rồi. Vì vậy, người bên cạnh kia hứng hết. Hiểu ý, cậu ta liền đứng dậy nhường chỗ, cậu ta không muốn mình bị thiêu rụi bởi ánh mắt của Len.

_Thưa cô, cô cứ để bạn ấy ngồi chỗ của em – cậu ta giờ tay lên nói.

Cô giáo gật đầu cười,

_Ừm, vậy em xuống bàn cuối ngồi gần cô nha.

Cậu bạn gật đầu rồi xách cặp xuống bàn cuối.

Thấy cậu ta nhường chỗ cho mình, Lenka liền cúi đầu cảm ơn. Sau đó, cô quay sang cảm ơn cô giáo rồi đeo cặp về chỗ.

Lenka ngồi vào chỗ cũng là lúc tiết học bắt đầu.

Lenka lấy tập sách ra, sau đó quay sang Rin, cô nở nụ cười thật tươi, rồi đưa tay ra trước mặt Rin,

_Chị ơi, mình làm bạn nha.

Lại một lần nữa Rin được Lenka làm ngạc nhiên.

Thôi thì, sinh sau làm chị nha!

Ừm, chúng ta cách nhau có mấy phút, ai làm chị cũng được

~~~~~

Giờ ra chơi,

Vừa nghe tiếng chuông ra chơi, học sinh như đàn ong vỡ tổ ào ạt chạy ra khỏi lớp.

Tuy nhiên vẫn có một số ít bạn ở lại do tò mò về học sinh mới. Họ vây quanh Lenka, gần như không chừa cho cô chỗ thở.

Lenka bắt đầu lúng túng. Từ lúc tỉnh lại đến giờ, đây là lần đầu tiên cô được tiếp xúc với nhiều người như vậy. Bọn họ cứ hỏi dồn dập cô.

Trong khi đó,

_Rin, xuống canteen với tụi mình đi. – IA đi cùng Kaito đến bàn Rin nói.

Rin đang nhìn sang bàn Lenka nên khi bị kêu bắt ngờ cô hơi giật mình một chút,

_À... ờ... – Rin trả lời trong khi mắt cứ nhìn hướng Lenka.

_Ừm, mình đi. – IA nói rồi cùng Kaito đi trước.

Rin do dự,

“Làm sao đây? Mình có nên...”

Trong lúc do dự, Rin đã đứng lên. Rin vừa đứng lên thì bị Len nắm tay lại. Rin hơi giật mình. Tuy nắm tay Rin nhưng Len vẫn nhắm mắt, cậu nói,

_Cậu đi thật sao? Đó là lựa chọn của cậu?

~Nhớ lại~

Tối hôm qua,

Sau khi kể lại mọi chuyện cho Len, Rin khẽ thở dài.

Còn Len chỉ im lặng lắng nghe mọi chuyện. Sau một hồi trầm lặng, Len cười hỏi Rin,

_Rin, cậu muốn có em hay có chị?

_Hả? – Rin ngạc nhiên.

_Chị hay em? Cậu thích cái gì? – Len lặp lại.

Rin ngẫm nghĩ một chút,

_Mình thì muốn có một đứa em hơn, mình muốn chăm sóc nó, làm tóc cho nó, khi buồn thì cả hai cùng nhau tâm sự, lúc vui thì cùng mặc đồ đôi xuống phố. Nhưng mình cũng muốn có chị, mình muốn làm nũng, nhõng nhẽo, muốn được chị bảo vệ.

Len cười bí hiểm,

_Không phải dù không có chị, cậu cũng đã có những điều đó sao?

_Cậu... – Rin dần hiểu ý Len.

Len nắm tay Rin, cậu trở nên nghiêm túc hơn,

_Rin, bây giờ cậu có ba lựa chọn. Một là bỏ mặc chị ấy, coi như không quen biết. Hai là nhận chị ấy làm chị. Ba là nhận chị ấy làm em như chị ấy muốn. Cậu sẽ chọn cái nào?

Ngay lúc đó, Rin đã không trả lời được câu hỏi của Len. Cô nói với Len là cô cần thời gian để suy nghĩ. Nhưng không ngờ là sang ngày hôm sau lại gặp lại Lenka. Điều này làm Rin bối rối, khiến cô không thể suy nghĩ thông suốt.

Bởi vì Rin rất sợ, sợ đó lại là một âm mưu khác của Leon, sợ cô lại hấn bắt cóc một lần nữa, sợ bị mất đi mạng sống, sợ sẽ không được nhìn thấy những người cô yêu quý.

_Mình cần thời gian để suy nghĩ. – Rin nói xong rồi đứng lên đi về phòng.

~~~~~

_Tớ... – Rin cắn môi.

Lúc này Len mới chịu mở mắt ra, cậu nhìn Rin, đôi mắt như muốn nói “Hãy tin tưởng vào bản thân cậu, và tin tưởng cả tớ nữa.”.

_ Cậu cứ việc làm những gì cậu cho là đúng, còn Leon cứ để tớ lo. – Len cười tự tin.

Sau khi được Len khích lệ, động viên Rin như dừng cảm hơn. Nắm lại tay Len,

_ LenLen, cảm ơn cậu, tớ biết tớ nên làm gì rồi. – Rin cười hạnh phúc.

Buông tay Len ra trong sự luyến tiếc, Rin đi sang bàn Lenka.

_ NẾ, MỌI NGƯỜI ĐANG LÀM BẠN ẤY SỢ ĐÓ! – Rin hét to.

Mọi người đều quay lại nhìn Rin và có hơi tán ra một chút.

~~~~~

Cùng nhìn lại một năm đầy “sóng gió” của truyện này nào.

Ấy chà, một năm qua nói thật, Shana đã cảm thấy rất vui. Mỗi lần có chuyện gì buồn vui đều được các bạn chia sẻ cùng với Shana. Vậy nên, mong các bạn tiếp tục cùng Shana đi hết truyện này nhé.

Một năm qua rồi.

Shana đang vừa tròn 30 chap truyện.

Một năm không dài cũng không ngắn, không biết các bạn có gì muốn nói với Shana không nhỉ?!

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Một Lời Nói Dối Ngọt Ngào, Hay Là Một Sự Thật Đau Lòng?

_ Cậu gọi tôi ra đây có chuyện gì?

Trên một bãi cỏ hoang vu, một người đàn ông đứng đối diện với cậu trai tóc vàng, đôi mắt ông xa xăm.

Và ông ta chính là Lui Leon.

Im lặng một lúc, cậu trai tóc vàng – Kagamine Len, nhìn Leon nói.

_ Cháu sẽ vào thẳng vấn đề. Chắc bác cũng biết Rin là con gái ruột của bác?!

Khi này Len im lặng, là đang suy nghĩ nên xưng hô với Leon thế nào. Vì dù sao cũng là ba của Rin, cậu không thể thất kính được.

Leon cười buồn. Ông chợt nhớ lại giấc mơ thấy Rintoki. Trong giấc mơ, ông muốn Rintoki đưa ông đi cùng, vì trong chốc lát sống khi nhận ra mình đã phạm một sai lầm không thể nào sửa đổi được.

_ Tôi biết. – ngoài hai từ này, Leon không biết nói gì hơn.

_ Vậy bác có thể buông tha cho Rin và em của cô ấy không? Đừng gây khó dễ cho họ nữa. – Len vừa nói vừa nhìn sắc mặt Leon.

Tôi có quyền gây khó dễ cho hai đứa nó nữa sao? Ngay cả việc nhìn chúng nó từ xa tôi cũng không có tư cách. Có lẽ lúc đó, Rintoki nên đưa tôi đi cùng thì tốt hơn. Đó, chính xác là những nghĩ Leon nghĩ.

_ Tôi sẽ không xuất hiện trong cuộc đời của Rin và Lenka nữa.

Len im lặng, có vẻ như Leon đã biết hồi cái. Nhưng việc ông làm là một điều khó có thể tha thứ được. Len quay lại.

_ Cháu sẽ ghi nhớ điều này! – rồi bước đi.

Leon dõi theo bóng lưng Len với khuôn mặt buồn.

“Số phận, lại một lần nữa chia rẽ hai đứa!”

~Học viện Vocaloid~

Len đi về học viện, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ. Vậy là cậu đã giữ được lời nói ấy với Rin. Len muốn nhanh chóng kể cho Rin nghe chuyện này.

Nhưng vừa đi trên hàng lang tầng trệt, cậu đã gặp hai người. Hai người này làm cậu rất ngạc nhiên và bất ngờ. Len chưa kịp nói gì, một trong hai người lên tiếng.

_Con đi theo chúng ta.

Rồi hai người đó quay lưng, bước đi. Nhìn theo bóng lưng họ, Len bắt đầu cảm thấy hoang mang và rất khó hiểu. Rồi cậu cũng đi theo họ.

“Rốt cuộc, ba mẹ đang tính làm gì?”

Ông bà Kagamine dẫn Len tới phòng hiệu trưởng. Nhìn tấm bảng hiệu, Len nghi hoặc, bước vào.

Vừa bước vào, Len đã rất ngạc nhiên khi thấy căn phòng hiệu trưởng hoàn toàn khác mọi ngày. Một cái bàn tròn chính giữa phòng, bảy cái ghế xung quanh, bốn cái ghế đã có người ngồi, rồi thêm ông bà Kagamine nữa là sáu. Chính giữa bàn là một màn hình 3D.

Những người ngồi trên bàn gồm: ba mẹ Len, ông Yudoki, bà Hana, cô Saka, và ngạc nhiên hơn là sự có mặt của Leon.

“Chuyện gì đang diễn ra?”

“Mọi người đang họp hội nghị bàn tròn sao?”

Len ngay người nhìn bọn họ, cho đến khi, ba Len nói.

_Len, con ngồi vào chỗ đó đi. – ba Len hướng tay về cái ghế chính giữa.

Dù không hiểu, nhưng Len vẫn làm theo lời ba mình, cậu ngồi vào ghế. Tuy nhiên, khi Len ngồi vào ghế rồi, mọi người lại im lặng.

Len nhìn họ. Vì quá khó hiểu, cậu buột phải lên tiếng hỏi.

_Mọi người, có chuyện gì khó nói sao?

Sáu người lại nhìn nhau. Cứ như họ đang diễn một màn kịch câm cho Len coi. Nhìn qua nhìn lại, đưa đẩy một hồi, cuối cùng cô Saka là người nói.

Saka thở dài một tiếng, đôi mắt tự nhiên lại trở nên vô định.

_Đó là một bề dài lịch sử của thành phố học viện Vocaloid này. Lịch sử kể lại rằng, cứ mỗi một ngàn năm, sẽ có một người sở hữu SC Invi mạnh nhất. Tùy theo tính cách, mà người đó sẽ bảo vệ hay chiếm hữu Vocaloid. Nhưng một ngàn năm trước, một chàng trai 17 tuổi – người được cho là mạnh nhất, đã muốn chiếm hữu Vocaloid. Rồi những người đại diện cho Vocaloid đã không đồng ý việc này.

Thấy Saka có vẻ không muốn nói nữa, bà Hana tiếp lời.

_Họ đã có một chiến kéo dài một ngày, hầu như một nửa Vocaloid đã bị phá hủy hoàn toàn, xác người ngập tràn trên những con đường. Sau cùng, những người đại diện cho Vocaloid đã chiến thắng, họ phong ấn sức mạnh của cậu ấy lại một ngôi đền cách xa thành phố. Bởi, chỉ có kẻ mạnh nhất mới có thể giết được kẻ mạnh nhất. Đó là lí do họ không thể giết cậu ấy.

_Và sức mạnh phong ấn, chỉ có tác dụng cho đến khi tìm được kẻ mạnh nhất tiếp theo. – mẹ Len tiếp lời, rồi quay sang nhìn con trai mình.

Rồi những người còn lại đều quay sang nhìn Len. Làm Len ngạc nhiên.

_Kẻ mạnh nhất? Là con? – Len tự chỉ tay vào mình.

Không trả lời câu hỏi đó, ông Yudoki nói.

_Ban đầu, mọi người cứ tưởng Rin sẽ là kẻ mạnh nhất tiếp theo, vì con bé sở hữu SC Invi, nhưng sau khi thăm định lại, con mới là kẻ mạnh nhất. Chỉ số SC của con hơn hẳn Rin. Có thể nói con là trường hợp đặc biệt. Bởi hai người trước đều sở hữu SC Invi, nên mọi người cho rằng, kẻ mạnh nhất là kẻ có SC Invi.

_Quả nhiên, kẻ mạnh nhất luôn làm mọi người bất ngờ. – Leon cười cười.

Len ngồi im, lắng nghe toàn bộ những gì mọi người nói. Với trí thông minh của mình, Len liền hiểu toàn bộ câu chuyện vừa rồi.

_Chúng ta nói điều này cho con biết, là để con chuẩn bị, bởi kẻ mạnh nhất đời trước, đang dần thức tỉnh. Có thể nói, đây là cuộc chiến sau cùng. Bởi nếu

chúng ta thắng, sẽ không còn kẻ mạnh nhất cho đến một ngàn năm sau. Ít nhất mọi người có thể yên ổn sau một ngàn năm. – mẹ Len cười buồn.

Và đây, cũng là lí do mà ông bà Kagamine phải đối xử tàn ác với Len như vậy. Từ nhỏ, Len đã có SC vượt trội so với những bạn cùng tuổi, nên họ nghĩ rằng kẻ mạnh nhất chính là Len. Vì muốn tốt cho Vocaloid, nên họ đã phải đối xử với Len như vậy. Họ muốn Len trở nên lạnh lùng, có như thế, Len mới có thể thắng.

Nhưng rồi Rin xuất hiện, làm bọn họ nghi ngờ Len không phải là kẻ mạnh nhất. Họ lại tốn thêm một khoảng thời gian không ít, để thẩm định lại. Và điều này, chỉ có kẻ mạnh nhất và người đại diện mới được quyền biết.

Ba Len đặt tay lên vai con mình, cười hiền.

_Yên tâm, mọi người sẽ luôn bên con.

Rồi cả sáu người cùng hướng về Len, cho cậu hi vọng và niềm tin chiến thắng. Len nhìn họ, cậu im lặng không đáp. Không ai biết cậu đang nghĩ gì.

Và đó cũng là khoảng thời gian mà Rin nằm mơ thấy Len bỏ mình đi...

~~~~~

Len tỉnh dậy, sau một giấc ngủ dài đầy mê man. Mấy ngày nay, cậu đều suy nghĩ về nó, khiến cậu không thể ngủ yên. Cậu không biết là có nên nói cho Rin biết chuyện này không, hoặc là nếu nói thì phải nói thế nào.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Chẳng phải vừa xong chuyện với Leon sao? Giờ là kẻ mạnh nhất gì đó? Sao bao nhiêu chuyện cứ đổ lên người hai?

Trong lúc suy nghĩ, Len thấy một dây bằng bạc treo lủng lẳng trước mặt. Sợi dây cứ lắc qua lắc lại, làm Len chóng mặt. Cậu nhắm mắt, cầm lấy sợi dây.

Lúc Len đưa tay cầm sợi dây cũng là lúc người kia buông ra. Cầm được sợi dây, Len mới để ý người trước mặt mình.

_Tặng cậu đó. – Rin cười tươi nói, xong cô đi qua ngồi bên cạnh Len.

Len vẫn chưa hiểu lắm. Nhìn sợi dây rồi nhìn Rin.

_Sao lại tặng tớ?

_Thích thì tặng thôi. Hihi, hỏi nhiều làm gì. Đây, để tớ đeo cho cậu.

Rin nói rồi lấy sợi dây đeo vào tay Len. Sợi dây bằng bạc sáng lấp lánh. Trên sợi dây, chỉ có một quả cam nhỏ. Khi nhìn vào sợi dây, người ta chỉ liên tưởng đến người đeo là con gái.

Sợi dây vừa khít với tay Len, làm Rin mừng rỡ. Nếu không vừa, chắc cô sẽ khóc nguyên buổi quá, vì cô đã tốn rất nhiều công sức mới có thể tìm thấy sợi dây vừa ý và vừa với cỡ tay của Len.

Thấy Rin cười tươi, vì một sợi dây nhỏ. Làm Len cảm thấy đau lòng. Rin có thể vui vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy, liệu khi mất đi cậu, Rin sẽ như thế nào?

Thật ra, từ lúc biết chuyện, Len cứ có cảm giác chẳng lành. Cậu liên tục mơ thấy những giấc mơ kì quái, và những giấc mơ đó đều nói rằng cậu sẽ thua...

_Cậu sao vậy? Không thích à? – Rin hơi buồn khi thấy Len chẳng nói gì, thậm chí là khuôn mặt cứ trầm lặng.

Len như bưng tỉnh, cậu cười nhẹ trấn an Rin.

_À, không có gì. Tớ thích lắm. Cảm ơn cậu.

Nghe vậy, Rin cười tươi. Cô cảm thấy nhẹ lòng hơn hẳn. Bởi giấc mơ đó cứ liên tục tiếp diễn, nhưng cô lại không kể cho Len nghe, cô không muốn Len lo lắng. Cũng vì lí do đó, cô luôn bám Len 24/24, không xa Len được nửa bước, cô cứ cảm thấy giấc mơ này rất thật. Nhưng, rồi Rin tự trấn an mình, và cố gắng quên giấc mơ khi sự thật là Len luôn ở bên cạnh mình.

Len đứng là có hơi khó xử nhưng chưa bao giờ phàn nàn Rin. Bởi cậu biết, cậu sắp hết thời gian.

Rồi cả hai cùng im lặng, ngồi bên cạnh nhau. Tận hưởng những giây phút yên lành này. Nhưng sau đó, cả hai chợt chìm vào suy nghĩ miên man của riêng mình.

Rin suy nghĩ về giấc mơ đó. Đây có là lúc thích hợp để kể cho Len. Vì nếu không nói thì không được công bằng với Len cho lắm.

Len lại nhớ về chuyện đó. Có lẽ nên cho Rin biết, để Rin có thể chuẩn bị tâm lí. Hai người cùng đối mặt sẽ dễ hơn một người mà, phải không?

_Rin/LenLen. – cả hai nói cùng lúc.

Cả hai bật cười.

_ Cậu nói trước đi. – lại nói cùng lúc.

Lần này, cả hai cười lớn hơn.

_ Thôi, cậu nói trước đi. Tớ là con trai, tớ nói sau cho. – Len ga lăng.

Rin cười, gật đầu.

_ Ở thì, mấy ngày nay, tớ có một giấc mơ rất lạ. Trong giấc mơ, tớ thấy một LenLen rất buồn, rất xa lạ, dù cho cả hai đang ở rất gần, nhưng tớ vẫn không thể chạm vào LenLen ấy. Tớ sợ lắm, LenLen ấy đến để nói lời chào tạm biệt với tớ. Xong rồi, dù tớ có gào thét cỡ nào, LenLen ấy cũng bỏ tớ đi. – giọng Rin buồn hẳn đi.

Nghe xong, Len ngây người. Không ngờ lại có điềm báo trước. Như vậy, cậu sẽ thua thật sao? Sẽ... chết?

Thấy Len có vẻ ngạc nhiên và buồn buồn. Rin cười tươi, trấn an cậu.

_ Nhưng đó chỉ là giấc mơ thôi. Chẳng phải LenLen đang ở bên cạnh tớ sao? Hìhì, giấc mơ thôi, cậu không cần phải lo. Để chứng minh đó là giấc mơ, cậu chỉ cần hứa với tớ, cậu luôn bên cạnh tớ là được. Nè, chúng ta cùng hứa. – Rin đưa ngón út lên trước mặt Len, cười tí mắt.

Len nhìn Rin. Do dự, thật sự do dự. Hứa, không hứa? Hay cứ hứa đi, mình sẽ làm được mà!? Không được, nếu hứa sẽ làm cho Rin cảm thấy hi vọng rồi lỡ mình...? Nhưng không hứa, Rin sẽ lo lắng...? Hứa đi? Không được hứa? Hứa rồi làm sao nữa? Mà không hứa rồi làm sao? Vậy cuối cùng là hứa hay không hứa?

Len bắt đầu cảm thấy trống rỗng và khó xử. Rin rất ngây thơ, vẫn cứ tin đó là giấc mơ, vẫn đang chờ cậu hứa với cô, vẫn đang cười rất tươi.

Nhưng cho dù vậy, Len cũng phải nói với Rin sự thật thôi.

_ Rin, tớ—

_ Mò, cậu làm gì lâu thế? Hứa đi, rồi muốn nói gì nói.

Nói xong, Rin tự nắm tay Len lên để ngoéo tay với mình. Hai ngón út đan chặt nhau. Rin lại cười tươi.

“Đây là sự thật. Kia chỉ là giấc mơ thôi. Len đang ở đây, đang ở bên cạnh mình.”

Len im lặng nhìn từng cử chỉ của Rin. Rồi nhìn xuống hai ngón út. Tự nhiên có một cái gì đó nhói lên, phải, cứ nhói lên. Để rồi, buột Len phải thốt lên.

_ Tớ hứa!

Nghe xong, bao nhiêu lo lắng của mấy ngày nay, đều bay đi đâu hết. Rin tự cảm thấy mình lo lắng quá nhiều. Hiện tại mới quan trọng, hiện tại mới là thứ Rin nên nắm bắt lấy. Từ giờ, Rin sẽ bỏ qua quá khứ, bỏ qua những ngày mộng mị đó. Bởi từ giờ, Rin biết, Len sẽ luôn ở bên cạnh mình.

Rin vui vẻ bỏ tay Len.

_ Mà nãy cậu tính nói gì vậy? – Rin chợt nhớ.

_ À, tớ tính hỏi cậu là, nên chọn một lời nói dối ngọt ngào, hay là một sự thật đau lòng?

Len tự cảm thấy ngạc nhiên với lời nói của chính mình. Cậu không hiểu tại sao lại thốt ra được câu đó. Thật sự rất lạ, phải không?

Rồi cậu thấy sắc mặt của Rin trầm xuống, có vẻ như cô đang nghiêm túc suy nghĩ về cậu hỏi của Len. Len bắt đầu cảm thấy hồi hộp.

Mất khoảng mười phút, Rin mới có câu trả lời cho Len.

_ Nếu là tớ, tớ chọn... .

~~~~~

Nếu là bạn, bạn chọn...?

-YS-

Chương 33: Tớ Sẽ Nắm Chặt Tay Cậu

Trước hết, Shana xin gửi lời xin lỗi đến tất cả các bạn đang đọc truyện của Shana. Vì thời gian qua đã không đăng chương mới.

Thật sự xin lỗi các bạn!

Shana cũng khẳng định một điều là Shana sẽ không bỏ truyện. Có thể đăng trễ thật, nhưng chắc chắn không bỏ truyện.

Điều cuối cùng, chắc là điều các bạn mong muốn biết nhất. Truyện "Thành Phố Học Viện Vocaloid" CHẮC CHẮN SẼ HAPPY ENDING!

Đọc và cho Shana biết cảm nhận của các bạn nhé!

Thân ái chào các bạn!

~~

_À, tớ tính hỏi cậu là, nên chọn một lời nói dối ngọt ngào, hay là một sự thật đau lòng?

Len tự cảm thấy ngạc nhiên với lời nói của chính mình. Cậu không hiểu tại sao lại thốt ra được câu đó. Thật sự rất lạ, phải không?

Rồi cậu thấy sắc mặt của Rin trầm xuống, có vẻ như cô đang nghiêm túc suy nghĩ về cậu hỏi của Len. Len bắt đầu cảm thấy hồi hộp.

Mất khoảng mười phút, Rin mới có câu trả lời cho Len.

_Nếu là tớ, tớ chọn một lời nói dối ngọt ngào. - Rin cười.

Len ngạc nhiên, cậu không biết Rin đang nói thật hay nói đùa. Chẳng phải ai cũng sẽ chọn sự thật đau lòng sao? Ngay cả cậu cũng vậy. Bởi, ai cũng chỉ muốn đau một lần rồi thôi. Hà có gì phải chọn lời nói dối?

_Cậu chắc chứ? - Len hỏi lại.

Rin gật nhẹ đầu.

_Tại sao... - Len nhìn Rin, đôi mắt hiện rõ sự khó hiểu.

_Chỉ là tớ đã suy nghĩ đến hai trường hợp. Đơn giản thôi! Trường hợp một, nếu tớ biết điều đó làm đau người tớ thương, nhưng tớ vẫn quyết nói ra, có thể cả hai sẽ cùng tổn thương, và khoảng thời gian đó, cả hai sẽ chẳng vui về gì. Lúc nào, cả hai cũng có cảm giác đau khổ, khó nói. Mà thời gian thì không đợi một ai, có thể khi nói ra, tớ sẽ mất đi người đó hoặc ngược lại. Đúng là đau một lần rồi thôi, nhưng liệu sau khi đau xong, cậu sẽ được hạnh phúc... - Rin nhìn Len, gượng cười.

Len bất ngờ. Nghe Rin nói, Len công nhận là nó khá hợp lí. Tuy nhiên, có điều cậu vẫn chưa hiểu.

_Nhưng nếu không nói ra, chẳng khác gì cậu đang kéo dài đau khổ?

Rin cười nhẹ, lắc đầu rồi đứng lên. Cô đi vài bước nói.

_Cậu biết không? Nếu người đó là cậu... tớ sẽ chịu đau khổ, lời nói dối ngọt ngào - tớ chọn nó. Bởi, tớ không muốn cậu chịu đau khổ. Có thể khi biết sự thật, cậu sẽ đau hơn, nhưng ít nhất, trước khi đau, tớ đã mang lại hạnh phúc cho cậu. Đó gọi là tri hoãn sự đau khổ, chứ không phải kéo dài. Hơn nữa, chưa chắc khi nói dối cậu, tớ đã vui về. Thậm chí, có thể sẽ đau hơn người nghe nữa. Ai trong đời mà không đau khổ chứ, nên trước khi đau khổ, chúng ta hãy sống thật vui vẻ và hạnh phúc nhé.

Nói xong, Rin quay lại nhìn Len, khẽ nháy mắt tinh nghịch.

_ "Cách tốt nhất để xóa bỏ những lời nói dối là biến chúng trở thành sự thật!" một nhân vật trong anime đã nói như thế. Vì vậy, nếu như cậu không muốn mang tiếng nói dối, thì hãy biến lời nói dối ấy thành sự thật đi. Không sao cả, sẽ chẳng ai biết, ngoài cậu. Phải không?

Len lại ngạc nhiên, mở to mắt nhìn Rin. Đây là Rin sao? Một cô bé ngây thơ, vô ưu vô lo lại có thể suy nghĩ một cách thấu đáo như vậy? Rin, cậu trưởng thành rồi! Chợt, Len nở nụ cười nhẹ.

_Mà sao cậu lại hỏi vậy? - lần này đến lượt Rin khó hiểu, tự nhiên khi không hỏi câu này, thật khó trả lời mà.

Len hơi giật mình.

_À, không có gì. Chỉ là thuận miệng nên mới hỏi như vậy thôi. - Len gãi đầu, cười trừ.

Trong một khoảng khắc nào đó, Len không để ý, Rin đã nở đã nụ cười bí ẩn, khẽ nói.

_Ra là thuận miệng!

Rồi cả hai lại vui vẻ, cười đùa bên nhau.

~~

Hôm sau, nhà trường thông báo là học sinh được về sớm hai tiết. Phần lớn học sinh đều đã về nhà, hoặc rủ nhau đi chơi. Nhưng đâu đó vẫn còn một số người không biết đi đâu, mà cũng không muốn về nhà, nên canteen là nơi họ chọn.

IA, Kaito, Lenka đang ngồi trong canteen, với khuôn mặt không thể nào sầu thảm hơn được nữa. Cả ba ngồi chung với nhau nhưng lại chẳng nói một lời nào, có lẽ như họ đang chán vì không có gì chơi.

Đang trong lúc chán đời, bỗng Rinto xuất hiện mang niềm vui đến cho họ.

_Nè, sao nhìn mọi người buồn thế? - Rinto cười tươi nhìn ba người, nụ cười làm rung động một trái tim bé nhỏ.

_Đang chán muốn chết luôn đây. Cậu có gì vui không? - Kaito vừa nói vừa nằm xuống bàn.

_Đúng vậy, có gì vui dẫn ba đứa mình đi với. Tụi này sắp bị chán giết chết luôn rồi nè. - IA nói với khuôn mặt bất mãn.

Còn Lenka ngồi im, một phần vì không biết nói gì, một phần vì ngại. Dù sao đây cũng mới là lần thứ hai họ gặp nhau.

Nghe vậy, Rinto vờ nhăn mặt, vuốt cằm suy nghĩ.

_Hừm. Nếu tớ nhớ không lầm, gần đây vừa mở một khu vui chơi thì phải.

Vừa nhắc đến "khu vui chơi", cả ba như được tiếp thêm sức sống. Cùng lúc bật dậy hẳn. Đôi mắt ba người đều trở nên long lanh lạ thường.

_Đi, tụi mình đi khu vui chơi đi. - Lenka quay sang nắm tay áo IA, kéo kéo như một đứa trẻ đòi mua kẹo.

IA cũng không kém, liền hưởng ứng.

_Ừ, đi. Hai tụi mình đi liền, ngay và lập tức. - IA nắm tay Lenka, thể sự đoàn kết.

Cảm thấy ấm ức, Kaito liền chen vào.

_Yah, sao hai cậu bỏ rơi tớ rồi.

_Đâu có. Tính quay sang rủ cậu nè. - IA cười, nháy mắt tinh nghịch.

Kaito đỏ mặt. Vì đó nhìn IA dễ thương cực kì. Đột nhiên, Kaito nảy sinh một ý định nho nhỏ.

_Vậy còn nghe được. - Kaito cười, gãi đầu.

Thấy IA rủ Kaito, Lenka cũng muốn lên tiếng rủ Rinto, nhưng cô cứ thấy ngại ngại. Cô nhìn sang Rinto. Vô tình, Rinto nhìn lại. Lenka đỏ mặt.

_Um, cậu cũng đi chứ?

_Đương nhiên, tớ không đi, ai chỉ chỗ cho các cậu. - Rinto nháy mắt.

Lenka cười tươi, gật đầu.

_Ok, vậy thống nhất bốn đứa mình đi. - IA phấn khích.

Nhưng hình như IA quên gì đó. Cô khựng lại một chút. Làm ba người kia cũng ngạc nhiên.

_Sao thế? - Kaito hỏi.

IA khoanh tay, gãi gãi cằm.

_Hình như thiếu thiếu gì đó.

_Yo, mọi người tính đi đâu à? Sao tập trung đông đủ thế? - từ đằng sau, một tiếng nói quen thuộc vang lên.

Cùng lúc, bốn người quay lại. IA như nhảy cẫng lên vui mừng. Liền chạy ra khoát tay Rin.

_Rin, Rin, Rin, Rin, Rin. - nguyên một liên khúc "Rin" của IA vang lên, mắt IA long lanh. _Đi khu vui chơi với tụi tớ đi.

Rin phì cười.

_Rồi, rồi. - Rin đáp, rồi quay sang nhìn người bên cạnh hỏi. _Cậu đi không?

Câu này còn phải hỏi sao? Rin đi mà Len không đi thì ở nhà đóng bụi quá. Len gật đầu.

_Yeah, vậy sáu đứa mình đi. - IA vui vẻ.

Cả sáu người vừa quay lại, liền thấy ba hình dáng không thể nào xa lạ hơn được nữa.

_Đi chơi mà không rủ tụi này là không được rồi. - cô gái tóc xanh - Miku lên tiếng, cô giả bộ buồn rầu.

_Coi bộ chị quá già để được đi khu vui chơi nhỉ? - Luka tỏ vẻ thất vọng và đau khổ.

_Có vẻ chúng ta không được hoan nghênh? - Gakupo nhìn đám sáu người, nói với giọng bất mãn.

Cả sáu người cùng ngạc nhiên. Không hiểu tại sao nay lại đông đủ đến vậy. Khựng lại một chút, IA liền chạy ra làm sứ giả hoà bình.

_Áy, đâu có. Tụi này cứ tưởng các cậu bận chuyện bên Top 5 chứ.

_Làm sao bận được khi hết hai người đứng ở đây rồi. - Luka vừa nói vừa đá mắt về Len và Kaito.

_Yeah, vậy được rồi. Chín người chúng ta cùng xuất phát thôi. - IA lại một lần nữa phấn khích tột độ.

Thế là cả nhóm chín người, cùng nhau kéo ra khu vui chơi. Ít nhất là trong khoảng thời gian này, họ đã có những giây phút thật sự vui vẻ và hạnh phúc.

Không ai biết trước được đau khổ sẽ đến lúc nào, nên cứ hạnh phúc khi còn có thể nhé!

~~

Tám người, theo sự hướng dẫn của Rinto, cuối cùng họ cũng đến được khu vui chơi như mong muốn.

Cả nhóm đứng ngoài, đều ngạc nhiên thán phục bởi vẻ đẹp và sự rộng lớn của khu vui chơi này. Họ không ngờ là gần trường mình lại có một nơi như vậy.

Bước vào cổng, cả nhóm mua vé vào cổng rồi đi vào. Cầm vé trên tay, không ai lại không phấn khích, hào hứng. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên họ được đi khu vui chơi, nhưng đây là lần đầu tiên học được đi với đông đủ bạn bè như vậy. Vì vậy, cảm giác đó cũng dễ hiểu thôi.

Nhưng sau cảm giác phấn khích thì cả nhóm lại nhăn mặt. Chỉ bởi một điều đơn giản: "Rộng quá không biết đi nơi nào trước!".

_Ê, hay trời nóng thế này, tụi mình đi trượt thác trước đi. - IA đột nhiên lên tiếng, phá tan bầu không khí u ám.

_Ý kiến hay đó nha. Tớ đồng ý. - Rin liền hưởng ứng.

Rin và IA quả là bạn thân của nhau. Tính tình cũng như sở thích đều khá giống nhau. Thấy Rin đồng ý, IA và Rin liền đập tay ăn mừng.

_Cũng được đó chứ. Vậy thống nhất đi trượt thác trước ha? - Kaito cũng gật gù đồng tình.

Sau khi thấy mọi người đều gật đầu đồng ý thì Rin và IA nhảy cẫng lên vui mừng. Rồi thế là cả chín người kéo nhau đi mượn đồ bơi. Vì họ biết là trượt thác xong, thế nào cũng xuống nghịch nước một chút.

Mất khoảng 10 phút, nhóm cũng đến được chỗ trượt thác. Những cái thác nước chảy xiết, rồi vòng cung, vào ống đủ kiểu càng làm ánh mắt của IA long lanh hơn bao giờ hết. Ở đây được chia làm hai khu. Một bên dùng để chơi trượt thác, cầu trượt. Một bên dùng để bơi.

Nơi đây được trang trí rất đẹp. Những thác nước màu xanh, được ánh nắng chiếu vào làm cho trở nên óng ánh, lấp lánh. Bên cạnh là những ống trượt đủ màu sắc, và cũng khá là ngoạn ngoào.

Vì không có cái phao nào chứa đủ chín người, nên cả nhóm đành phải ngâm ngùi chia nhóm nhỏ mà chơi. Ở đây chỉ có phao hai và ba người.

Lượt đầu là của IA và Rin. Hai cô nàng xung phong đi trước. Cả hai đã yên vị trên chiếc phao, IA ngồi trước, quay ra sau hỏi Rin.

_Rin, cậu sẵn sàng chưa?

_Chỉ đợi cậu sẵn sàng thôi. - Rin nháy mắt.

IA quay lên, cô nắm chặt dây phao.

_Ok, là cậu nói đó nha. - IA cười "đều".

Bỗng một tiếng "ào" vang lên. Chiếc phao của Rin và IA đã được đẩy xuống thác. Hai cô gái mặc dù không sợ nhưng vẫn cứ thích hét lớn.

Chiếc thác ngoằn ngoèo, lúc ra ngoài trời, lúc lại chui ống. Làm IA và Rin phấn khích hơn.

_Rin, cậu muốn nhanh hơn nữa không? - IA hỏi khi thác nước có vẻ chậm đi một chút.

_Cậu làm được sao? - Rin hỏi ngược lại.

IA nhếch mép cười.

_Đương nhiên, cậu nghĩ tớ là ai.

Chỉ sau câu nói đó, IA đã dùng SC của mình điều khiển dòng nước, khiến nó trở nên hỗn loạn theo ý của IA. Lúc nhanh lúc chậm, có lúc nước ngập qua đầu nữa chứ. Nhưng dù vậy, IA và Rin đã cười rất vui vẻ.

Trong lúc đó, ở nơi quan sát, Len luôn nhìn theo chiếc phao của IA và Rin. Và đã không thoát khỏi ánh mắt của Kaito.

_Sao thế? Cậu ghen à? - Kaito cười cười, khoác vai Len.

Len nhếch mép.

_Lát nữa tớ cũng được vậy thôi. Ai như cậu!

Câu nói của Len có nghĩa là lát Len cũng sẽ được đi với Rin, vì hai người quen nhau, đi với nhau cũng dễ hiểu. Không như Kaito, muốn đi với IA nhưng không được, vì lượt sau IA đã hẹn đi với Luka và Miku, lượt sau nữa thì với Lenka. Không còn một chỗ trống nào cho Kaito chen vào.

Bị chơi lại một vỏ đầu, Kaito cười ra nước mắt, quyết tâm thuyết phục IA đi với mình cho bằng được.

_Nhìn hơi ghê, nhưng có vẻ rất vui nhĩ?! - Lenka nói Miku.

Miku chưa kịp trả lời thì Rinto liền chen vào.

_Không sao, lát cậu đi với tớ không cần phải sợ. - Rinto cười.

Câu nói của Rinto làm Lenka gượng đỏ mặt, cô không dám đối với mặt Rinto nên chỉ khẽ "ừm" và gật đầu.

Miku đứng kế bên khẽ cười chúc phúc cho họ. Còn Len thì có cảm giác yên tâm.

Cuối cùng IA và Rin cũng trượt xong. Hai cô nàng vui vẻ chạy lên chỗ quan sát, khuôn mặt vẫn không kiềm được sự phấn khích.

_Nè các cậu, nảy tớ mới nghĩ ra một ý định. Chín người chúng ta, chia làm ba cái phao, rồi mỗi phao có một người điều khiển SC nước, sau đó thi nhau coi ai về đích đầu tiên thì đội đó thắng. Các cậu thấy sao? - IA nói nguyên một tràng, cũng may là mọi người đều kịp nghe.

Sau khi nghe IA nói, Miku xoa cằm suy nghĩ.

_Nhưng mà theo tớ nhớ thì chỉ có cậu với Kaito là SC nước thôi. Làm sao chia?

_Đúng rồi, đúng rồi đó. Không chia, không chia đều được đâu. - Kaito vui mừng liền chen vào, cậu muốn chung đội với IA.

_Còn Rin mà. - IA vừa nói, vừa chỉ tay qua Rin.

Rin ngạc nhiên, tự chỉ tay vào mình rồi hỏi lại.

_Tớ? Tớ làm sao?

IA thần nhiên, đi qua khoác vai Rin.

_Thì cậu có SC Invi còn gì. Trong đó có khả năng điều khiển nước mà phải không Rin-sama? - IA nháy mắt, cổ tình nhấn mạnh chữ "sama".

Rin cười ha ha. Gỡ tay IA rồi nói.

_Đề tớ biểu diễn cho cậu xem ha?!

_Ok, rất sẵn lòng. - IA vui vẻ vỗ tay.

Rin giả vờ tập trung, đưa tay ra. Rồi từ nâng dòng nước lên, ban đầu thì có vẻ điều luyện, nhưng lúc sau thì những dòng nước trở nên loạn xạ, bay tứ tung. Nếu Rin không ngừng kịp chắc có lẽ IA đã ăn "trộn gói" "đặc sản" của khu vui chơi này. IA được dịp toát hết mồ hôi, trợn mắt, không nói nên lời nhìn Rin.

Rin quay qua, giờ giọng ngây thơ, khoác tay IA nói.

_Hai đứa mình một nhóm ha?! - Rin cười tít mắt.

IA lắc đầu, gỡ tay Rin ra rồi nhìn về hướng mọi người xua tay nói.

_Tớ SC nước mà, sao chung đội với cậu được. Nhưng thôi, vì an toàn tớ rút lại ý kiến vừa nãy. Coi như tớ chưa nói gì đi. - IA xoa hai bên thái dương.

Thế là mọi người được một phen cười ha hả. Cách thể hiện của Rin và IA rất tốt, nếu không theo ngành diễn viên thì quá uổng. Ngay cả IA và Rin cũng bật cười vì hành động "diễn sâu" vừa rồi của mình.

Đến lúc mọi người ngưng cười thì Rinto đột nhiên lên tiếng.

_À, nếu nước không đủ SC thì còn gió mà. Chị Luka, Miku và tớ đều là SC gió. Gió cũng có thể điều khiển nước, mọi người thấy sao?

_Ý kiến hay đó chứ. - Luka vui vẻ tán thành.

_Quá hay luôn là đằng khác. - Kaito xém tí nhảy lên vui mừng, cậu khoác vai rồi vỗ đầu Rinto nói tiếp. _Thằng nhóc này, ý kiến của cậu hay khỏi chê.

Khỏi nói chắc ai cũng biết lí do vì sao Kaito lại phấn khích như vậy. Chỉ đơn giản một điều, cậu có thể cơ hội chung đội với IA rồi. Thần tình yêu có vẻ như đã mỉm cười với Kaito.

Mọi người đều đồng ý, vì họ khá tin tưởng vào khả năng điều khiển gió của cả ba.

_Vậy giờ chia nhóm sao đây? - Gakupo, chàng trai có tư tưởng "nói một câu tốn 10.000 Yen", cuối cùng cũng chịu lên tiếng.

_Thì chia đại đi. Tớ với-----

Kaito vẫn chưa nói hết câu thì bị IA chen vào.

_Tớ với Rin một nhóm nha.

"Là cậu với tớ một nhóm chứ?!" - Kaito khóc ròng trong suy nghĩ, đã nói chia đại vì muốn chung nhóm với IA mà thôi. Sao IA không hiểu điều này?

Nếu Rin mà không thích Len, chắc có lẽ Kaito đã nghĩ Rin và IA quen nhau. Dính gì mà dính như sam vậy không biết! Chẳng hiểu sao Rin có Len rồi mà vẫn cứ bám lấy IA. Từ phấn khích, Kaito đã chuyển sang ảm ức.

Nhưng...

Rin cười hi hi, rồi nhẹ nhàng lướt qua bên cạnh Len.

_Tớ, Len và... - Rin nắm tay Len, vô tình lướt ngang qua, thấy Luka đứng gần đó, liền tiện tay kéo Luka về phía mình. _Chị Luka chung một đội nha.

_Được thôi. Chị rất sẵn lòng chung nhóm với hai đứa nhóc đầu vàng khè này. - Luka cười, vỗ đầu Rin nói.

IA giận đỏ mặt, đưa tay chỉ về phía Rin, giả bộ ôm tim.

_Cậu... cậu... cậu... - sau khi nói xong ba lần "cậu", IA trở về trạng thái "tĩnh rụi". _Kaito, hai đứa mình một đội cũng được. - IA đi một mạch tới chỗ Kaito, hất mặt về phía Rin. Sẵn tiện kéo Miku đi chung. Miku cũng không nói gì, vui vẻ đi cùng.

Dù là kẻ thay thế nhưng Kaito cũng hạnh phúc lắm.

_Ừ, hai đứa mình và Miku một đội. - Kaito liền phản ứng.

Cả đám lại được dịp cười lớn. IA với Rin thật hết nói nổi luôn mà. Đây có lẽ là lí do mà hai người chơi thân được với nhau.

Sau khi "mê trai" bỏ bạn xong, Rin nhớ chợt nhớ ra cô em gái thân yêu của mình.

_Không được, còn Lenka thì sao?

Lenka, người con gái bất hạnh có cô chị "thương em", cuối cùng cũng được nhớ tới. Lenka chưa biết trả nào thế thì mọi ánh mắt đổ dồn về phía cô, làm

cô trở nên lúng túng hơn. Cô cúi đầu xuống.

_Em không biết nữa.

_Đừng lo, tớ sẽ chung đội với bạn ấy. - Rinto tự nhiên đi lại rồi "càng tự nhiên hơn" thẳng tay vòng qua khoác vai Lenka.

Khi Rinto vừa đặt tay xuống, Lenka có hơi giật mình một chút. Sau đó, cô quay sang nhìn mặt Rinto.

Hành động của Rinto, làm mọi người cực kì ngạc nhiên, riêng Rin thì nhú mồm. Dù sao cũng là con gái, hơn nữa họ cũng mới quen biết, như vậy chẳng qua quá thân thiết rồi sao?! Với lại em gái cô, đâu phải cứ muốn đụng là đụng đâu.

_Cái tay, bỏ cái tay của cậu ra được rồi đó. - Rin chỉ thẳng tay Rinto.

Lúc này, Rinto mới ý thức được hành động của mình. Cậu liền thả tay ra, gãi đầu cười.

_Xin lỗi.

_Rồi, vậy là đủ nhóm rồi ha. Len, Rin, chị Luka một nhóm. Gakupo, Rinto, Lenka một nhóm. Kaito, Miku và tớ một nhóm. - IA thống nhất lại.

_Ừ, vậy đi. Chúng ta xuất phát. - Kaito nói.

Mọi người chuẩn bị hô được thì bị Miku chặn lại.

_Mà khoan đã. Chơi không vậy chán lắm. Chúng ta đặt ra phần thưởng đi.

Thấy ý kiến của Miku quá ư là có lí, nên mọi người đều im lặng suy nghĩ. Mọi người có vẻ rất tập trung về khoảng này.

Mất tận năm phút suy nghĩ, Luka là người mở đầu.

_Nãy chị thấy một quán kem, hay nhóm về đích sau cùng bao hai nhóm còn lại ăn kem đi. Thấy sao?

_Được đó chị. Chơi xong bảo đảm rất đói, ăn kem là hợp lí nhất. - chưa biết thắng hay thua, nhưng Rin đã nghĩ tới chuyện được bao kem miễn phí.

_Mọi người thống nhất vậy ha? - Luka nhìn mọi người.

Tất cả cùng đồng ý. Sau khi thống nhất hết ý kiến. Mọi người trở về nhóm của mình. Trên khuôn mặt ai cũng không giấu nổi sự phấn khích, nhưng hơn hết là sự quyết tâm giành suất kem miễn phí về nhóm mình.

Ba nhóm nhanh chóng đi lấy phao ba chỗ, rồi đặt đúng vị trí. Sau đó, liền vào phao. Người điều khiển thì ngồi cuối cùng.

Như vậy, theo thứ tự ngồi của mỗi nhóm. Nhóm Len là Len, Rin và Luka. Nhóm IA là Kaito, IA và Miku. Nhóm Lenka là Gakupo, Lenka và Rinto.

_1, 2, 3, XUẤT PHÁT. - Kaito hô lớn.

Ba chiếc phao lao xuống với vận tốc chóng mặt. Bất chấp dòng nước cuốn nhanh, ba người khiến gió đã dùng sức gió để áp chiếc phao lao nhanh hơn. Riêng Luka "thâm hiểm", một tay làm dòng nước nhanh hơn, một tay làm chậm hai phao kia.

Hai phao kia cũng chẳng vừa, từ ý định tới đích đầu tiên chuyển sang ý định làm hai đội còn lại về sau. Thế là cả ba nhóm có một cuộc đấu nước kinh hoàng xảy ra. Nước văng lên tung tóe, ai nấy đều ướt sũng, nhưng nụ cười thì mãi không ngơi.

Sau một hồi "mèo vờn chuột", "chuột vờn kiến" thì kết quả cũng đã được phân thắng thua công bằng. Nhóm về đầu tiên là nhóm của Rin, Len, Luka. Nhóm về thứ hai là nhóm Rinto, Lenka, Gakupo. Và nhóm về cuối cùng chắc ai cũng biết rồi.

Khỏi nói, khuôn mặt của IA và Kaito lúc này, không-thể-nào-thăm-hơn, hay nói theo một cách khác đó chính là "méo mặt". Nhìn thấy hai khuôn mặt đó mà Miku cảm thấy mình tội lỗi tội đồ. Dù sao Miku cũng là người điều khiển, nên cảm thấy rất có lỗi với hai người họ.

Còn về sáu người kia, thì đập tay ăn mừng là từ biểu hiện trạng thái của họ lúc này.

Sau đó, cả chín người quyết định ở lại "tung nước" một chút, cùng nhau chơi hết những trò trượt ống khác.

~~~

Chơi đùa với nước đã đòi xong, cả chín người thay đồ rồi quyết định chơi tàu lượn siêu tốc là trò cuối cùng. Sau đó về ăn kem.

Hôm nay là gần cuối tuần, khu vui chơi cũng khá đông khách. Đa số là học sinh, sau khi đi học về liền rủ nhau vào chơi. Hơn nữa, bây giờ cũng gần tối, có thêm nhiều người vào. Mà trò tàu lượn siêu tốc là một trong những trò nổi tiếng nhất của khu vui chơi này.

_Kaito đi mua vé lâu thế! - IA phàn nàn, rồi uống một hơi hết nửa ly coca.

Cả đám đang ngồi trên ghế đợi Kaito quay lại, này giờ chắc cũng được 10 phút rồi.

Rin ngón cả đống bắp rang vào miệng, sau đó trả lời.

_Chắc cậu ấy òn phải ép àng đó. (Chắc cậu ấy còn phải xếp hàng đó).

_Nuốt đi rồi nói - giọng Len trầm ấm nhẹ nhắc nhở và đưa cho Rin ly coca.

Len vừa dứt lời, Rin bị nghẹn họng. Cô lấy nhanh ly coca, uống ừng ực đến cạn ly, mới cảm thấy bình thường trở lại.

Len nhũn mảy. Bao nhiêu tuổi rồi còn dễ bị sặc như vậy? Còn Rin, biết thế nào Len cũng nhìn mình bằng ánh mắt không hài lòng, cô quay sang Len cười hề hề.

_Ăn bắp, ăn bắp đi. - Rin tự cho bắp vào miệng mình, sau đó liền dứt cho Len.

Chỉ đơn giản là Len nhìn Rin bằng cặp mắt "Không được có lần sau đó." thôi. Rồi cậu cũng há miệng ra để Rin dứt cho.

Đợi thêm năm phút nữa, mới thấy Kaito từ đằng xa chạy về. Về tới nơi, cậu thở không ra hơi, giặt phẳng ly nước của Rinto uống cạn. Sau khi nạp đủ lượng nước, Kaito quay trở lại với gương mặt vui vẻ đầy phấn khích như lúc này.

_Có vé rồi nè, chín người chúng ta cùng một lượt luôn đó. - Kaito hí hửng, cầm mấy tờ vé vẩy vẩy.

_Mà sao lâu thế? Đứng ngắm em nào hả? - câu nói đầy sự châm chọc của Rinto, liền thu hút ánh nhìn của IA.

Thật ra, IA cũng thích Kaito lắm, nhưng cô không dám nói. Vì cô biết Kaito là người nổi tiếng, lại đẹp trai và tốt bụng, hơn hết là có nhiều nữ sinh theo. Từ đó cô mặc cảm và không dám nói ra tình cảm của mình. Rồi cô cố gắng đối xử với Kaito như những người bạn bình thường. Và biểu hiện của Kaito, càng làm cô khẳng định Kaito với mình nên làm bạn thì tốt hơn.

Khi không thể đến với nhau, con người ta thường chọn cho mình một vị trí an toàn để ở bên cạnh người họ yêu thương, đó là tình bạn!

Vì đơn giản một điều, tình bạn thường bền vững hơn tình yêu!

Nghe Rinto nói vậy, IA càng buồn hơn. Nếu không kịp cầm nước mắt, chắc có lẽ sẽ có một vài giọt lăn trên má cô.

Khi đơn phương một ai đó, người ta dễ trở nên yếu lòng hơn.

_Tớ đâu có rảnh vậy. Chỉ đơn giản là muốn chín đứa mình đi cùng lượt với nhau, nên tớ phải đứng năn nỉ người bán vé cho riêng chúng ta một lượt ấy. - Kaito nói với giọng hãnh diện.

_Ồ, vậy à. Kaito nhà ta giỏi quá nhỉ?! - IA tỏ ra bình thường, vui vẻ đứng lên.

Dù cho là vậy, IA vẫn không khỏi đau lòng vì không thể tiến xa hơn được với Kaito. Thôi thì cứ để mọi sự tùy duyên vậy!

Được IA khen, Kaito có phần đỏ mặt, cậu ưỡn ngực, vỗ vài cái ngực tự hào.

_Đương nhiên, tớ mà.

Thấy vậy, cả đám cười phá lên, lắc đầu.

_Vậy tại mình đi thôi. - Miku nói rồi cả nhóm đứng dậy đi.

Đi một đoạn ngắn là tới chỗ tàu lượn siêu tốc. Cả nhóm phấn khích khi thấy người ta chơi. Phải nói là nó cực kì cực kì đáng sợ, do những vòng lượn thành vòng tròn, rồi những lần vào hang, ra ngoài trời.

Mọi người có vẻ rất hào hứng để được chơi trò này, chỉ riêng một mình Rin nhăn mặt và có phần sợ hãi.

"Nó cao hơn mình nghĩ."

Thật ra trong tất cả các trò cảm giác mạnh, Rin sợ nhất trò này. Vì khá cao và ngoằn ngoèo hơn các trò khác, hơn nữa, nó tạo cho cô cảm giác không an toàn. Vì vậy, Rin không muốn chơi, nhưng thấy mọi người đều chơi hết nên cô cũng muốn chơi chung cho vui. Chứ thực sự thì cô khá sợ nó.

Nhận thấy sự thay đổi trên khuôn mặt Rin, Len nắm chặt tay cô, sau đó cúi xuống nói nhỏ vào tai cô.

_Không sao đâu. - Len cười nhẹ.

Hành động và lời nói của Len làm tim Rin đập thình thịch. Rin đỏ mặt, chỉ biết im lặng gật đầu. Rin khẽ nhìn xuống đôi bàn tay đan chặt nhau.

Lúc Len quay đi cũng là lúc Rin nhìn Len, đôi mắt Rin hiền dịu, nhẹ nhàng.

"Không cần biết là bao lâu, tớ sẽ nắm chặt tay cậu. Chỉ cần cậu không buông, tớ cũng sẽ không buông."

Chuyến tàu lượn chạy thêm vài đoạn nữa rồi dừng hẳn ngay cổng ra vào. Những người chơi trước từ từ bước ra. Khi thấy người ra hết, cả nhóm Rin bước vào.

Trong lúc Len không để ý, Rin đã nắm tay Len kéo đi. Cô cười tươi.

_LenLen, đi thôi. Tụi mình sắp bị bỏ lại rồi kia.

Len hơi bất ngờ khi bị kéo đi, nhưng rồi ánh mắt cũng dịu lại, nhìn Rin đầy sự yêu thương.

Thế là cả nhóm cũng yên vị trên chuyến tàu. Nhờ sự yêu thương, cung chiều của cả nhóm nên Gakupo "được" ngồi một mình.

Vậy nên, đội hình ngồi trên ghế sẽ là: Rin-Len, IA-Kaito, Rinto-Lenka, Luka-Miku, Gakupo.

Khó khăn lắm Kaito và Rinto mới có thể ngồi chung với IA và Lenka. Việc đủ lí do, cuối cùng cũng có một lí do được cả nhóm chấp nhận. Quả nhiên ông trời không phụ lòng người mà!

Chuyến tàu bắt đầu chạy đi. Ban đầu rất chậm, nhưng cũng làm cho một người sợ đến thoát mồ hôi. Rin nhắm chặt mắt, không dám nhìn quang cảnh xung quanh.

Từ từ, chuyến tàu nhanh hơn. Chạy tới khúc dốc cao. Chuyến tàu lao xuống với vận tốc "ánh sáng". Trừ Rin, Len và Gakupo ra, còn lại đều hét rất to. Dù sợ hay không sợ mấy người đó đều hét. Kiểu như muốn tạo không khí một chút.

Mặc dù đã nhắm mắt, đã nắm chặt tay Len, nhưng cũng không làm Rin đỡ sợ hơn. Rin cắn chặt môi, cố gắng kiềm chế sự sợ hãi của mình, nhưng vô dụng, một giọt nước mắt đã rơi xuống.

Tay Len bị Rin bóp đến đỏ ửng, nhưng vẫn không nói gì. Len tháo dây an toàn ở vai phải ra. Cậu chồm qua phía Rin, gỡ dây an toàn ở vai trái. Rồi kéo Rin vào ngực cậu. Tay phải cậu ôm chặt đầu Rin, không cho Rin nhìn sang chỗ khác.

(Trên ghế ngồi có ba dây an toàn. Một dây ở bụng. Hai dây từ bụng bắt chéo nhau kéo lên vai. Len ngồi bên phải, Rin ngồi bên trái nên khi tháo một dây ra, hai người có thể quay mặt vào nhau.)

_Mọi chuyện đều ổn. - Len khẽ thì thầm vào Rin.

Rin ngạc nhiên. Trong phút chốc, mọi lo lắng, sợ hãi vừa rồi tan biến theo không khí, như chưa một lần tồn tại. Cô dụi đầu vào ngực Len, khẽ gật đầu.

_Mọi chuyện đều ổn. - Len lặp lại lần nữa.

Vẫn là giọng trầm ấm mang lại cảm giác an toàn, tin tưởng này. Rin thật sự thích giọng nói của Len. Và cứ như vậy, Len đã nói suốt quãng đường chuyến tàu chạy.

Về phần IA và Kaito.

Sau khi được toại nguyện ngồi chung với IA, trên suốt đoạn ray tàu chạy, Kaito luôn cố gắng tìm lúc thích hợp cũng như chuẩn bị tâm lí để nói ra câu này. Đôi lúc Kaito tính nói thì IA lại hét lên do chuyến tàu lao xuống dốc. Mà cứ mỗi lần như vậy là Kaito phải chuẩn bị lại từ đầu.

Đến tận vòng cuối cùng, Kaito cũng tìm được lúc thích hợp. IA có vẻ ngồi yên sau lần gào hét vừa nãy. Hít một hơi thật sâu, Kaito quay sang nhìn IA.

_IA, tớ thích cậu.

Sau khi nói xong, Kaito thở phào nhẹ nhõm, cậu quan sát biểu hiện của IA. Tuy nhiên, nó hơi khác so với những gì cậu tưởng tượng.

IA mở to mắt. Lấy tay chỉ về một hướng đằng xa, hét lớn.

_CHÁY, CHÁY KIA.

Cả nhóm nghe vậy, liền nhìn sang. Quả thật có một đám cháy rất lớn. Cũng may là vòng cuối, nên chuyến tàu cũng dừng lại ngay sau đó. Cả nhóm liền chạy đi, nhưng do Rin bị choáng nên Len đã công cô theo sau.

Nhờ Luka, Miku và Rinto nên cả nhóm chỉ mất khoảng mấy chục giây sau đã tới nơi. Chỉ khi họ vừa đặt chân xuống, IA và Kaito đã dùng toàn bộ năng lượng SC nước của mình để dập tắt đám cháy. Rinto, Luka, Miku cũng dùng gió hỗ trợ. Năm người rất tập trung, cố gắng khống chế ngọn lửa lớn này.

Chỉ mấy phút sau, đám cháy đã được dập tắt và may mắn hơn là không ai bị thiệt mạng. Cả nhóm cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc sau, Len công Rin tới. Cái đầu tiên đập vào mắt cậu là một chữ "E". Chữ "E" này thật lạ. Tại sao mọi thứ cháy thành tro lại tạo ra được một chữ

"E"? Một điểm báo gì chẳng? Hay chỉ đơn giản là sự trùng hợp ngẫu nhiên?

Thấy Len kì lạ, cả nhóm liền nhìn theo. Mọi người đều khá ngạc nhiên. Chữ "E" sao? Có nghĩa là gì? Một chữ "E" huyền bí, vẫn chưa có lời giải thích.

Chỉ riêng một mình Len, dường như cậu đã hiểu nó có ý nghĩa gì.

~~

Sau cuộc vui, mọi người đều đã về nhà của mình. Chỉ còn lại IA và Kaito.

Giữa bầu trời đêm đầy sao sáng và một vầng trăng khuyết. Không gian trở nên tĩnh lặng, êm đềm.

_Hình như lúc trên tàu lượn cậu có nói gì với tớ phải không? - IA mở lời, khi thấy Kaito không nói gì.

Hồi này, không phải là IA không nghe, chỉ là lời nói của Kaito thoáng qua như một cơn gió, khiến cô không thể khẳng định được mình có nghe nhầm hay không. Hơn nữa, lúc Kaito nói cùng lúc IA nhìn thấy đám cháy, làm cô hơi hoang mang.

Kaito đỏ mặt, cố tình nhìn sang chỗ khác.

"Có nên nói ngay lúc này không? Ngại quá, lỡ cậu ấy từ chối rồi sao sau này làm bạn được nữa? Ày, tại sao lúc này lại có đám cháy chứ? Bực mình quá."

Kaito gãi đầu, nhăn mặt.

_Kaito? - IA khó hiểu.

_À, không có gì đâu, tớ không có nói gì hết. - Kaito gãi đầu cười, xua tay trả lời.

_Vậy à. - IA buồn, cúi mặt xuống đất.

Hoá ra, tất cả đều là do IA tưởng tượng. Kaito và cô nên dừng lại ở đây thôi, không nên tiến xa hơn nữa. IA cố gắng tỏ ra bình thường, cô gượng cười.

_Thôi trễ rồi, tớ về nha.

IA vẫy tay chào Kaito, rồi không đợi cậu chào lại, cô quay lưng bước đi. Nhưng chỉ được ba bước, Kaito đã kêu IA lại.

_IA. - Kaito kêu.

IA khựng lại, cô định quay lại nhìn Kaito, nhưng chưa kịp thì Kaito liền lên tiếng cản lại.

_Không, đừng quay lại nhìn tớ. Nếu cậu nhìn tớ, tớ sẽ không nói được đâu. - Kaito lúng túng.

"Không nói được sao?"

Tìm IA bắt đầu đập nhanh hơn dù vẫn chưa hiểu chuyện gì. Nhưng tự nhiên, cô cảm thấy hồi hộp, rồi cảm thấy lo lo gì đó. Tuy vậy, cô vẫn làm theo lời Kaito nói.

Thấy IA không quay lại, Kaito thở phào, hít một hơi thật sâu. Sau đó, bằng tất cả sự chân thành Kaito cũng đã thốt lên được tiếng nói từ tận trái tim mình.

_IA, tớ thích cậu. Thật sự thích cậu, từ lâu lắm rồi.

Mọi thứ dường như đã ngừng lại khi Kaito kết thúc câu nói đó.

Trong không gian tĩnh mịch, từng câu từng chữ của Kaito đã được IA nghe rất rõ. Cô mở to mắt, tưởng chừng như tim cũng ngừng đập từ lúc đó. Rồi không tự chủ, một giọt nước mắt rơi xuống, nhưng cô lại nở nụ cười. Những giọt nước mắt của hạnh phúc hoá ra lại đơn giản như thế!

IA quay lại nhìn Kaito, những giọt nước mắt vẫn lăn dài trên má.

_Tớ cũng thích cậu, từ lâu lắm rồi.

Còn gì hạnh phúc hơn, khi được người mình thích tỏ tình.

Hạnh phúc, thật ra chẳng ở đâu xa, nếu như bạn biết trân trọng những thứ mình đang có! Và hãy thể hiện sự biết ơn bằng một câu cảm ơn chân thành, vì đó cũng là một loại hạnh phúc.

Cám ơn, về tất cả mọi thứ cậu dành cho tớ! Cám ơn, vì đã luôn bên cạnh tớ! Cám ơn, vì đã cho tớ biết thế nào yêu thương thật sự! Cám ơn, vì ngày đó đã đến bên tớ! Cám ơn, vì người đó là cậu! Cám ơn cậu!

~~~~~  
Phòng Len.

"Đến đây. Hãy đến đây."

Một giọng nói vang lên trong đầu Len. Giọng nói này ngày càng gần và rõ hơn. Nó luôn như vậy mỗi khi Len chìm vào giấc ngủ.

"Hãy đến đây. Ta và người sẽ thống trị Vocaloid. Mau đến đây."

Len bắt đầu cảm thấy khó chịu, người cậu toát hết mồ hôi. Khuôn mặt nhăn nhó, cậu cứ lần qua lần lại.

"Không bao giờ. Ta sẽ bảo vệ Vocaloid."

Len cố gắng chống lại lời nói kia. Cậu cảm thấy như có ai đó đang thiêu đốt cậu. Một màn đen không lối thoát. Thân thể Len bị màn đen đó bao bọc, làm cậu trở nên nhỏ bé.

"Đó chỉ là suy nghĩ lúc đầu. Đến đây, hãy đến đây. Ta và người sẽ thống trị Vocaloid."

Len bất lực, ngồi xuống ôm đầu. Cậu không muốn nghe những lời nói đó nữa, nhưng trớ trêu thay, dù có cố gắng thế nào, lời nói vẫn vào đầu cậu.

"Đến đây, hãy đến với ta. Người sẽ không còn cô độc nữa."

Bất chợt, đầu Len trở nên trống rỗng.

"Cô độc? Ta cô độc sao?"

"Đúng vậy. Người nhìn coi, xung quanh người chẳng có ai. Hãy đến đây, ta sẽ làm bạn với người."

Len làm theo lời nói ấy, cậu nhìn xung quanh. Quả thật, ngoài cậu ra, chẳng có ai cả. Một cảm giác cô đơn, lạc lõng ngập tràn trong cậu. Quả thật, cậu đã bị bỏ rơi, bị chính những người cậu yêu quý nhất bỏ rơi. Quả thật, cậu chỉ có một mình...

~Bên ngoài, có một cô gái đang nhìn Len bằng cặp mắt lo lắng. Cô nắm chặt tay của Len. Khẽ nói vào tai cậu.

\_Đừng sợ, tớ luôn ở đây, bên cạnh cậu!~

Đột nhiên, Len thấy có gì đó âm ỉ. Một thứ gì đó đang lan toả, lan toả trong trái tim cậu. Và chính nơi trái tim vang lên.

"Cậu không cô độc đâu!"

Bất giác, Len đưa tay lên trái tim. Cảm nhận hơi ấm đó.

"Hãy đến đây, ta sẽ làm bạn với người!/Đừng sợ, tớ luôn ở đây, bên cạnh cậu!"

Hai giọng nói vang lên cùng lúc, nhưng lại không làm Len hoang mang. Bởi, cậu đã tự lựa chọn cho chính mình.

\_Tớ tin cậu. - Len khẽ thốt lên thành tiếng.

Sau đó, khuôn mặt Len giãn ra. Những khó chịu, cảm giác bị thiêu đốt không còn nữa. Len cảm thấy dễ chịu hơn. Vô thức, cậu nắm lại bàn tay ấy.

Rồi cô gái - Kagamine Rin, nhìn xuống đôi bàn tay của hai người, cười nhẹ.

\_Tớ sẽ nắm chặt tay cậu. Vậy nên, hãy ngủ một giấc thật ngon nhé!

~~~~~  
Phòng hiệu trưởng.

Vẫn là cái bàn tròn chính giữa và bảy cái ghế xung quanh, nhưng cái ghế trung tâm thì bị bỏ trống.

_Có thể chỉ trong nay mai... - cô Saka nói, ánh mắt xa xăm.

Sau đó, mọi thứ đều chìm vào tĩnh lặng. Cả sáu người ngồi bên cạnh nhau, nhưng không tạo ra bất cứ một tiếng ồn nào.

Ngoài kia, vầng trăng rất sáng, soi sáng cả bầu trời đêm. Vầng trăng tuy đẹp nhưng cũng thật buồn.

Mọi thứ, đang dần đi đến hồi kết.

~~

Trong một ngôi nhà kín.

Ngôi nhà thật lạ. Một cái thánh giá được đặt chính giữa, dưới chân thánh giá là một cái thùng dài, hay nói chính xác hơn là một cái hòm.

Trong hòm, là một cậu thanh niên tóc đỏ, dường như đang chìm vào giấc ngủ. Chợt, ngón tay cậu sẽ động đậy.

~~

Lời tác giả.

Chắc các bạn cảm thấy hơi chán vì chap này khá dài nhỉ?

Ban đầu Shana tính chia làm hai chap, nói đúng hơn là cắt luôn rồi đó. Nhưng rồi chợt nhớ lại ý định ban đầu nên thôi.

Vì...

Đây là bức thư dài 7100 chữ, gửi tới người mà Shana thương nhất! Nó chính là thông điệp và là câu trả lời của Shana.

Không biết đọc xong người đó có hiểu không nhỉ?!

-Rin-

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Học Viên Vocaloid* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.